

HARLEQUIN® *Beyaz Dixi*

High Life

2
Roman

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

Chantelle Shaw

Yaralı Yürekler

Andie Brock

Son Şans

High Life

Chantelle Shaw

Yaralı Yürekler

Cesario Piras gibi her hücresinden güç ve otorite fişkınyormuş gibi görünen bir adama, tam da böyle bir ortaçağ şatosu yakışıydı. Adam, tıpkı şatosunun duvarları gibi güçlü görünüyordu ve Beth bakışlarını ondan alamıyordu. Bir anda içinde tuhaf bir acı hissetti. Sanki kalbine bir ok saplanmıştı. Yoksa bu adam, karşısındakini hipnotize etme yeteneğine sahip bir büyücü müydü? Tanrım! Neler saçmalyordu böyle? Derin bir nefes aldı sonra da bakışlarını karşısındaki adamın yaralı ve sert ifadeli yüzüne çevirdi. "Buraya geldim çünkü kucağымda gördüğünüz sizin çocuğunuz Bay Piras," dedi.

Andie Brock

Son Şans

Rafael Revaldi anı yaşayan bir adamdı ama ölümün eşliğinden döndükten sonra geleceği düşünmeye başlamıştı. Monterrato Kontu olarak bir varise ihtiyacı vardı ve bunun için de ayrı yaşadığı karısını geri kazanması gerekiyordu.

Lottie, Rafael'in çağırısı üzerine yıllar sonra şatoya geri gelmişti.

Aralarındaki yoğun cinsel çekim de evliliklerindeki derin duygusal yaralar da aynen eskisi gibiydi.

Lottie, ikisinin de çok istedikleri bir çocuğu ona verme riskini göze alabilecek miydi?

ISSN 1309-7547

 HARLEQUIN®
High Life

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN HL-2 2015/05

Fiyatı: 11.90 TL / Kıbrıs: 15.90 TL

ROMANIN KARAKTERLERİ

Beth Granger

Romanın kadın kahramanı

Cesario Piras

Romanın erkek kahramanı

Melanie(Mel) Stewart

Beth'in en iyi arkadaşı.

Sophie

Mel'in kızı

Raffaella

Cesario'nun karısı

Nicolo

Cesario'nun oğlu

Teodoro

Castello del Falco'nun kâhyası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

ARACIN farları, dağın eteklerinde siyah bir yılan gibi kıvrılarak giden ıslak yolu aydınlatıyor ve dağa tırmandıkça, yağmur daha da hızlanıyordu.

Oliena'dan ayrılalı on beş dakika olmuştu.

Beth bir virajı dönerlerken, gözden uzaklaşmakta olan kasabanın ışıkları na baktı sonra da taksi şoförüyle konuşmak için öne doğru eğilerek, "Ne kadar var daha?" dedi. Aslında şoförün İngilizcesinin çok az olduğunu fark etmişti ve adam omuzlarını silkince içini çekip, arkasına yaslandı.

Şoför omzunun üstünden ona bakıp, "Castello del Falco yani siz Doğan Şatosu diyorsunuz galiba, az kaldı," dedi.

Beth kaşlarını çattı. "Bay Piras gerçek bir şatoda mı oturuyor yani?" Piras-Cossu Bank'ın sahibinin Sardunya'da lüks bir villada kaldığını ve hava atmak için evinden, şato diye söz ettiğini düşünmüştü.

Şoför cevap vermedi.

Araç Gennargentu Dağları'nda bir virajı daha döndü.

Beth karanlıkta beliren heybetli şatoyu görünce, şaşkınlık içinde nefesini tuttu. Sağanak yağmurda görebildiği kadarıyla, önlerinde kocaman ve simsiyah bir giriş kapısı belirmişti. Şatonun dış duvarlarındaki lambalar, binanın duvarlarındaki hilkat garibesi yaratıkların heykellerini ürkütücü bir biçimde aydınlatıyordu.

Tanrı aşkına! Bu da neydi böyle?

Beth zihnini toparlamaya çalıştı. Tamam, bu gördükleri hayal gücünün bir oyunu olmalıydı. Ancak taksi, şatonun girişine yaklaştıkça böyle olmadığını anladı. İçini öylesine şiddetli bir endişe duygusu sarmaya başlamıştı ki nere-

deyse şoföre kasabaya geri dönmelerini söyleyecekti. Ama her nedense birden, bu şatodan yani Castello Del Falco'dan içeri adımını attığı anda, tüm hayatının değişeceğine dair bir hisse kapıldı. Belki de boşuna endişeleniyordu.

Hemen yanında duran emniyet kemeriyle sabitlenmiş bebek koltuğuna baktı. Sardunya'ya, Sophie'nin iyiliği için gelmişti ve artık geri dönemezdi.

Taksi şatonun girişi kapısından içeri girdi.

Beth arkasına dönüp, güvenli ve bildiği dünyaya son bir bakış attı.

Şu andan itibaren bir bilinmezliğe adım atıyordu.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Balo salonuna yukarıdan bakan balkonda, her şeyi görebileceği bir noktada duran Cesario Piras, dans edip şampanya içen davetlileri izliyordu.

İkram masalarının bulunduğu koridora açılan büyük ahşap kapılardan, davetlilerin masaların etrafında toplanmaya başladığı görülüyordu.

Cesario, davetlilerin eğleniyor olmalarından memnundu. Doğrusu personeli çok özverili çalışmıştı ve Piras-Cossu Bank'a verdikleri üstün hizmetlerden dolayı, böylesine harika bir resepsiyonla, iyi bir teşekkür hak etmişlerdi. Tabi davetlileri, ev sahiplerinin bir an önce yalnız kalabilmeye can attığını bilemezlerdi.

Cesario, sekreterine resepsiyonun tarihini başka bir güne almasını söylemediğine pişmandı. Donata daha birkaç aydır yanında çalıştığı için üç Mart tarihinin kendisinin ne kadar ruhuna işlemiş bir tarih olduğunu bilemezdi tabi. Farkında olmadan parmaklarını sol gözünün köşesinden başlayıp, ağzının kenarına kadar uzanan yara izinde gezdirdi.

Bugün, oğlunun dördüncü ölüm yıl dönümüydü.

Zaman acımasızca akıp gitmişti o büyük trajedinin ilk zamanlarında hissettiği derin acının yerini, duygusuz bir kabullenme almıştı. Bu partide ev sahipliği yapmasının zihnini dağıtacağını ummuştu ama Nicolo bir an bile gözünün önünden gitmemiş, anılar bir hançer gibi kalbine batıp durmuştu.

Cesario, kâhyasının yanına geldiği görünce, "Ne oldu Teodoro?" dedi.

"Genç bir hanım sizi görmek istiyor *signor*."

Cesario saatine baktı. "Geç gelen bir davetli mi?"

"Partiye davetli değil ama sizinle mutlaka görüşmesi gerektiğini söylüyor," dedi Teodoro, üzerindeki kocaman gri monta sarınmış, dağınık görünümlü kadının şatoya alınmasını istemediğini gizlemeye gerek görmeyen bir tavırla. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş olan bu kadın, beklemesi için onu aldığı misafir karşılama odasındaki ipek halıları ıslatmıştı.

Cesario sessizce küftetti. Castello Del Falco'ya davetsiz gelmeye cüret edebilecek tek kişi, bu yakınlarda peşine düşün ve karısıyla, oğlunu kaybetmesine neden olan kaza hakkında kendisiyle görüşmek isteyen o gazeteci olmalıydı. Dişlerini sıkı. Tamam, İtalya'nın en büyük bankalarından birinin milyarder sahibi olarak, hayatı basının çok ilgisini çekiyor olabilirdi ama özel hayatının haber yapılmasından nefret ediyordu ve gazetecilerle kesinlikle görüşmüyordu.

"*Signorina* kendisini, Beth Granger olarak tanıttı."

Teodoro, cep telefonundan o gazetecinin ismini bulmayı başardı. Hayır, onun ismi bu değildi ama Beth Granger ismi de tanıdık geliyordu. Birden sekreterinin geçen hafta, bir İngiliz kadının defalarca aradığını ve kendisiyle görüşmek istediğini söylediğini hatırladı.

'Kadın sizinle çok önemli bir konuda görüşmesi gerektiğini ama konunun ne olduğunu söylemedi,' demişti Donata.

Acaba o gazeteci kadın, sahte bir isimle kendisini tuzağa düşürmeye çalışıyor olabilir miydi?

Cesario, bunu anlamaya çalışacak bir ruh halinde değildi. "Bayan Granger'a, evimde davetsiz ziyaretçi kabul etmediğimi söyle," dedi Teodoro'ya. "Piras-Cossu genel müdürlüğünü arayıp, sekreterime benden ne istediğini anlatmasını söyle, sonra da kendisine dönüş yolunu göster."

Kâhya bir an tereddüt etti. "Bayan Granger'ı buraya getiren taksi gitti ve dışarıda çok şiddetli bir yağış var."

Cesario umursamazca omzunu silkti. Gazetecilerin sinsi numaralarına, onlara merhamet hissedemeyecek kadar çok tanık olmuştu. "Öyleyse başka bir taksi çağırın ve bu kadının bir an önce gitmesini sağlayın."

Teodoro tereddütlü şekilde başını sallayarak döndü ve merdivenlere doğru yöneldi.

Cesario, balkondan konuklarının balo salonunda toplanmalarını izlemeye devam etti. Bu akşamın bir an önce bitmesini istiyordu ama daha konuşmasını bile yapmamıştı. Yılın Elemanı ödülünü ve müdürlerinden birine emeklilik hediyesi vermesi gerekiyordu. Sorumlulukları ve görevleri, kişisel duygularından önce gelmeliydi. Bunu babasından öğrenmişti. Castello del Falco'nun sahibi olduktan sonra da hep böyle davranmıştı.

Ataları tarafından on üçüncü yüzyılda inşa edilen şatonun tarihi Cesario'nun iliklerine kadar işlemiş gibiydi. Bu tarihi şato, dünyadan uzaklaşabildiği tek sığınaktı. Şimdi oğluyla ilgili düşüncelerinden de uzaklaşmalı ve sorumluluklarını yerine getirmeliydi.

Balkondan ayrıldı ve konuklarının arasına katılmak üzere aşağı indi.

Beth, dışarıda sanki gök delinmiş gibi yağmur yağarken, şatonun içinde olduğuna sevindi. Üstündeki yünlü montu ıslanmış, yağmur astarına kadar geçmişti ancak kucağındaki Sophie'yi rahatsız etmeden üstünü çıkaramazdı. Bunu yapabilmek için önce bebeği kanepeye yatırması gerekiyordu ki bu da onun uyanmasına neden olabilirdi. Montunun üst düğmesini açmaya çalıştı böylece hiç değilse kapüşonunu geriye atabilirdi. Ancak birkaç dakika uğraştıktan sonra bundan da vazgeçti.

Herhalde Cesario Piras da birazdan gelirdi. Kâhyanın, Castello del Falco'nun sahibine geldiğini haber vermeye giderken beklemesi için kendisini bıraktığı odaya göz gezdirirken, o adamla karşılaşacak olmasının heyecanıyla ürperdi. Yerdeki tüylü açık yeşil renkteki halı, sıkı sıkıya kapılı broker perdelerle tam bir uyum içindeydi. Şöminenin üzerindeki, çok değerli olduğu belli olan duvar halısı iki süslü lambayla aydınlatılmıştı. Odada bunların dışında hiç bir şey yoktu ve tıpkı şatonun dışı gibi bu oda da ağırbaşlı ve itici bir hava hâkimdi.

Beth, hayal gücüne güvenip rahatlamaya çalışarak, kucağında uyuyan bebeğe baktı. Belki de Cesario Piras, yaşadığı bu şatodan çok daha sevimli bir adamdı.

Kapı açıldı.

Beth hemen heyecanla dönüp baktı. Kalbi umutla çarpmaya başlamıştı.

Ancak gelen sadece kâhyaydı.

Teodoro, ziyaretçinin kucağındaki bebeği görünce, yüzünden şaşkın bir ifadeyle dona kaldı. Kadını taksiden indikten sonra ıslanmamak için montuna öyle bir sarınmıştı ki, onun kucağında bir bebek olduğunu görememişti. Bakışlarını güçlkle kadının kucağında uyuyan bebekten ayırıp, Beth'e baktı. "Beyefendi şu anda meşgul ve sizi göremeyecek *signorina*. *Signor* Piras, Roma'daki ofisini arayıp, sekreteriyle görüşmenizi öneriyor."

"Ofisini defalarca aradım." Beth'in bir anda yüreği sıkıştı. Sophie'yi, Sardunya'ya büyük tereddütlerden sonra getirmişti ve Cesario Piras telefonlarına bir türlü çıkmayınca da onunla buraya gelmekten ve Piras'ın kendisiyle görüşeceğini ummaktan başka çaresi kalmamıştı. Ancak anlaşılan o ki, güç belâ ödediği uçak parası boşa gitmişti. "Kendisiyle, kişisel bir konuyla ilgili olarak görüşmek istiyorum. Lütfen Bay Piras'a onu mutlaka görmem gerektiğini tekrar söyleyebilir misiniz?"

Kâhyanın duygusuz yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Üzgünüm ama beyefendi sizinle görüşmeyi reddediyor." Ancak genç kadının bakışlarındaki çaresizlik Teodoro'nun merhamet duygularını uyandırmıştı. Ancak Cesario'yu ikinci kez rahatsız edemeyeceğini de çok iyi biliyordu.

Castello del Falco'nun sahibi özel hayatını, tıpkı dağlardaki şatolarını korumaya ant içmiş ataları gibi kararlılıkla korurdu. Emrine itaatsizlik ederek, Cesario'nun öfkmesini üstüne çekmeye cesaret edemezdi. "Gelip sizi alması için bir taksi ayarlayacağım. Taksi gelene kadar burada bekleyin lütfen."

"Durun!" diye seslendi Beth, odadan çıkmak üzere olan kâhyanın arkasından ama adam çoktan gitmişti ve Cesario Piras'ı görme girişimi de başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Sophie'yle bunca yolu boş yere gelmişlerdi. Birazdan bebek uyanacaktı ve acıkmış olacaktı. Oliean'daki otele en az yarım saatlik bir yol vardı ve eğer kâhya bebeği burada doyurmasına izin vermezse, ona biberondaki mamasını takside vermek zorunda kalacaktı.

Beth, kâhyanın peşinden koşarak koridora çıktı ama etrafta kimseler yoktu. Ne yapacağını bilemeden çaresizce orada durdu.

Tam bu sırada koridorun ucundaki çift kanatlı kapı açıldı ve bardak dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetçi görüldü.

Beth tam hizmetçiye doğru bir adım atmıştı ki, hizmetçi başka bir kapıdan içeri girerek, gözden kayboldu.

Çift kanatlı kapı açık kalmıştı.

Beth, açık kapıdan içeride bir grup insan olduğunu görebiliyordu.

Erkekler smokin giymişler, kadınlar rengârenk tuvaletleriyle ışıltıyorlardı. Beyaz ceketli garsonlar, konukların arasında ustaca dolaşarak içki ve kanepe servisi yapıyordu ve hoş bir müzik sesine, konukların neşeli kahkahalarıyla, konuşmaları karışıyordu.

Bu bir partiydi.

Beth birden öfkelenildi. Demek Cesario Piras, bir partide eğlenmekle meşgul olduğu için kendisini görmeyi reddetmişti. Sophie'nin minik yüzüne, pembe yanaklarına değen siyah kirpiklerine baktı ve öfkesi bir anda kararlılığa dönüştü. Mel'e, Cesario Piras'ı bulacağına söz vermişti, öyleyse bu adamla görüşmeden, bu şatodan dışarı adımını atmayacaktı.

Yavaşça koridorda ilerlemeye başladı ve partinin verildiği salonun kapısına geldiğinde bir an tereddüt ederek durdu. Bu salon biraz önce beklediği oda gibi boş taş duvarlarla çevrelenmemişti. Bu salonun duvarlarında, koyu renkli ahşap paneller vardı ve tavadaki devasa avizelerin yumuşak ışığıyla aydınlatılmıştı. Odanın her iki yanında da, yay biçimindeki tavanla uyumlu resimlerle bezenmiş zarif sütunlar bulunuyordu.

Beth, birden bu salonun boş olmamasına hayıflandı. Eğer boş olsaydı mimarisini daha iyi inceleyebilir, tarihini içine daha iyi sindirebilirdi. Hayal gücü hemen çalışmaya başlamıştı ve sanki zırhlarını kuşanmış şövalyelerin düello yaptıklarını görebiliyordu. Ancak gerçek şuydu ki, oda davetlilerle

doluydu ve şimdi içeri girmiş ilerlerken, tüm meraklı gözler kendisini izlemeye başlamıştı.

İnsanlar geri çekilip, ona ilerlemesi için yol açıyorlardı ve konuşma uğultusu birden kesilmişti. Müzik de durmuştu. İleride, salonun sonundaki bir platformun üzerinde biri duruyordu ve sanki davetlilere bir şey söylemeye hazırlanıyordu.

Beth, bu kadar uzaktan bile adamın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu.

Ne kadar uzun bir odaydı bu böyle? Dama tahtası gibi siyah beyaz karo- larla döşenmiş mermer zemin sanki sonsuza uzanıyormuş gibiydi.

Beth bir an için sanki salonun sonuna hiç ulaşamayacakmış gibi hissetti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama artık geri-dönemezdi.

Platformun üzerinde duran adamın duruşuna ve çevresine yaydığı otorite havasına bakılırsa bu adam, Mel'in bulmasını istediği adamdı.

Santa Madre!

Cesario, kendisine doğru yürüyen kadına şaşkınlıkla baktı. Yani onun kadın olduğunu varsayıyordu çünkü kocaman gri bir mont giymiş, kapüşonuyla da yüzünü örtmüş şahsın cinsiyeti pek de belli olmuyordu. Bu gelen, Teodoro'nun söylediği kendisiyle görüşmek isteyen ziyaretçi olmalıydı.

Tanrım! Artık bu gazetecilere bir çare bulması gerekiyordu. Sansasyonel haber peşinde koşan bir gazetecinin, üşenmeyip buralara kadar gelmiş olmasına inanamıyordu. Herhalde basın partiyi haber almıştı ve davetliler arasında dikkat çekici birileri olabileceğini düşünmüşlerdi. Oysa bu, sadece banka personelinin bulunduğu bir partiydi. Zaten kendisinin jet sosyeteyle ya da ünlü isimlerle de pek işi olmazdı.

Ancak kadın olduğunu tahmin ettiği bu ziyaretçinin, bir gazeteci için biraz tuhaf ve mahcup bir tavrı vardı. Yani hiç de öyle tuttuğunu koparmaya kararlı, cazgır bir gazeteci gibi görünmüyordu. Üstelik... Üstelik kucağında da bir bebek mi vardı?

Teodoro, böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Kadın yaklaştıkça Cesario, onun kucağındaki bebeğin en fazla birkaç aylık olduğunu tahmin etti. Bebeğin yüzü görünmüyordu ama sarılmış olduğu şalın altından siyah saçları çıkmıştı. Birden, son dört yıldır her bebek gördüğünde olduğu gibi irkildi ve bir anda gözünün önünde, oğlunun bebeklik hal- leri canlandı.

Bu kadının kim olduğunu bilmemesi zaten yeterince kötüyken, kucağında bir bebek olması her şeyi daha kötü yapıyordu.

Cesario, bu kadının hemen buradan gitmesini istiyordu. Aslında burada olan herkesin hemen gitmesini istiyordu. Elinden gelse, bu partiyi hemen sonlandırır ve acılarıyla baş başa kalırdı.

Tam bu sırada Teodoro, telâşla salondan içeri girdi. Soğukkanlılığı ve duygusuz bir ifadeyle dolaşmasıyla tanınan kâhya, panik ve telaş içindeydi. Çok değer verdiği ancak o meşhur öfkesinden çok korktuğu efendisini kızdırmaktan çok korktuğu belliydi. “Signor Piras, özür dilerim,” dedi sesi titreyerek. “Ben, *signorina* için bir araç ayarlamaya çalışıyordum.” Bu türden aksiliklerin olmasına hiç alışık değildi.

“Tamam Teodoro.” Cesario elini kaldırarak kâhyasını susturdu. Aslında başka zaman olsa, onun bu paniğe kapılmış halleriyle çok eğlenebilirdi. “Davetsiz misafirimizle ben ilgilenirim.”

Kadın, Teodoro konuşurken bir an durur gibi olmuştu ama sonra yeniden hızlanıp, kendisine doğru yürümeye devam etmişti. Cesario platformdan atladı ve iki adımda onun yanına gidip, önünde durarak, “Partime böyle izinsiz dalmanızı açıklayacak iyi bir mazeretiniz olduğunu umuyorum,” dedi soğuk bir tavırla. “Personelimin, buradan ayrılmanız için size eşlik etmesini emretmeden önce, neden burada olduğunuzu açıklamak için otuz saniyeniz var.”

Beth, bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sanki beyni tamamen durmuştu. Dili tutulmak ifadesinin ne demek olduğunu ilk kez anlıyordu. Kâhya, onun Cesario Piras olduğunu teyit edince rahatlamıştı ama adamın bu tepkisine hazırlıklı değildi.

Adam çok uzun boyluydu ve kendisine tam anlamıyla tepeden bakıyordu. Adamın yüzünü görebilmek için başını kaldırıp, biraz da geriye atmak zorunda kalmıştı. Dikkatini ilk çeken şey, adamın sol yanağını boydan boya geçen yara izi oldu. Göz kapağının çok hafif aşağıya doğru inmesine neden olan ve ağzının kenarına kadar yanağında zikzak çizerek inen bu yara izi dışında, yüz hatları mükemmeldi. Aslında bu yara izi adama çekiciliğinden hiçbir şey kaybettirmemiş, tam tersine ona bir korsan ya da şövalyeye benzer bir hava katmıştı.

Bu adam, hiç de Beth’in gözünde canlandırdığı bankacı tipine uymuyordu. Simsiyah saçları gür dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Çenesinde gölge gibi duran kirli sakalı, çıkık elmacık kemikleriyle son derece seksiydi ve düz kemikli burnuyla son derece otoriter bir havası vardı. Ancak asıl büyüleyici yanı gözleriydi. Gür kaşlarının altındaki simsiyah gözlerinde, granit kadar sert bir ifade vardı.

Tamam, karşısındaki adam konuşmasını bekliyordu. Hatta salondaki öldürücü sessizliğe bakılırsa, bu salondaki herkes konuşmasını bekliyordu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. “Böyle davetsizce içeri girdiğim için kusu-

ra bakmayın ama sizinle konuşmam gerekiyor Bay Piras.” Beth etrafındaki meraklı bakışlara bakarak ilave etti. “Yalnız.”

Cesario’nun kaşları çatıldı.

Beth içgüdüsel bir hareketle, Sophie’ye daha da sıkı sarıldı.

“Davetsiz bir şekilde gelerek, özel hayatıma girmeye nasıl cesaret edebilirsiniz?”

Piras’ın, İngilizcesi aksanlı, sesi boğuktu ve Beth’in tüylerini ürpertmişti.

Cesario bir süre kadını inceledi. Eğer bu kadın yalnız olsaydı ya da bir gazeteci olsaydı, adamlarına onu hemen şatodan atmalarını söylemekte bir an bile tereddüt etmezdi. Ancak şu an, Beth Granger olduğunu söyleyen bu kadının, böylesine yağmurlu bir havada, kucağında bir bebekle neden buraya geldiğini çok merak ediyordu.

Kadının kucakındaki bebeğe gözü takılınca yutkundu. Bir zamanlar kendisi de oğlunu böyle kucakında tutup, onun minicik yüzüne hayranlıkla bakardı. Nicolo’yu bağrına basarak, onu koruyacağına söz verirdi. Ama işte sözünü tutamamıştı ve bu durum kendisine, hayatının sonuna kadar huzur vermeyecekti.

Etrafına göz gezdirdi. Piras-Cossu’nun üç yüz elemanı partiye davetliydi ve hepsi de merakla gözlerinin önünde cereyan eden olayı izliyorlardı. “Benimle gel,” dedi kadına birden. “Teodoro, orkestra müziğe devam etsin.”

Beth, Cesario Piras hızlı adımlarla salonu geçip, kemerli bir kapıdan çıkarken onun peşinden gitti.

Küçük, depoya benzer bir odaya girdiler. Duvarlarda tavana kadar yükselen raflarda şarap ve şampanya şişeleri vardı.

Beth, kapının kapandığını duyunca, dönüp Cesario Piras’a baktı. Adam bu ufak oda da daha heybetli görünüyordu.

“Ne iş yaptığınızı söyleyin Bayan Granger. Buraya neden geldiniz?” dedi Cesario sabırsız bir tavrıla. Sonra sertçe ekledi. “Umarım gazeteci değilsinizdir.”

Beth irkilerek başını iki yana salladı. “Hayır, değilim. Ben...” Sesi önce cılızlaştı sonra tamamen kesildi. Daha önce bu anı zihninde defalarca prova etmişti ama şimdi durum gerçekleşince, belki de hiçbir şey söylemeden Sophie’yi, İngiltere’ye geri götürmesinin en iyisi olacağını düşünmeye başlamıştı. Dudağını kemirirken, karar vermeye çalışıyordu. Mel’e bir söz vermişti. Başını kaldırdı ve Cesario Piras’ın koyu renk gözlerine baktı. Böyle bir adama, tam da böyle bir ortaçağ şatosu yakışırdı. Adamın her hücresinden güç ve otorite fışkırıyordu sanki. En az şatosunun granit duvarları kadar güçlü biri gibi görünüyordu.

Yoksa sadece karşısındaki büyüleyip, hipnotize eden bir büyücü müydü? Beth'in hayal gücü yine çalışmaya başlamıştı ki, bir anda tuhaf bir şey oldu ve kaburgalarının hemen altında bir yerde bir sancı hissetti. Sanki kalbine bir ok saplanmıştı.

Tanrım! Saçmalıyordu.

Hemen kendine gelmeliydi.

Hiç tanımadığı ve yaralı yüzünde sabırsız bir ifadeyle kendisine bakan bu adama karşı, nasıl böyle bir bağ hissedebilirdi ki?

Sophie'ye bakıp, derin bir nefes aldı. "Buraya geldim çünkü kucığımdaki sizin çocuğunuz Bay Piras."

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

MÜNASEBETSİZ bir şaka mıydı bu?

Yüzünü kapüşonunun altına gizlemiş olan bu kadın kendisiyle dalda mı geçiyordu?

“Benim bir çocuğum yok,” dedi Cesario haykırırcasına. Bunları söylemek içindeki yarayı kanatmıştı.

“Sophie sizin çocuğunuz. Annesi tam bir yıl önce, bu gece ona hamile kalmıştı.”

Cesario bir küfür savurdu ve uzanıp Beth Granger'ın kapüşonunu öyle bir açtı ki, bir düğme kopup, havada uçtu. Bu kadını tanımıyordu. Dul kaldıktan sonra birkaç kadınla birlikte olmuştu ama karşısındaki kadın onlardan biri değildi.

Cesario müthiş öfkelenmişti. Serveti yüzünden, kendisinden çocuk sahibi olduklarını söyleyerek kolay yoldan para kazanmak isteyen pespaye kadınların hedefi olduğunu biliyordu. Bu çok saçmaydı. Beth Granger'ı hayatında ilk kez görüyordu. Acaba avukatları bu kadını, Meryem Ana gibi hamile kaldığına falan mı ikna etmişlerdi?

Karşısındaki kadının dağınık saçlarını ve üstüne birkaç beden büyük gelen eski püskü montunu uzun uzun inceledi. “Hiç sanmıyorum Bayan Granger,” dedi sonunda alaycı bir ifadeyle. “Eğer yatağıma girmiş olsaydınız sizi mutlaka hatırlardım.”

Beth'in yanaklarına ateş bastı. Cesario Piras, ima ettiği şeyle kendisini açıkça aşağılamıştı. Hiç kuşkusuz ki bu adam kendisi gibi bir kadınla değil Mel gibi alımlı kadınlarla ilgileniyordu. Sarışın ve güzel Mel, lise yıllarından

itibaren erkekleri peşinde koştururdu bu yüzden de milyarlar bir banka sahibinin ilgisini çekmiş olması şaşırtıcı değildi.

Beth kendini, en iyi arkadaşıyla kıyasladığında hep çirkin ördek yavrusuna benzediğini hissederdi ama kendini hiçbir zaman şu an olduğu kadar çirkin hissetmemişti. Üstü başı perişan bir haldeydi, bitkindi. Üzerinde yardımseverlerin tezgâhından aldığı ve kendisine birkaç beden büyük gelen bir mont vardı.

Balo salonuna girdiğinde, insanların yüzlerinde o küçümser ifadeyi görünce, on altı yaşında mezuniyet balosuna giderken, bakım evi müdürünün ödünç verdiği elbiseyi giyişini hatırlamıştı. Bayan Clarke, çok güzel görünüşünü söylemişti ama ne ailesi ne de parası olan bir genç kız olarak elbette öyle görünmüyordu.

Beth, Sophie'nin asla böyle aşağılanmayacağına yemin etmişti. Buna izin vermeyecekti. Bu bebeği tüm kalbiyle seviyordu ve onun iyi bir hayat yaşayabilmesi için paranın ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Sophie'nin, kendisinin sahip olamadığı her şeye sahip olmasını istiyordu. Güzel kıyafetlere, iyi bir eğitime ve insanın sıradan değil de, özel olduğuna inandığında hissettiği güven duygusuna.

Bebeği dikkatle tek kolunun üzerinde dengeledikten sonra, elini montunun cebine sokup, bir fotoğraf çıkardı. "Sophie benim çocuğum değil." Sonra da başını dikleştirip, Cesario'nun gözlerinin içine bakarak, fotoğrafı ona gösterdi. "Bu, bebeğin annesi Melanie Stewart. Mel bundan tam bir yıl önce Londra'da bir partiye katılmıştı. Sanırım Piras-Cossu'nun, bir İngiliz bankasını satın almasıyla ilgili bir partiydi. O parti de Mel'le karşılaşmış ve daha sonra da onu otel odanıza davet etmişsiniz. Tek gecelik bir ilişkiymiş ve o adınızı bile bilmiyormuş. Ve o gece sizin bebeğinize hamile kalmış."

"Tam bir saçmalık," diye adeta kükredi Cesario. "Zamanını daha fazla harcayamayacağım Bayan Granger." Sonra fotoğrafı Beth'in parmaklarının arasından alıp, fotoğraftaki dolgun sarışına dikkatle baktı. Hiçbir şey ifade etmiyordu, bu kadını hatırlamıyordu. Aslında Heskeath Hotel'deki bu özel partiye ilgili fazla bir şey hatırlamadığı için de vicdanı pek rahat değildi.

Piras-Cossu Bank'ın İngiltere'deki yeni alt kuruluşunun müdürünün düzenlediği o partiye görev icabı katılmıştı ve tıpkı bu gece olduğu gibi, o gece de aklı hep oğlundaydı. Birkaç saat etrafta dolaşıp, insanlarla havadan sudan konuştuktan sonra bara geçmiş ve kederinden içki içerek kurtulmaya çalışmıştı.

Evet, bir kadın olabilirdi. Bölük pörçük bir şeyler hatırlıyordu. Barda bir sarışının olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Ona içki ısmarladığını da hatırlıyordu. Sonra da biraz dans etmişlerdi galiba.

Birden dehşete kapıldı.

Beth Granger'ın anlattığı hikâye doğru olabilir miydi?

Bu Melanie Stewart denen kadınla birlikte olmuş ve sonra da onu hiç hatırlamıyor olabilir miydi?

Aslında o kadar sarhoştı ki, değil çocuk sahibi olmak, doğru düzgün bir şey yapması bile mucizeydi ancak yine de bu ihtimali göz ardı edemezdi.

Tanrım! Karmakarışık duygular içindeydi. Olanlara inanamıyordu. Eğer hakkında hiç bir şey bilmediği bu fotoğraftaki kadınla yatmışsa, aralarında geçenleri hatırlayamadığı için kendisinden öğreniyordu. Arada sırada tek gecelik ilişkiler yaşadığı olurdu ama bunlar hep karşılıklı zevk alınan birliktelikler olurdu. Böyle tek bir anını bile hatırlamadığı sarhoşluk maceraları olmazdı. Hele, Beth Granger'ın doğru söylediği gibi bir çocukla sonlanması hiç olmazdı.

Cesario bebeğe baktı.

Sophie isminde bir kız.

Inferno! Şimdi bu bebek, kendi kızımıydı yani?

Cesario, kaybettiği oğlunun özlemiyle derin bir ıstırap çekerken, aklından Beth Granger'ın yalan söylüyor olabileceğini geçiriyordu. Neden bu bebeği annesi değil de bu kadın getirmişti? Bebeğin annesi neredeydi?

Tam bu sırada hafif bir ağlama sesi duyuldu.

"Acıkmış olmalı," dedi Beth, Cesario'ya endişeyle bakarak. "Mamasını hazırlamam gerek."

Bebeğin sesi Cesario'ya, oğlunun dünyaya geldikten sonraki ilk ağlamasını hatırlattı ve bir iki saniye gözlerini kapattı. Sanki gözlerini açtığı anda, kadın ve bebek, bir hayal görmüş gibi yok olacaktı.

Gözlerini açtı.

Kadın ve bebek karşısındaydılar.

Hayır. Bu bebek kendisinin olamazdı.

Cesario'nun zihni bunu kabul etmeyi reddediyordu ama söyleyeceklerini dinlemeden, Beth Granger'ı öylece gönderemeyeceğinin de farkındaydı. Cebinden telefonunu çıkarıp bir tuşa basmasıyla, kapı çalındı ve kâhya içeri girdi. "Bayan Granger'ı kütüphaneye götür ve istediği her şeyin hazır olmasını sağla," dedi Teodoro'ya. "Ben de birazdan geleceğim."

Kâhya hemen başını eğerek anladığını belirtti. "Beni izleyin lütfen Signorina Granger."

Beth, utangaç bir tavırla kâhyanın peşine takıldı ve onunla birlikte balo salonunu boydan boya geçti.

Nihayet kâhyanın kapıyı kapatmasıyla da, meraklı bakışlardan kurtulduğu için rahat bir nefes aldı. Bacakları titriyordu. Castello del Falco'nun sahibiyile karşılamak tüm dengesini alt üst etmişti.

Tanrım! Çok ürkütücü bir adamdı ve inanılmaz derecede de yakışıklıydı. Hem de yüzündeki o berbat yara izine rağmen. Acaba nasıl yaralanmıştı? Ama hayır, o hasin adama bunu sormaya asla cesaret edemezdi.

Teodoro'yla birlikte kütüphaneye benzer bir odaya girdiler.

Beth adama, taksi şoförünün Sophie'nin ana kucağını ve çantasını şatonun girişine bıraktığını söyledi.

Teodoro eşyaları almak için odadan çıktı.

Beth, artık tamamen uyanmış olan Sophie'yi bir kilimin üzerine bıraktı ve bebek kendisine gülümseyince, "Sen ne kadar tatlısın böyle," dedi yumuşak bir sesle.

Sophie, gülerek minik bacaklarını havaya kaldırdı.

Ancak Beth, Sophie'yi hemen doyurmazsa bu gülücüklerin anında feryat figana dönüşebileceğini çok iyi biliyordu. En iyi arkadaşının bebeğinin sorumluluğunu alması pek kolay olmamıştı ama yine de, Sophie'nin uyumayıp, saatlerce ağladığı gecelerde bile, Mel bebeğini kendisine emanet ettiği için hiç bir pişmanlık duymamıştı.

Mel vasiyetinde her şeyi açık bir şekilde ifade etmesine rağmen, Beth'in, Sophie'yi alıp, evine götürebilmesi için Sosyal Hizmetler görevlileriyle uzun ve sinir bozucu mülakatlar yapması gerekmişti. Ancak bu zorlukları hiç umursamamıştı çünkü kendisi için önemli olan tek şey, Sophie'nin, annesi ve kendisi gibi bir yetimhanede büyümemesiydi.

"Annen, benim sana bakmamı, sana annelik etmemi istedi," diye fısıldadı bebeğin kulağına. "Seni hep seveceğim ve benden almalarına asla izin vermeyeceğim. Sadece sen ve ben olacağız meleşim." Ve birden durakladı. Aslında bu doğru değildi. Artık Sophie'nin babasını da göz önünde bulundurması gerekiyordu. Montunu çıkardı. Acaba Cesario Piras ne zaman gelecekti? Birden midesine bir kramp girdi.

Beth güzel bir kadın olmadığının farkındaydı ve başkalarının kendisi hakkında düşündüklerine de pek aldırmazdı. Ama her nedense balo salonunda Cesario'nun küçümseyici bakışlarını gördüğünde, partiye katılan o kadınlar kadar güzel ve alımlı olabilmeyi dilemişti. Piras'ın o aşağılayıcı bakışlarını asla unutmuyacaktı.

Derin bir iç geçirdi. Asla olamayacağı bir şeyi istemenin anlamı yoktu ama hiç değilse biraz daha derli toplu görünebilirdi. Şöminenin üzerindeki aynaya göz attı ve topuzunun tamamen dağıldığını, saçlarının ıslak tutamlar halinde yüzüne yapışmış olduğunu gördü. Şimdi Sophie'nin altını değiştirme-

si gerekiyordu, saçlarını toplayacak hali yoktu. Bu yüzden de saçındaki tokaları ve tarak şeklindeki topuz tokasını çekip çıkarıverdi ve Sophie'nin altını değiştirmeye koyuldu.

Cesario gergin bir şekilde, kütüphaneye giden koridoru hızlı adımlarla geçti. Davetlilere konuşma yapması için bankasının genel müdürünü görevlendirmişti çünkü bir an önce kütüphaneye gidip, Beth Granger'in o olağanüstü hikâyesini dinlemek istiyordu. O çocuğun babası olduğunu duyduğunda tam anlamıyla afallamıştı ama şimdi daha serinkanlı düşünebiliyordu. Bu kadının hikâyesinde doldurulması gereken boşluklar vardı ve ondan pek çok soruya cevap vermesini isteyecekti.

Bu kadın, kendisinden para sızdırmaya çalışan bir servet avcısı olabilirdi.

Daha önce de böyle bir dolandırıcıyla karşılaşmıştı. Yıllar önce genç bir adam karşısına çıkıp, Orsino Piras'ın gayri meşru oğlu olduğunu iddia etmiş ve mirasından pay istemişti. DNA testi iddiayı yalanlamıştı ama zaten Cesario bu hikâyeye hiç inanmamıştı. Babası soğuk, mesafeli bir adamdı ve tek metresi de, Piras ailesinin beş kuşaktır sahip olduğu bankaydı.

Cesario kütüphanenin kapısını açtı ve bir an eşikte durarak, kucağında bebekle kanepede oturan genç kadma baktı. Beth Granger, montunu çıkarınca bıraktığı ilk izlenimin tersine, incecik bir görünüme bürünmüştü. Kadının üstten iki düğmesi açılmış bluzunun yakasından görünen küçük ve dik göğüsleriyle, gerdanına baktı.

Beth'in üzerinde, ikinci el dükkânından alınmış gibi duran gri bir etekle mavi bir bluz vardı, siyah ayakkabıları da çok yıpranmıştı. Ancak üstü başı dökülüyor olsa da, bu Beth Granger denen kadında beklenmedik derecede çekici bir zarafet vardı. Alışıldık anlamda güzel bir kadın sayılmazdı ama kalkık burnu, kalp şeklindeki yüzü ve dolgun dudaklarıyla belli bir cazibesi vardı. Altın kahverengi tonlarındaki saçları da açılmış, omuzlarından aşağı dökülüyordu ve lambanın ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Cesario, bu saçlara dokunup yumuşaklıklarını hissetmek istediğini fark edince şaşırdı ve bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırıp, içeri girdi.

Beth, ona gergin bir bakış fırlattı.

Cesario birkaç saniye, onun kestane rengi kirpiklerle çevrelenmiş parlak yeşil gözlerine baktı.

Beth, tekrar kucağındaki bebeği biberonla besleme işine döndü.

Geçmiş, Cesario'nun gözünün önünde canlanıyordu. Raffaella'nun, Nicolo'yu besleyişini de böyle izlerdi. Aslında evliliği, bir aşk evliliği değildi ve karısıyla tek ortak noktaları, oğullarına duydukları sevgiydi. Raffaella

Cossu'yla evlenerek, Piras ve Cossu bankalarının bir araya gelmesini sağlamış ve İtalya'nın en güçlü adamlarından biri olmuştu. İş konusunda o kadar hırslıydı ki, bu uğurda, aşıksız bir evlilik ödenebilecek ufak bir bedeldi. Raffaella'dan hoşlanmıştı ama ona âşık olması söz konusu değildi. Aslında tecrübeleriyle, aşkın zaten abartılmış bir duygu olduğunu ve eninde sonunda hayal kırıklığına neden olduğunu öğrenmişti.

Bir zamanlar annesini de çok sevmiş, ona hayranlık duymuştu da ne olmuştu? Annesi, sevgilisiyle birlikte olmak için yedi yaşındayken onları terk etmişti ve Cesario bir daha onu ne görmüş, ne de onunla konuşmuştu.

"Bebek gibi ağlamayı bırak," demişti babası, odasında ağlarken gördüğünde. *"Bir kadın için gözyaşlarını heba etme. Büyüdükçe bunlardan daha çok göreceksin, özellikle de zengin ve güçlü biri olduğun için çok göreceksin."*

Güç gerçekten de bir çekim alanıydı.

Cossu ailesi, bankalarını miras bırakacakları bir erkek evlâtları olmadığı için, kızlarını Cesario'yla evlendirerek, bankalarını birleştirmeyi mantıklı bulmuşlardı. Bu yüzden de Raffaella ailesinin isteklerine boyun eğmişlerdi ya da boyun eğmeye zorlanmışlardı. Cesario gerçeği tam olarak bilmiyordu. Evlenmelerinin üzerinden on sekiz ay geçtikten sonra da Raffaella, bu imparatorluğa bir vâliyet vermişti.

Aslında Raffaella başka birine âşık olmasaydı, her şey yolunda gidebilirdi ama aşk her şeyi allak bullak etmişti.

Raffaella sevgilisiyle birlikte olmak için evliliğini bitirmeye karar verince, Cesario oğlunun kendisinde kalması için diretmişti.

Cesario için oğlu, hayattaki her şeyden daha değerliydi, bu yüzden de bu konuda çok büyük kavgalar etmişlerdi.

Sonunda da, Raffaella ve oğlunu kaybettiği o kaza olmuştu.

Cesario'nun yanığında bir kas seğirdi. Uzun zamandır, kendisine acı veren anıları zihninden nasıl uzaklaştırabileceğini öğrenmeye başlamıştı. Dikkatini gördüğü andan beri kendisini tuhaf bir şekilde rahatsız eden kadına verdi.

Sophie mamasını bitirmişti.

Beth, onu kucığına alıp, ayağa kalktı.

Bebek gözlerini kocaman açmış, etrafına bakıyordu.

Cesario bakışlarını, simsiyah ipek gibi saçları, koyu kahverengi gözleri, upuzun kirpikleriyle bir taş bebeğe benzeyen çocuktan ayıramadı. "Doğum tarihi ne?"

"Yirmi sekiz ekim."

"Bu durumda, benim çocuğum olamaz. Annesi gerçekten de geçen sene bu zamanlarda hamile kaldıysa, bu bebeğin Aralık'ta doğması gerekirdi. Size

karşı dürüst olacağım. Fotoğrafını gösterdiğiniz kadınla yattığımı hiç hatırlamıyorum ama o gece çok içmiştim, bu yüzden de onu odama davet edip, etmediğimden emin değilim. Ama Melanie Stewart bu olaydan yedi ay sonra doğum yaptığına göre demek ki o gece zaten iki aylık hamileydi.” Cesario’nun sesi alaycıydı. “Yani bu küçük oyununuzu sahnelemeden önce matematik hesabını iyi yapmamız gerekirdi Bayan Granger.”

“Ben oyun falan sahnelemiyorum,” dedi Beth sert bir tavırla. “Sophie iki ay önce doğdu ve dört aylık bir bebeğe göre böyle ufak olmasının sebebi de bu.” Cesario’nun yüzündeki ifadeden kendisine inanmadığını anlayınca da sinirlendi. “Mel hastalandı ve doktorlar Sophie’yi erken almak zorunda kaldılar.”

“Peki, şu Mel Stewart nerede şimdi? Neden kıızıyla ilgilenmiyor? Siz kimsiniz?”

“Mel öldü,” dedi Beth sesi titreyerek ve bakışları Sophie’ye kaydı. Gözünün önüne, bebeğini sadece birkaç kez görebilen arkadaşı gelmişti. Onu kaybettiğine hâlâ inanamıyordu. Mel güçlü biriydi ve ürkekliği yüzünden kendisiyle dalga geçer, okuldaki zorbalara karşı da korurdu. Birden Cesario’nun anlatmaya devam etmesini beklediğini fark ederek, derin bir nefes aldı. “Geçen sonbaharda İngiltere’de, özellikle hamile kadınları etkileyen bir grip salgını baş gösterdi. Mel önce hafif bir soğuk algınlığı olduğunu düşünmüştü ama ne yazık ki iki gün sonra yoğun bakımda yaşam mücadelesi veriyordu. Doktorlar anneye ve bebeğe bir şans verebilmek için erken doğuma karar verdiler. Sophie doğduğunda sadece bir kilo üç yüz elli gramdı ve hemen kuvvze alındı.”

Beth, Sophie’yi o plastik çadırların içinden izlerken, bu minik varlığın kurtulması için nasıl dua ettiğini hatırlayınca ürperdi. “Mel toparlanır gibi oldu, değerleri düzelmeye başladı hatta Sophie’yi bir seferinde kucağına bile alabildi. Ancak aradan birkaç gün geçtikten sonra aniden öldü. Doktorlar almış olduğu virüsün, kalbini çok yordüğünü söylediler.”

Beth gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ama sonunda Cesario’nun dikkatini çekmeyi başarmıştı. Şimdi de onu, Sophie’ye olan sorumlulukları konusunda ikna etmesi gerekiyordu. “Mel, hayatını kaybetmeden birkaç gön önce bana, senin fotoğrafını bir gazetede gördüğünü ve seni tanıdığını anlattı. Senin Londra’daki partide birlikte olduğu ve Sophie’nin babası olan Cesario Piras olduğunu söyledi ve eğer ölecek olursa, seni bulmam ve sana bir kızım olduğunu söylemem için bana söz verdim.”

Cesario, Beth’in anlattıkları sessizce ve dikkatle dinlemişti. Beth Granger hikâyesinin mutlaka teyit edileceğini biliyor olmalıydı, bu yüzden de onun

yalan söyleyebileceğini pek sanmıyordu. Ancak bu kadının söyledikleri doğru bile olsa, kucağındaki bebeğin kendisine ait olduğunu ispatlamazdı.

Tanrım! Keşke bir yıl önce, Londra'daki o partide olanları hatırlayabilseydi. Ancak o gece de, Nicolo'nun ölümünden sorumlu olduğunu düşünmesinin verdiği vicdan azabından kurtulabilmek için kendisini içkiye vermişti. "Siz bu oyunun tam olarak neresinde yer alıyorsunuz Bayan Granger? Neden Bayan Stewart'ın çocuğuna bakmayı kabul ettiniz? Neden onun ailesi ilgilenmedi bu bebekle?"

"Mel'in ailesi yoktu. Annesiyle babası o çok küçükken öldükleri için yetimhanede büyümüştü, tıpkı benim de annemi kaybetmemden sonra olduğu gibi. Onunla yetimhanede arkadaş olmuştuk." Beth'in sesi boğuklaşmıştı. "Mel hamile olduğunu söylediğinde, ona bebeğin doğumuyla ilgili yardımcı olacağıma söz vermiştim. Onun ölümünden sonra da, beni Sophie'nin yasal vasisi tayin ettiğini öğrendim."

Cesario kolunu şöminenin rafına dayayıp, kararmış mazgala baktı. Birisine şömineyi yaktırsa iyi olacaktı, bu oda küçük bir bebek için serin olabilirdi. Oğlu Nicolo'nun doğumundan sonraki ilk haftalarda, yeni başlayan bir hayatın sorumluluğundan çok etkilenmişti. Küçük oğlu o kadar kırılgan görünüyordu ki, sürekli onu kontrol ediyordu. Ve oğlunun üşümemesi için şatonun bütün odalarının ısıtılmasını emretmişti.

Tanrım! Castello del Falco'da bir daha bebek göreceği aklının ucundan bile geçmemişti. Dört yıl önce, bir daha evlenmemeye ve çocuk sahibi olmaya yemin etmişti. Kimse Nicolo'nun yerini alamazdı. Ama şimdi, oğlunu kaybedişinin yıl dönümünde, hayat macerası yeni başlamış bir kızının olması ihtimali vardı.

Bu kaderin tuhaf bir oyunu muydu yoksa kendisine karşı düzenlenmiş ah-laksız bir komplot muydu?

Gerçeği anlamanın tek bir yolu vardı.

"DNA testi yaptıracağım," dedi yavaşça. "Bir yıl önce Londra'daki partide sarhoş olduğumu ve arkadaşınızla birlikte olduğuma dair en ufak bir şey hatırlamadığımı size söyledim." Kontrolünü kaybedene kadar içmek ve bir barda tanıştığı bir kadınla birlikte olmak hiç Cesario'ya uyan bir davranış olmadığından bunları söylerken utanç duyuyordu. "Ancak böyle bir ihtimal olduğunu da kabul ediyorum. Bu yüzden de bu testin yapılması şart. Test yapıp, sonuçlar belli olana kadar, bebekle birlikte burada, Castello del Falco'da kalacaksınız."

Beth, şaşkınlıktan donakalmıştı. Adamın kibirli havası ve söyledikleri karşısında ne diyeceğini bilemedi. Bu kasvetli, taş binada mı kalacaktı? Üstelik de en az bu bina kadar itici sahibiyse birlikte mi? Tüyleri diken diken ol-

muştı. "Ah hayır, buna hiç gerek yok," diye atıldı hemen. "Bir DNA testi isteyeceğinizi tahmin ettiğim için Oliena'da bir otelde üç günlüğüne oda ayırtmışım. Test yapıldıktan sonra da Sophie'yle, İngiltere'ye dönerim ve sonuçların belli olmasını orada beklerim." Neyse ki dilini tutmuştu da, testin sonucunda Cesario Piras'ın, Sophie'nin babası olduğunun kesinleşeceğini söylememişti. Bundan emindi çünkü Mel adamı gazetede görür görmez tanı-
mıştı.

Mel fazla yaşayamayacağını hissetmiş olmalıydı ki, kendisine bıraktığı son notta; *Gidip, Cesario Piras'ı bulmalı ve Sophie'yi maddi olarak desteklemesini istemelisin*, diye yazmıştı.

Mel son günlerinde Beth'ten hep, kızının babasını bulmasını ve güvende olmasını sağlamaya çalışmasını istemişti. Babası kızını yanında istemese bile maddi olarak desteklemeliydi.

Cesario kaşlarını çatı. "Onun benim kızım olup olmadığı kesinleşene kadar burada kalmanız daha mantıklı."

Sophie birden dönüp, kocaman kahverengi gözlerini karşındaki adama dikti.

Cesario, bir anda can evinden vurulmuş gibi oldu. Bu bebek neredeyse oğlu kadar güzel bir bebektir. Nicolo'ya mı benziyordu yoksa kendisine mi öyle gelmişti? *Dio*, bu bebek gerçekten de kendisinin olabilir miydi?

Bu öylesine şok ediciydi ki, Cesario ne hissedeceğini bile bilemiyordu. Ancak emin olduğu bir şey vardı. Eğer Sophie gerçekten de kendi kızıysa, onu mutlaka koruması altına alacaktı. Bu çocuğun sevgisini hak edip, etmediğini sorgulayacak halde değildi. Nicolo'yu kaybedince mahvolmuştu ve başka bir çocuğu sevmek fikri benliğinde karmakarışık duygular uyandırıyor, çok da korkutuyordu. Çünkü yaşadığı deneyimler, sevmenin ve birisine bağlanmanın çok acı sonuçları olduğunu göstermişti. Aslında Sophie'nin kendi çocuğu olmaması en iyisiydi ama bu kesinleşene kadar burada, yanında şatoda kalmasını istiyordu.

Ve tabii bu, Beth Granger'ın de şatoda kalması anlamına geliyordu. Cesario bu kadın hakkında ne düşünmesi gerektiğini henüz bilemiyordu. Beth'in, arkadaşının çocuğuna bakmayı kabul etmesi, inanılmaz bir iyilikseverlik örneğiydi. Çok gençti, yirmili yaşlarında olmalıydı, kıyafetlerinden de pek fazla parası olmadığı anlaşıyordu. Bu durumda onun, bir başkasının çocuğuna, sırf iyi kalpli olduğu için baktığına inanılabilir miydi?

"Bay Piras, gerçekten bizim için zahmet etmenize hiç gerek yok. Hele ki evinizde böyle bir parti veriyorken," dedi Beth çaresizlik içinde. "Otelde Sophie için bile bir yatak ayarladılar ve valizimi de otelde bırakmışım."

“Birini gönderip, eşyalarınızı şatoya getirtirim.” Cesario gözlerini kısarak Beth’e baktı. “Dışarıda çok şiddetli bir yağmur var. Bir bebeği bu havada dışarı çıkarmak iyi bir fikir sayılmaz, değil mi? Sophie’yle misafirim olarak burada kalmanızı istiyorum.” Bir an durduktan sonra devam etti. “Bu koşullar altında artık birbirimize isimlerimizle hitap edebiliriz sanırım.”

Cesario o kadar ürküttücü görünüyordu ki, Beth ona adıyla hitap edebileceğini hiç sanmıyordu ama hitap meselesini sonraya bırakarak asıl konuya döndü. “Sophie nerede uyuyacak peki? Yanında ana kucacı var, gün içindeki kısa uykuları için yeterli oluyor ama bütün gece uyumasına uygun değil.”

“Şatoda tam donanımlı, aradığınız her şeyi bulabileceğiniz bir bebek odası var.”

Cesario, bir zamanlar oğlunun olan o odaya çok uzun zamandır girmemişti. Bir an tereddüt etti. Nicolo ölümünden birkaç ay öncesine, büyük yatağa geçene kadar el oyması antika bir beşikte yatmıştı ve şimdi başka bir çocuğun o beşikte yatacak olması çok tuhaftı. Ancak bir bebeğe uyuyabileceği güvenli bir yer vermekten de kaçınacak değildi herhalde.

“Size rahatsızlık vermek istemiyorum,” diye mırıldandı Beth. Cesario’nun evinde kalmamak için daha geçerli bir mazeret uyduramadığı için keyfi kaçmıştı. Dışarıdaki fırtınanın sesini ve yağmurun şiddetinin arttığını duyabiliyordu. Aslında burada kalmaları gerçekten de Sophie için en iyisiydi ama Castello del Falco’nun sahibinin üzerinde bıraktığı gizemli etkiden de çok korkuyordu.

Konuştukları süre boyunca bakışlarını, şöminenin hemen yanında duran Cesario’nun uzun, yapılı vücudundan alamamıştı bir türlü. Cesario’nun üzerine tam oturan siyah pantolonu, kaslı bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Üzerindeki beyaz gömleğin ipekli kumaşı da o kadar inceydi ki, göğüs kasları seçiliyordu.

Beth başını kaldırıp da, Cesario’yla göz göze gelince kızardı. Bu adam n çevresindeki kadınları büyülemeye alışık olmalıydı. Yanağındaki yara izi çekiciliğinden hiçbir şey kaybettirmiyordu ve onun bu kusursuzluktan uzak yakışıklılığı, Beth’in içini titretiyordu. Evet, bu adamın merak uyandıran, tekinsiz bir çekiciliği vardı ve bu hiç de iyi değildi.

Tanrım! Neyi vardı böyle?

Gözünün önünde Cesario Piras’la öpüşmeleri canlanıyor, onun geniş göğsünde ezilmenin, dudaklarını dudaklarında hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok merak ediyordu. Yirmi dört yaşında bir kadın için böyle hayallerin çok naif olduğunun farkındaydı ama babası, hasta annesiyle bir başına bırakıp gittiğinden beri erkeklere olan tüm güvenini yitirmişti. Birkaç adamla çıkmış-

tı ama ciddi bir ilişkisi olmamıştı ve bir iyi geceler öpücüğünden öteye geçmeyi de canı hiç istememişti.

Oysa Cesario'nun birkaç masum öpücükten fazlasını isteyeceği kcsindi. Çok tutkulu, çok istekli bir âşık olabilirdi ve muhtemelen de çok ustaydı.

Beth, aklıdan geçenler karşısında dehşete kapılarak, sessizliği bozmak için hemen atıldı. "Umarım testin ayarlanması çok uzun sürmez ve birkaç gün yeterli olur."

Cesario omuz silkti. "Testin sonuçları belli olana kadar burada kalmanızı istiyorum, sanırım bir haftayı bulur." Bakışlarını bebekten alamıyordu. Onun kendi çocuğu olmayabileceğini biliyordu ama kendi kızıysa, sorumluluklarını inkâr edecek değildi. "Eğer Sophie'nin benim çocuğum olduğu ortaya çıkarsa burada, benimle birlikte şatoda yaşayacak," dedi kararlı bir şekilde.

"Burada mı yaşayacak?" Beth öylesine şaşırmıştı ki kendini tutamayarak bağırmişti.

"Nerede yaşayacaktı ki?" dedi Cesario, Beth'in verdiği tepkiye şaşırarak. "Eğer Sophie bir Piras'sa, Castello del Falco da onun evidir."

"Ama Sophie'nin yasal vasisi benim. Mel'e, kızına annelik yapacağıma söz verdim ve ben Hackney'de yaşıyorum." Beth, sanki Cesario elinden almış gibi Sophie'ye sıkı sıkı sarılmıştı.

"Eğer babası bensem vasiye ihtiyaç kalmıyor." Cesario gözlerini kısıp Beth'i dikkatle süzdü. "Beni bulmak için çok zahmete girmiş olmalısın," dedi bir süre sonra. "Muhtemelen Sophie'ye, DNA testi yapılacağını da tahmin etmiş olmalısın. Onun benim çocuğum olduğunu öğrendiğimde ne yapmamı bekliyordun ki? Herhalde onu alıp İngiltere'ye götürmene izin vermemi beklemiyordun?"

"Ben..." Beth kekceledi. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Doğrusu, Cesario Piras'ın kızını yanında alıkoymak isteyeceğini hiç düşünmemişti. Belki de babası tarafından terk edildiği için böyle düşünmüştü. Bir gecelik, rasgele bir ilişki yaşarken, tedbirsizlik edip korunmadığı için bir adamın, bir çocuğun sorumluluğunu kabul edebileceği aklına bile gelmemişti. Cesario, Mel'e ismini bile söylememişti ve eğer gazetedeki o fotoğraf olmasa, Sophie'nin babası sonsuza kadar bir muamma olarak kalacaktı. "Onunla ilgilenmek isteyeceğin aklıma gelmemişti."

"Öyleyse neden beni bulmak için bu kadar uğraştın?" dedi Cesario buz gibi bir ifadeyle.

Beth huzursuz olarak bakışlarını kaçırdı. "Sophie için finansal destekte bulunabileceğini ummuştum." Birden yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Bunu söylerken son derece dürüsttü ama daha kulağa çok kötü geliyordu. Birisinden para istemek son derece onur kırıcıydı ama Sophie'ye, temizlik

işlerinden kazandığı parayla bakamayacağı da açıktı. Aslında sertifikalı bir dadıydı ama son işinden haksız bir şekilde çıkartılınca kendine güvenini kaybetmiş, öyle bir iş aramaz olmuştu. Zaten daha iyi bir iş bulsa da, kreş, kira ve faturaları ödedikten sonra Sophie'ye fazla bir şey kalmazdı. Onun müzik dersleri almasını, baleye gitmesini, başkalarının küçülmüş kıyafetleri yerine yepyeni giysiler giymesini istiyordu. Bunlar hem kendisinin hem de Mel'in özlemine duydukları şeylerdi.

"Yani para istiyorsun?"

"Sophie için," dedi Beth, Cesario'nun imasıyla canı yanmış bir halde. "Eğer senin çocuğun olduğu kesinleşirse ona katkıda bulunman gerekir."

"Sen de yasal vasisi olarak, ona vereceğim parayı kontrol edeceksin öyle mi?" Cesario dudak büktü. "Sophie'nin muhtemel babasının bir milyarder olduğunu öğrendikten sonra, arkadaşının bebeğine bakmanın sana neden bu kadar cazip geldiğini şimdi anlıyorum."

"Bununla hiç ilgisi yok," diye atıldı Beth. "Bu söylediğin korkunç bir şey... Ben sadece Sophie'yi düşünüyorum. Onu seviyorum, Mel'i de sevdim. Biz çok yakın arkadaşık, kız kardeş gibiydik. Onun ölmesini hiç beklemiyordum ama öldü işte. Sophie'ye annelik edeceğime dair ona verdiğim sözü tutacağım ve onun mutlu bir çocukluk geçirebilmesini sağlamak için finansal destek istemenin mantıksız olduğunu da sanmıyorum."

"Eğer Sophie benim çocuğumsa, benden bir şey istemen gerekmeyecek," dedi Cesario sert bir şekilde. "Ve o durumda vasisi olmana da gerek kalmayacağından, İngiltere'ye dönebilirsin."

Beth'in yüreği korkuyla sıkıştı. "Sophie'ye doğduğu günden beri ben bakıyorum. Onu hastaneden eve ben getirdim. Günün birinde, büyüdüğünde ona gerçek annesinin kim olduğunu anlatacağım tabi ama şimdilik anne olarak beni biliyor ve dünya üzerinde hiçbir şeyi beni bundan vazgeçiremez."

Cesario, neredeyse bu kadının samimiyetine inanacaktı. Sophie'nin kendi çocuğu olması ihtimali karşısında hâlâ şaşkıncı ama eğer durum buysa, kızına karşı bütün görevlerini yerine getirecekti. Kızı Sardunya'da, kendisiyle birlikte yaşayacaktı. Başka bir seçenek söz konusu bile olamazdı.

Beth Granger'a gelince...

Onun yüzüne bakıp da, yeşil gözlerinin pınarlarında biriken yaşları görürnce içten içe bir merhamet hissetti.

Bir an göz göze geldiler.

Sonra Beth başını eğdi ve parlak kahverengi saçları yanaklarına döküldü.

Cesario birden, kasıklarında kendisini şaşkına çeviren bir arzu hissetti ve bu öylesine keskin bir arzuydu ki bir an için nefesi kesilir gibi oldu. Birkaç saniye kadar, Beth'in dudaklarını, dudaklarında hissetmeyi hayal etti.

Böyle şeyler düşünüyor olması çok saçmaydı. Uzanıp Beth'in o ipek gibi saçlarını kulağının arkasına atnamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "DNA testi sonuçlanmadan çocuğun geleceği hakkında tartışmak çok anlamsız," dedi soğuk bir ifadeyle. "O vakte kadar Castello del Falco'da rahat edeceğinizi umarım. Bebek odasını hazırlamalarını söyleyeceğim. Teodoro sizi üst kata çıkarıp istediğin şeyleri ayarlar. Şimdilik misafirlerimin yanına dönmek için müsaade isteyeceğim."

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

BETH'in hemen şatodan ayrılması, Oliena'ya gitmesi ve sonra da ilk uçakla İngiltere'ye dönmesi gerekiyordu. Şimdi ortadan kaybolursa Cesario onları bulamazdı ve babalık testi yapılmadığı sürece de, Sophie'yi almaya kalkışamazdı.

Beth kafasından çılgınca düşünceler geçerken, sakın olmaya çalışarak Cesario'nun kâhyasının arakasından yürüyordu.

Adam onları kütüphaneden çıkarmış ve kendisini takip etmesini isteyerek merdivenlere yönelmişti.

"Bir plan değişikliği oldu. Bu akşam otele dönmem gerekiyor," dedi Beth sahte bir ses tonuyla. "Kimsenin eşyalarımı almak için Oliena'ya kadar gitmesine gerek yok. Bana bir taksi çağırırsanız, hazır bebek uyuyorken hemen gidebilirdim."

Teodoro'nun yüzündeki ifade değişmedi. "Birisi eşyalarımızı almak için çoktan yola çıktı bile. Signor Piras bebek odasının hazırlanmasını emretti. Ben de sizi oraya götüreceğim." Sonra da başka bir şey söylemeden ağır adımlarla şatonun üst katına çıkan ahşap oymalı merdiveni tırmanmaya başladı.

Beth kapana sıkışmıştı. Kendisini şatoya getiren taksici çok az İngilizce biliyordu ve taksi durağının telefonunu bulsa bile derdini anlatması çok zordu. Şatoda kalma düşüncesi birden midesine kramplar girmesine neden oldu. Buraya gelirken Cesario'nun bebeğini isteyebileceği aklının köşesinden bile geçmemişti. Belki de bütün erkeklerin babası gibi güvenilmez olduklarını düşünmekle hata ediyordu. Cesario'nun, DNA testi yapılmasını bile isteme-

yeceğini düşünmüştü. Ya da testi yaptırıp, Sophie'nin babası olduğu ortaya çıkarsa da en fazla, çocuğunun büyütülmesi için para yardımında bulunmasını beklemişti.

Beth, başka bir seçeneği olmadığını kabul ederek kâhyayı takip etti. İçini rahatlatmaya çalıştı. Mel'in kızının yasal vasisiydi ama ya mahkeme bebeğin babasının onun üzerinde yasal vasisinden daha fazla hakka sahip olduğuna karar verirse ne olacaktı? Birden başı döndü ve destek almak için merdivenin tırabzanlarına tutundu. Bacakları titriyordu, ciğerlerine yeterince oksijen girmiyormuş gibiydi.

Bu hissi daha önce, yaşadığı binanın asansörünü serseriler kullanılamaz hale getirince, evine ulaşmak için beş kat merdiven çıkmak zorunda kaldığında da yaşamıştı. Derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Şu anda herhangi bir şey için endişelenmesi anlamsızdı. DNA testinin sonucu belli olana kadar beklemeliydi.

Bebek odası, ikinci kattaki uzun koridorun en sonundaydı.

Beth, şatoya gelen misafirler için hazır tutulan, içinde bir beşik ve yatak bulunan sıradan bir konuk odası görmeyi umuyordu ama Teodoro kapıyı açtığında gördüğü şey kesinlikle beklediği şey değildi.

Ferah odanın duvarları gülkurusu ve sarı tonlarda boyanmıştı ve açık renk meşe mobilyalarla döşenmişti. Odanın ortasında çok güzel, antika bir beşik duruyordu ve bir hizmetçi krem rengi, çok güzel bir nevresim takımıyla yatağı hazırlıyordu.

Kadın, Beth'in içeri girdiğini duyunca ona döndü ve kucağındaki Sophie'ye merakla baktı. Teodoro ona İtalyanca bir şeyler söyleyince de hemen odadan çıktı.

"Carlotta neye ihtiyacınız varsa getirir. Onu çağırmak için duvardaki şu ipi aşağı çekin, yeter."

"Teşekkür ederim." Beth krem rengindeki yumuşacık halının üzerinde yavaşça yürüdü ve sallanan tahta bir atın önünde durdu. Bu kadar güzel döşenmiş bir bebek odasını sadece, zenginlerin ve ünlülerin evlerini tanıtan, kuşe kâğıda basılmış magazin dergilerinde görmüştü. Odadaki her şey en iyi kaliteydi ama gösterişli değildi. Odanın sevgiyle hazırlandığı çok belliydi. Kucağındaki Sophie'ye baktı, bebek huzur içinde uykuya dalmıştı. "Çok güzel bir oda," dedi yavaşça. Belki de sadece hayal gücü kendisine oyun oynuyordu ama sanki bu odadaki her şeyin varlığını hissediyordu. Kâhyaya baktı. "Sanki bu oda da daha önce de bir çocuk varmış."

"Burası Signor Piras'ın oğlunun odasıydı."

Oğlu mu?

Beth şaşkınlık içindeydi. “Bay Piras evli mi? Karısı ve çocuğuyla mı yaşıyor?”

“Artık değil.” Teodoro başıyla Beth’i selamladı. “Eğer başka bir şey yoksa izninizi isteyeyim *signorina*. Şuradaki kapı bitişikte, sizin için hazırlanmış olan yatak odasına açılıyor. Valizleriniz gelir gelmez odanıza göndereceğim.”

Belli ki kâhya, Cesario’nun karısı ya da çocuğu hakkında konuşmak istemiyordu ama Beth’in ona sormak istediği onlarca soru vardı.

Ama Teodoro gitmişti.

Beth’in keyfi iyice kaçtı. Keşke İngiltere’den ayrılmadan önce Cesario hakkında daha fazla şey öğrenebilmiş olsaydı. Onun İtalya’nın en büyük bankalarından birinin sahibi olduğunu biliyordu ve internette daha ayrıntılı bilgiye ulaşabileceğini umuştu. Ancak sadece aile tarihçesi hakkında bir paragraflık yazıdan, Piras ve Cossu bankalarının birkaç yıl önce birleştiğini öğrenebilmişti. Cesario’nun özel hayatı hakkında hiçbir bilgi yoktu, bu yüzden de onun evli olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı. Acaba karısı ve çocuğu neredeydiler? Neden şatoda onunla birlikte yaşamıyorlardı?

Beth’in kolları, Sophie’yi taşımaktan ağrıyordu. Sophie birazdan uyana-caktı ve banyo yapıp, beslenmesi gerekcekti. Castello del Falco’nun gizemli sahibini zihninden uzaklaştırıp, Sophie’yi beşiğine bıraktı ve kendisine ayrılmış yatak odasına bakmak için yan tarafa geçti.

Beth’in odası, bebek odasından daha küçüktü ama pastel renkli duvarları, yumuşak bir yeşil tondaki perdeleri ve yatak örtüsüyle çok güzeldi.

Beth’in canı çay istemişti. Yanında yiyecek bir şeyler de fena olmayabilirdi. Bu sabah Doğu Londra’daki evinden çıkmadan atıştırdığı bir parça tost dışında ağzına bir lokma bir şey koymamıştı. Hizmetçiyi çağırmak için ipi çekmeyi düşündü ama bunu yaparsa kendisini kötü hissedecekti. Daha önce pek çok zengin ailenin yanında dadı olarak çalışmıştı. Yanında çalıştığı ailelerle belli bir noktaya kadar yakınlık kursa da hiçbir zaman evde çalışan diğer insanlardan bir farkı olmadığını unutmamıştı ve şimdi de bir hizmetçiyi ayağına çağırarak değildi.

Duş alırsa açlığını yatıştırabilirdi belki. Sonra birden uçakta verilen peynirli sandviçin yarısını çantasına koyduğunu hatırladı. Onunla idare edecekti artık.

Koridor da bir bebek ağlaması yankılanıyordu.

Cesario en üst basamakta bir an durdu. Sanki Nicolo’nun doğumundan sonraki ilk günlere dönmüştü. Raffaella’yla nöbetleşe olarak bebek odasında bebeklerini sakinleştirmeye çalıştıkları anlar gözünün önünde canlandı.

İlk kez çocuk sahibi olan ebeveynlerin, evliliklerinde sıkıntılar yaşadıkları söylenirdi ancak oğullarının doğması, onların evliliğinde tam tersi bir etki yaratmıştı. Raffaella'yla birbirlerine yakınlaşmışlardı ve Nicolo'ya olan bağlılıkları, aralarında bir bağ kurmalarına neden olmuştu. Ancak bu ilişkileri pek uzun sürmemişti ve Nicolo iki yaşına girerken Raffaella, Castello del Falco'daki antika yağlıboya tabloları restore eden bir ressamla ilişkiye girmişti.

'Başka birine âşık olduğum için beni suçlayamazsın,' demişti Raffaella. 'Evliliğimiz sadece bir iş anlaşmasıydı, aramızda hiçbir zaman sevgi olmadı. Zaten senin birini sevebileceğinden de kuşkuluyum. Senin yüreğin tıpkı bu şatonun duvarları gibi aşılmaz sanki.'

'Ben oğlumu çok seviyorum,' demişti Cesario, ona. 'İstedğin buysa, sen sevgilinle gidebilirsin ama Nicolo'yu benden alamazsın. Onu asla sana bırakmayacağım.'

Cesario, Nicolo'dan ayrılmayı ya da küçük çocuğun bir üvey babayla büyümesini kabul edemediği için hemen velayet için mahkemeye başvurmuştu ve Raffaella'nın oğlunu düzenli olarak görmesini kabul etmişti. Annesi kendisini terk ettiğinde nasıl yıkıldığını hatırlıyordu, bu yüzden de Nicolo'nun annesiyle görüşmesini kesinlikle engellemek istemiyordu.

Ancak Cesario, sevginin gücünü hafife almıştı. Raffaella, oğluyla sevgili si arasında kalmıştı ve bu yüzden de Nicolo'yu şatodan kaçırmayı planlamıştı. Ancak Cesario'nun iş gezisinden bir gün erken dönmesiyle planı bozulmuştu ve bunun üzerine müthiş bir kavgaya tutuşmuşlardı.

Bu, birbirlerini asla sevmemiş ama çocuklarını çok seven iki yetişkinin yapabileceği en şiddetli kavgaydı.

Cesario, keşke öfkesini kontrol edebilseydi ve Raffaella'yı, Nicolo'yu göstermemekle tehdit edeceğine onunla anlaşma yoluna gidebilseydi. Pişmanlık bir kor gibi içini yaktı.

O şiddetli kavgadan sonra, Raffaella'nın biraz olsun sakinleşeceğini düşünerek, onu Nicolo'yla vedalaşması için yalnız bırakmıştı. Ancak Raffaella, kendisi çalışma odasındayken, oğlunu aldığı gibi arabasına binmiş ve hızla şatodan uzaklaşmıştı.

Lastiklerin ıslak dağ yolunda çıkardığı ses, Cesario'nun kulaklarında yankılandı. O korkunç sestten sonra gelen derin sessizlikse, hâlâ ruhuna işken-ce ediyordu.

Koşmuştu. Hayatında hiç koşmadığı kadar koşmuştu. Sanki şeytandan kaçır gibi koşmuştu. Ama çok geç kalmıştı.

Cesario geçmişten sıyrılıp, ana dönmeye çalıştı. Duygularını kontrol altına almaya çalışırken nefesi sıkışmıştı.

Bebek giderek daha yüksek sesle ağlıyordu.

Bu akşam o bebek odasında başka bir bebek vardı ve akıl almaz bir şekilde bu bebeğin de kendi çocuğu olması ihtimali vardı.

Cesario dişlerini sıkı ve koridoru hızla geçti. Sophie'nin vasisinin onunla neden ilgilenmediğini ve ağlattığını hemen öğrenmeliydi.

"Gel hayatım, bakalım omzuma yaslanmak iyi gelecek mi sana," dedi Beth, Sophie'yi kucağına alırken.

Bebek yaklaşık olarak bir saattir ağlıyordu.

Beth, bu saatlerde Sophie'ye bakmak için kalkmaya alışkın olmasına rağmen bir yılgınlık hissetmeye başlıyordu. Dört aydır sürekli uykusuz geceler geçirmekten yorulmuştu ama elbette Sophie'yi uyutmadan, yatamazdı.

Bebegin sırtına hafifçe vurarak, pencereye doğru gitti ve avluya baktı.

Dışarı, davetten ayrılanların araçlarının farlarıyla aydınlanmıştı.

Beth, Sophie'yle birlikte aşağı inip onlardan kendilerini Olicana'ya götürmelerini rica etmemek için kendini zor tuttu. Cesario'nun karısı ve oğlu olduğunu öğrendiğinden beri durum daha da karmaşık bir hâl almıştı. İçinden bir ses, şatodan çekip gitmesinin ve bir daha Cesario Piras'la bağlantı kurmamasının herkes için en iyisi olacağını söylüyordu. Sophie'ye bakabilirdi. Bir şekilde geçimlerini sağlayabilirdi.

Ancak vicdanı, bunun Sophie için adil olmayacağını söylüyordu. Bir çocuğu, babasından gizlemeye ne hakkı vardı? Ve eğer Cesario onun babasıysa, Sophie'nin hayatında olması onun için en iyisiydi.

Artık tüm davetliler gitmişti ve avluda sadece ay ışığında parlayan çirkin duvar heykelleri görünüyordu.

Beth, Cesario'nun bu sevimsiz şatosunda kapana kısıldığını düşününce, ürperdi. Bu adamdan korkması için bir sebep yoktu ama onun yaralı yüzü de bir türlü gözünün önünden gitmiyor onun sert ifadeli gri gözlerini düşününce tuhaf bir şekilde huzuru kaçıyordu.

Sophie, kucağına aldıktan birkaç dakika susmuştu ama şimdi yine ağlamaya başlamıştı ve sakinleşecek gibi de durmuyordu. Bazen şarkı söylemek işe yarıyordu. Beth bir çocuk şarkısı mırıldanmaya başlamıştı ki birden arkasından gelen tok sesle irkildi.

"Nesi var?"

Beth, onun yüzüne bakarken nefesini tuttu, kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Nedense Cesario bebek odasında, kütüphanede görüldüğünden çok daha heybetli görünüyordu.

Cesario'nun keskin bakışları, Beth'in tepkisini fark etmişti. Elini sıkıntıyla yüzüne götürdü. "Hoş görünmüyor, öyle değil mi? Görüntümle rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

"Hayır, ne rahatsızlığı, yok öyle bir şey." Beth kızardı ve ona dikkatlice baktığını düşünmesine bozuldu. Aslında onu gerçekten de rahatsız edici buluyordu ama onun söylediği anlamda rahatsız edici değil. Bakışlarının karşısındaki adamın dudaklarına kaymasına engel olamıyordu ve yine onun dudaklarını kendi dudakları üzerinde hayal etmeye başlamıştı. Tanrım! Kitaplarda okuduğu şeyleri hissetmenin nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyordu. "Sophie'nin bir şeyi yok," dedi telâşla. "Her gece bu saatlerde böyle ağlar. Aile hekimi pek çok bebeğin ilk aylarda kolik olduğunu ama sonra geçeceğini söylemişti ama yine de onu bu halde görmek çok üzücü." Sophie'yi kollarında sallayarak sakinleştirmeye çalıştı. "Keşke ona yardım edebilsem. Kucağıma alıp odada dolaştım, salladım ama bu akşam hiçbiri işe yaramıyor."

Beth'in yorgunluktan bitmiş durumunda olduğu ama yine de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı Cesario'nun gözünden kaçmamıştı. Şatoya ilk geldiği ana göre şu an rengi daha solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti. Üzerini değiştirmişti ama yine eski püskü bir gecelik giymişti. Geceliğin bir zamanlar pembe olduğu anlaşılıyordu ama yıkanmaktan rengi atmıştı. Beline bağladığı kuşak ise, Beth'in incecik belini vurguluyordu. Bu kadın güçlü bir rüzgârda savrulup gidebilirdi. Aslında hoşlandığı kadın tipiyle hiç alakası yoktu ama yine de bakışlarını ondan alamıyordu.

Beth'in makyajsız yüzü bir porselen kadar pürüzsüz görünüyordu ve badem biçimli yeşil gözleri de büyüleyiciydi. Yüzündeki masum ifadede insana çekici gelen bir hava vardı. Aslında Cesario, onu ilk gördüğünde çok sıradan biri olduğunu düşünmüştü ama şimdi onun iddiasız güzelliğini çok çekici buluyordu. Zihninden geçen bu beklenmedik düşünceler yüzünden kaşlarını çatarak, Beth'in yanına gidip, Sophie'ye baktı. "Acıkmış olmasın?"

"Birkaç dakika önce biberonla mama vermeyi denedim ama istemedi. Daha çok gazı varmış gibi. Gündüz biberonla mama verdiğim sırada çok hava yutmuş olmalı." Beth sesindeki bitkinliği gizleyemiyordu.

"Ben alayım onu."

Beth bu beklenmedik istek karşısında şaşırıp içgüdüsel bir tepkiyle bebeğe daha sıkı sarıldı. Sophie'ye, prematüre olarak doğmasından ve altı hafta sonra hastaneden çıkmasından beri bakıyordu ve onu bir yabancıya vermek hiç içinden gelmiyordu. Ancak eğer Cesario'nun, Sophie'nin babası olduğu ispatlanırsa, bu adamın çocuğuyla ilgilenmeye hem yasal hem de etik olarak hakkı olacaktı. "Alışık olmadığı birisi kucağına alırsa huzursuz olabilir," diye mırıldandı.

"Daha huzursuz olamaz herhalde," dedi Cesario.

Gerçekten de Sophie artık çılgık çılgıka ağılıyordu.

Beth, bir anlık tereddütten sonra Sophie'yi uzattı.

Cesario gergindi, karmakarışık duygular içindeydi. Sophie'yi almak istemişti ama aniden istediğine pişman olmuştu. Henüz bu bebeğin kendi çocuğu olup olmadığından emin değildi, neden ilgileniyordu ki? Ancak bebeğin ağlaması, ruhunun derinliklerinde onu yatıştırmak için bir arzusun uyanmasına neden olmuştu. Çok eski zamanlardan kalma bir şeyler hatırlıyor gibiydi. Oğlu Nicolo ağladığında da hiç dayanamaz, hemen onun yanına koşup kucağına alarak onu yatıştırmak isterdi.

Nicolo'yu hatırlamasıyla, paniğe kapılması bir oldu.

Nicolo'yu hatırlamak istemiyordu, anılar çok acı veriyordu. O acıları geride bırakmış olması gerekiyordu. Her şeyin üzerinden dört yıl geçmişti ancak bu öyle kolay üstesinden gelinebilir bir acı değildi. Tam dört yıldır ruhunu kemirip duruyordu. Nicolo'yu unutmaması elbette mümkün değildi ama tam onun acısına daha iyi dayanabildiğini düşündüğü sırada, karşısına Sophie çıkmıştı.

Beth, ona Sophie'yi gerçekten kucağına almak isteyip istemediğini sorar gibi baktı.

Cesario'nun aklından o anda sadece, arkasına bile bakmadan kaçmak geliyordu ama bunu kendine yediremezdi. Bebeği kucağına alıp, göğsüne bastırdı. Sophie kuş kadar hafifti. Cesario bu hissi çok iyi biliyordu. İnsanın bir bebeği kucağına alıp da, onun mis kokusunu içine çekerken mutlu olmaması mümkün değildi. Yüreği mutlulukla dolmuştu. Sophie ne kadar da kırılgan, ne kadar da acıydı. Bebeğin yüzüne sevgiyle bakarken, onu korumak için her şeyi yapabileceğini düşündü.

Ve bu koruma güdüsü ona yine Nicolo'yu hatırlattı. Oğlunu da böyle korumayı istemişti hep, ona bir şey olacak diye ne kadar çok korkardı. Ancak bu korkuları onu korumasına yetmemişti.

Birden zihninde bir şüphe belirdi. Acaba insan, bütün bebekleri korumak ister miydi yoksa sadece kendi çocuklarına karşı mı böyle şeyler hissederdi?

Sophie, gerçekten de kıızı olabilir miydi?

Cesario başını eğdi ve yanağını Sophie'nin ipek gibi yumuşak siyah saçlarına değdirdi. Süt ve pudra karışımı bebek kokusu yine Nicolo'yu hatırlatmıştı ama Sophie'yi nazikçe sallarken bebeğin yavaş yavaş susması da içini rahatlatmıştı. Başka hiçbir çocuk kaybettiği oğlunun yerini tutamazdı ama eğer Sophie gerçekten kendi çocuğuysa, Cesario'nun hayatı, sadece bu dünyada yer işgal etmekten daha anlamlı bir hal alacaktı. "Ağlama *piccola*," dedi yumuşak bir sesle.

Sophie'nin ağlaması yavaş yavaş durdu ve hıçkırmaya başladı. Sonra da başını kaldırıp, kocaman kahverengi gözlerini Cesario'ya dikti. Birkaç saniye, kirkpiklerinde gözyaşlarıyla ona baktıktan sonra da, birden dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Dio mio!

Cesario'nun nefesi kesilmişti. Bu ne kadar güzel bir bebektir. Sanki bir el yüreğini sıkıştırıyormuş gibi hissetti. Ertesi gün ilk iş olarak DNA testinin yapılması için girişimde bulunacaktı ve eğer Sophie kızı çıkarsa, bu güzelliği seve seve hayatına kabul edecekti.

Beth, Sophie'nin, Cesario'ya iyice sokulup, uyumadan önce çıkardığı sesleri çıkarmasını şaşkınlıkla izliyordu. Bebeğin yürek parçalayan ağlaması dinmiş, odaya harika bir sessizlik çökmüştü. Kendisi bebeği susturamamışken Cesario'nun gelip susturması hafif bir kıskançlık duymasına neden olmuştu ama bu çok saçmaydı. Yine de sesindeki tuhaflığı gizleyemeden, "Büyülü bir dokunuşun olmalı ben bir türlü susturmayı başaramamıştım," dedi.

"Uzun süredir ağlamaktan yorgun düşmüş olmalı," dedi Cesario, kucağındaki bebekten gözlerini ayırmadan. Sonra da beşiğe doğru yürüdü ve bebeği beşiğe bırakıp, üstünü güzelce örttü.

Beth, Cesario'nun hareketlerindeki yumuşaklık karşısında şaşırtmıştı. Böyle iri yarı, sert görünümlü bir adamın böylesine şefkatli davranabileceği hiç aklına gelmezdi. Tabi, Castello del Falco'ya gelmeden önce, onun bir çocuğunun olduğunu da bilmiyordu. Parmaklarını beşiğin, incecik tavşanlar ve tilkiler oyulmuş ahşap kenarlarında gezdirirken, Sophie'ye alabildiği ikinci el beşiği hatırladı. Ashında boyadıktan sonra fena görünmemişti ama bu antika beşiğin yanında hiçbir değeri yoktu elbette. "Sophie'nin burada uyumasına izin verdiğin için teşekkür ederim. Beşik muhteşem görünüyor. Kaç yıllık acaba?"

Cesario, "On yedinci yüzyıldaki atalarımın birinden kalma. Kütüphane-deki belgelere göre, Castello del Falco'nun o zamanki sahibiyle karısının yirmi yıl boyunca çocukları olmamış, sonra bir oğulları olmuş," dedi Sophie'yi uyandırmamak için alçak sesle. "Bu atam, çocuğu olduğuna o kadar sevinmiş ki, oğlunun bebek odası için en usta zanaatkarlara mobilyalar yaptırmış."

"Kâhya bu odada eskiden senin oğlunun kaldığını söyledi." Beth, Cesario'nun yüzünün kasıldığını görünce bir an durdu ama merakı daha ağır basıyordu. "Teodoro'nun söylediğine göre artık burada yaşamıyormuş?"

"Doğru." Cevabı kestirip atmasından, Cesario'nun bu konuda konuşmak istemediği belli oluyordu. Yüzü ifadesizleşmiş, bakışları donuklaşmıştı.

Beth, sorduğuna pişman olmuştu. Cesario'nun oğluyla ilgili sır her neyse kendisini ilgilendirmezdi.

Ancak bir an sonra, Cesario sert bir sesle konuşmaya devam etti. "Nicolo ve annesi, dört yıl önce bir trafik kazasında öldüler. Oğlum iki yaşındaydı."

"Çok üzüldüm." Beth donup kalmıştı. Çok sıradan bir tepki vermişti ama ne diyeceğini de bilememişti. Cesario Piras'la ilgili hiçbir şey beklediği gibi çıkmıyordu. Oysa Mel'in anlattıklarından bu adamın, birlikte olmadan önce bir kadına adını bile sorma ihtiyacı hissetmeyen bir kadın avcısı olduğunu düşünmüştü.

Mel, erkeklerin kendisine böyle davranmasına alışkın olmalıydı. Bunu hiç tartışmamışlardı ama arkadaşı da pek masum biri sayılmazdı.

Beth, Mel'in model olarak para kazanmasının yanı sıra, sık sık partilerde tanıştığı erkeklerle yakınlaşarak da gelirini artırdığını tahmin ediyordu.

Beth, Cesario'nun, arkadaşıyla birlikte olmak için para ödediğini düşündüğü için onunla ilgili araştırmayı isteksizce yapmıştı ve onun, para karşılığı yaşadığı tek gecelik bir ilişkiden doğan bebekle ilgilenebileceğini hiç düşünmemiş ve Sardunya'ya, sırf Mel'e verdiği sözü yerine getirmek için gelmişti.

Ancak Cesario hiç de öyle umursamaz bir çapkına benzemiyordu.

O, karısıyla, oğlunu trajik bir şekilde kaybetmiş, dul bir adam gibi görünüyordu.

Sophie'nin kendi çocuğu olup olmadığını bilmeden, onu öyle büyük bir şefkatle kucağına almıştı ki, Beth onları izlerken, keşke çocukken kendisine de böyle şefkatle davranan bir babası olsaydı diye, düşünmüştü.

Beth, Sophie'nin melek gibi güzel yüzüne baktı. "Çocuğunu kaybetmenin ne kadar büyük bir acı olduğunu tahayyül edemiyorum. Sophie'yi ben dünyaya getirmedim ama onu kendi çocuğummuş gibi seviyorum. Ona bir şey olacak olsa, dayanamam her halde. O bana Mel'den kalan tek şey." Beth'in sesi boğuk çıkıyordu. "On iki yaşından beri Mel, sevdiğim ve beni seven tek insan olmuştu." Başını kaldırıp, Cesario'ya baktı. "Eğer DNA sonucuna göre Sophie'nin babası olduğun anlaşılırsa ne olacak?" diye sordu çaresizce. "Onun burada, şatoda yaşamasını istediğini söyledin ama doğduğu günden beri ona ben bakıyorum, bana ihtiyacı var. Onu benden ayıramazsın, bu zalimlik olur."

Beth'in yeşil gözlerindeki gözyaşı pırıltıları, Cesario'nun huzurunu kacırmıştı. Bu kadın hakkında hiç bir şey bilmiyordu ve bir saat önce tuttuğu özel dedektiften onun hakkında herhangi bir bilgi gelmeden, Beth Granger'a güvenmesi için bir neden yoktu. Ancak öte yandan, bu kadının davranışları içinde bir yerlere dokunuyordu. "Test sonuçları belli olmadan bir şeye karar

veremeyiz,” dedi ters bir ifadeyle ve beşikten biraz uzaklaştı. “Şimdilik, yatmanı öneririm. Sophie gece boyunca uyur mu artık?”

“Saat üç gibi acıkarak uyanır. Çok zayıf olduğu için geceleri de mamaya ihtiyaç duyuyor,” diye açıkladı Beth. “Ondan sonra, altı yedi saat kadar deliksiz uyur.” Esnemesini güçlkle bastırarak devam etti. “Aslında İngiltere’deyken onun bu uyku düzeni benim de işime geliyordu çünkü işe sabah beşte işe gidip, dokuzda dönüyordum. O sırada da Sophie’yi, komşuma bırakıyordum.”

Cesario kaşlarını çatı. “Günün o saatinde ne işiymiş bu?”

“Yaşadığım yere yakın büyük bir şirketin ofislerini temizliyorum. Çalışanlar işe başlamadan önce gidip temizlememiz gerekiyor. Komşum Maureen’in kocası postacı ve kocasını işe göndermek için erken kalktığından, ben vardiyamı bitirip eve dönene kadar Sophie’ye bakabiliyordum.”

“Temizlikçi misin?”

Cesario’nun sesinin tonu, Beth’in kızarmasına neden oldu. “Hem bebek bakıp hem de doğru düzgün bir iş bulmak çok zor,” dedi kendini savunurcasına. Normalde bu gibi konularda tepki vermezdi ama belki de çok yorgun olduğu için Cesario’nun kendisini aşağılar gibi konuşmasına öfkelenmişti. “Temizlikçi olmanın nesi yanlış? Çok önemli bir iştir temizlik. Bu koca şatonun temizlenmesi için bir ordu insan çalışıyordur. Bilirsin, sihirle temizlenmiyor ortalık.”

Cesario kaşlarını kaldırdı. Demek bu küçük fare biraz sinirliydi.

Beth’in yüzündeki kızarıklık solup gitmiş yine ölü gibi bembeyaz olmuştu.

“İşini eleştirmiyordum,” dedi Cesario. “Doğru düzgün uyuyamadığın için böyle ruh gibi görünmen de normal. Ayrıca görünüşünden doğru düzgün yemek yemediğin de anlaşıyor.” Beth’in incecik vücudunu süzdü.

Beth o anda, üzerindeki rengi atmış geceliğin, birilerinin karşısına çıkmak için hiç de uygun olmadığını o anda fark etti. Başını eğip bakınca yakasının fazla açılmış olduğunu görünce de iki taraftan çekistirerek hemen yakasını kapattı. Vücudunun ahım şahım olmadığını farkındaydı. Zaten Cesario da kıvrımsız vücudundan pek etkilenmiş gibi durmuyordu.

Beth, onun dolgun vücutlu sarışınlardan hoşlandığını tahmin edebiliyordu. Aklına arkadaşları Mel gelmişti.

Cesario’nun bir yıl önce Mel’le birlikte olmasının sebebi de arkadaşının dolgun vücutu ve cinsel çekiciliği olmalıydı. Erkeklerin Mel’den çok etkilendiklerine defalarca tanık olduğu için de buna şaşırmadı.

Ne yani, artık hayatta bile olmayan, en yakın arkadaşını mı kışkıırıyordu?

Çok uzun bir gün geçirmişti ve artık yalnız kalmak istiyordu. "Yiyorum," dedi ters bir tavırla. "Yapım böyle, sıskayım. Artık kendimi çok yorgun hissediyorum, size iyi geceler Bay Piras."

Cesario, Beth Granger'ın sıska olduğunu düşünmüyordu ve onun zarif hatlarından neden bu kadar etkilediğini de anlayamıyordu. Kasıklarında hiç beklemediği bir arzu vardı. Hızla arkasını dönüp, kapıya yöneldi. "İsmim Cesario, *Buonanotte* Beth ve umarım Sophie'yle güzel bir uyku çekersiniz. Yarın sabah görüşürüz."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

BETH, Sophie'yi son bir kez kontrol ettikten sonra yattı.

Çok yorgundu ve Cesario'yla ilgili düşünceleri zihninin gerisine göndermeye çalışırken uyuyakaldı.

Rüyasında, duvarlardaki çirkin suratlı heykellerin canlandığı bir koridor-
dan kurtulmaya çalışıyordu ki bir gürültüyle uyanıp, yatakta doğruldu. Kalbi
deli gibi atıyordu. Başucundaki lambayı yaktı.

Saat sabahın ikisini gösteriyordu.

Şato sessizdi.

Beth, o korkunç sesi rüyasında görmüş olabileceğini düşündüğü sırada
yine aynı sesi duydu. Bu kez gök gürültüsü gibi geldi. Fırtına çıkmak üzere-
ydi herhalde. Ancak daha önce bu kadar uzun süren bir gök gürültüsü duyma-
mıştı ve ses o kadar yüksekti ki, yeniden uyuması mümkün değildi.

Yeni bir gürültüyle adeta şatonun duvarları sarsıldı.

Beth yataktan fırladığı gibi, bebek odasına koştu.

Sophie mışıl mışıl uyuyordu.

Beth onu rahatsız etmemeye karar verip, ne olduğuna bakmak için bebek
odasının açıldığı koridora çıktı.

Duvarlarda süslü çerçeveler içindeki portreleri, üzerinde gölgeler bırakan
lambalar aydınlatıyordu. Bu mağrur ifadeli adamlar ve kadınlar Cesario'nun
ataları olmalıydı ve sanki bakışlarıyla Beth'i takip ediyorlardı.

Beth hafifçe ürpererek merdivenlere doğru ilerledi.

Hiç bir yaşam belirtisi yoktu. Herkes uyuyordu herhalde. Birden, az ön-
cekilerden de korkunç ve yüksek bir ses duyuldu.

Beth paniğə kapılarak bir çığlık attı ve aynı anda yan tarafındaki kapı açıldı.

“Ne oldu?” dedi Cesario kapının eşiğinde durarak. Odadan vuran ışıq geniş omuzlarını iyice belirgin bir hale getirmişti.

Muhtemelen sesleri duyunca kalkmış ve hemen pantolonunu giymişti ama üst kısmı çıplaktı. Beth dehşetə kapılmış olmasına rağmen, Cesario'ya bakarken içinin korku dışında bir sebepten titrediğini hissetti.

“Sana bir şey mi oldu?” dedi Cesario.

Beth, Cesario'ya bakıp kaldığını fark edince hemen bakişlarını kaçırdı. “Hayır, sadece korktum. Bu ses de nedir?”

“Bilmiyorum.” Cesario ona yaklaşırken, gök gürültüsü gibi şiddetli bir ses daha duyulunca kaşlarını çatdı.

Beth titreyerek, “Önce fırtına olduğunu sandım ama sanki dağ yıkılıyor-muş gibi bir ses çıkıyor,” diyebildi. “Şatodan ayrılmalı mıyız?”

“Kesinlikle hayır. Castello del Falco yedi yüz yıldır ayakta, en güvende olacağımız yer burası.” Cesario'nun yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Ancak haklı olabilirsin. Birkaç gündür süren şiddetli yağış toprak kaymasına sebep olmuş olabilir.”

Beth nefesini tuttu. “Dağın bir parçası kayıp düşerse, şato da bu parçayla birlikte yuvarlanıp gitmez mi?” Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse nefes alamıyordu ve aklı tek bir yerdeydi. “Sophie'yi bebek odasında bıraktım. Gidip onu almalıyım.” Sonra hemen dönüp, bebek odasına yöneldi. Ama birdenbire gözleri karardı. Koridorun duvarları üstüne üstüne geliyor gibiydi. Simsiyah bir karanlığın içine düşerken bir çığlık attı.

Cesario bir küfür savurarak, Beth yere düşmeden onu yakalamayı başardı ve kucağına aldığı gibi kendi odasına doğru yürülmeye başladı. Bu kadının bayılması normaldi. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu, çok zayıftı. Beth'in çökmüş yanaklarına ve iyice belirginleşmiş köprücük kemiklerine bakarken dişlerini sıkı. Kadınların zayıflamayla ve diyetlerle dertleri neydi böyle? Hiçbir zaman aşırı zayıflıktan hoşlanmamıştı ve Beth'e karşı verdiği tepkilere de bu yüzden çok şaşıırıyordu. Bu kadın, kesinlikle tipi değildi.

Öyleyse onu kucağına aldığı anda vücudunu saran bu sıcaklıkta neyin ne-siydi? Yumuşacık kahverengi saçlar, çıplak göğsüne değərken kasıklarında canlanan şehvete ne demeliydi?

Beth'in pamuklu geceliğinin ince olması durumunu daha da zorlaştırıyordu ve onun tüm vücut hatlarını görebiliyordu. Geceliğin bir askısı omzundan kaymıştı ve bembeyaz göğsünün üst kısmı açılmıştı. Göğüs ucu da gecelikten belli oluyordu.

Beth'in kirpikleri, solgun yanaklarının üzerinde bir iki kez titredikten sonra gözleri yavaşça açıldı.

Cesario, yeşil gözlerin kocaman açıldığını görünce, Beth'i izlediği için kendini rahatsız hissetti. Kendini bir röntgenci gibi hissederek, onu hemen yatağa bırakıp, kenara çekildi.

Hastalanmaya başladığını anlayan Beth, kendisini içine çekmeye çalışan karanlığa karşı koymaya ve kendisi için önemli olan tek şeye sarılmaya çalışıyordu. "Sophie!" Etrafına bakınca tanımadığı bir yerde olduğu gördü. Duvarları koyu renkli ahşap panellerle kaplanmış çok büyük bir odadaydı. Köşede kocaman bir şömine vardı. Yattığı yatağın dört köşesinde oymalı sütunlar vardı ve üzerine de koyu kırmızı ipekten bir örtü atılmıştı.

Beth, o korkunç sesleri hatırladı. Cesario toprak kayması olabileceğini söylemişti. Tanrım! Eğer Sophie'ye bir şey olursa... Bacaklarını hemen yatağın kenarından sallandırıp, kalkmaya yeltendi ama güçlü bir el omzundan tutarak durdurdu. "Bırak gideyim. Bebek odasına gitmek istiyorum."

"Ben Sophie'ye baktım. Uyuyor. Şunu iç." Cesario, Beth'in eline bir bardak tutuşturdu.

Cesario başında beklerken, Beth'in bardaktaki kehribar renkli sıvıyı içmekten başka şansı yoktu. İçtiği şey boğazını yakınca öksürmeye başladı. "Nedir bu?"

"Brendi. Hepsini iç. Belki yüzüne biraz renk gelir."

Cesario öylesine kararlı görünüyordu ki, Beth ona itiraz etmeyi düşünmedi bile. Ufak bir yudum daha aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Hiç içki içmem ben."

"Yemek de yemiyorsun. Sanırım sen de kafasını görünümüne takmış ve iskelete dönene kadar diyet yapan kadınlardan birisin."

Brendi değil ama Cesario'nun bu sözleri, Beth'in yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. "Sana söyledim, doğuştan inceyim ben. Yoksa yemek yiyorum." Ancak, Sophie'ye baktığı günleri hatırlayınca bazen kendisine bir tost yapmaya bile vakit bulamadığını hatırladı.

"Öyleyse neden bayıldın?"

Beth içini çekti, artık bu konunun kapanmasını istiyordu. "Biraz kansızlığım olabilir. Birkaç ay önce baş dönmelerim için doktora gitmiştim. Tahlillerde kırmızı kan hücre sayımın düşük olduğu anlaşıldı. Demir haplarıyla vitamin takviyesi almamı söylemişti doktor."

"Sen de aldın herhalde?"

"Doktorun verdiklerini kullandım ama onlar bitince yenisini almaya param yetmedi." Beth, Cesario'nun şaşkınlıkla baktığını görünce, "Sağlığımın neden bu kadar ilgiliniyorsun?" dedi öfkeyle.

Cesario, ona bu kırılgan görünümünün, koruma güdüsünü harekete geçirdiğini nasıl anlatabilirdi ki? Bu kadının, kendisinde nasıl olup da böylesine derin duygular uyandırdığını anlayamıyordu. Şehveti anlayabiliyordu ama koruma duygusu da nereden çıkıyordu böyle?

Partilerde ya da işle ilgili etkinliklerde karşılaştığı ve sosyalleştiği kadınlar, hep başlarının çaresine bakabilen kadınlardı ve karşısındaki bu kadının farklı olduğunu düşünmesi için de hiçbir sebep yoktu.

“Sağlığına dikkat etmenin Sophie’nin iyiliğine olduğunun farkındasındır herhalde? Ona çok bağlı olduğunu söyleyip duruyorsun ama ciddi bir rahatsızlık geçirirsen ona ne olacak? Eğer onun benim kızım olduğu ortaya çıkarsa, onu alıp İngiltere’ye götürmene nasıl izin verebilirim? Bırak bir bebeğe, kendine bile bakamıyorsun sen,” dedi Cesario gözlerini kısarak. “Belki de benden yüklüce bir para koparmayı umuyordun. Böylece Sophie’ye bakacak birini bulup, ondan kurtulacaksın.”

“Tanımadığı bir kadınla, korunmadan birlikte olan bir erkekten hiçbir şey beklemem ben,” diye atıldı Beth. Normalde öfkesine yenilen biri değildi ama Cesario’nun kibirli havası ve Sophie’yi onun servetinden yararlanmak için kullandığını ima eden sözleriyle çileden çıkmıştı. “Fikrimi soracak olursan, bence sen iğrenç birisin,” dedi sesi titreyerek. “Mel’in hamile kalabileceğini biliyordun ve ertesi sabah uyandığında Mel’in kendini otel odasında yalnız bulmasının da sebebi buydu, öyle değil mi? Eğlenceli bir gecenin sonundaki muhtemel sorumluluğu üstlenmek istemedin ve bu yüzden ne ona kimliğiyle ilgili bir şey sordun, ne de ona eğer gerekirse seninle nasıl haberleşebileceğini söyledin.”

Cesario bu suçlamalar karşısında dişlerini sıkmıştı. Bu sözlere verecek karşılığının olmaması utanç vericiydi. “O geceyi hiç hatırlamadığımı söylemiştim.”

“Bu, yaptığın şeyi haklı çıkarmaz.”

Cesario gergin bir şekilde, “Ya da yapmadığım,” diyebilirdi. “DNA testinin sonucunu alana kadar, elimizde sadece arkadaşının anlattıkları var.”

“Mel, senin fotoğrafını gazetede görür görmez tanıdı, senin Sophie’nin babası olduğundan emindi.” Cesario tepesinden bakarken, Beth biraz ürkmüştü. Yataktan kayarak indi, ayağa kalktı ve Cesario’ya bakabilmek için başını iyice geriye attı. Kırpiklerinin arasından onu incelerken bakışları onun çıplak göğsüne takılınca da, içinde tuhaf bir kıpırdanma hissetti. Daha birkaç saniye önce bu adama karşı derin bir öfke duyuyordu ama şimdi kalbinin hızlı hızlı atmasına neden olan şey, öfke değildi.

Cesario’nun vücudu kusursuz bir sanat eseri gibiydi. Güçlü göğüs ve karnın kasları, bronz teninin altından belli oluyordu. Beth daha önce bir erkeğin

çıplak göğsüne hiç dokunmamıştı ve şimdi onun göğsüne dokunup, oradan pantolonuna doğru bir yol izlemek istediğini fark edince dehşete kapıldı.

Karşısındaki adamın usta bir kadın avcısı olduğunu unutmamalıydı. Mel'le birlikte olduğunu hatırlamadığını söylerken ya yalan söylüyordu ya da gerçekten hatırlayamayacak kadar sarhoştur. Ve her iki senaryo da birbirinden beterdi. Bu adam asla hoşlanacağını düşündüğü türden bir adam değildi ama ona karşı hissettiği cinsel çekim, önemli bulduğu şeylere aldırmasını engelliyordu. Bu adamın çıplak göğsünde ezilmek, dudaklarını dudaklarının üstünde hissetmek istiyordu. Ve bu arzularının yanında, daha önce önemsedığı, saygı ve hayranlık duymanın hiç bir önemi kalmamıştı.

Oda da yoğun bir sessizlik oluştu.

Beth, her ikisinin nefeslerini de duyabiliyordu ve zihninin bir kısmı, dışarıdaki korkunç seslerin kesildiğini fark ediyordu. Sophie bir sonraki mama seansı için uyanmadan odasına dönüp, biraz uyuması gerekiyordu ama sanki görünmez bağlarla bağlanmış gibi bir türlü gidemiyordu. Birden onun da kendisine alev gibi parlayan bakışlarla baktığını görünce, yüreği sevinçle yerinden hopladı.

Cesario, bakışlarını onun üzerinde dolaştırıyordu.

Beth başını öne eğip, yıkanmaktan iyice incelmış geceliğinden, Cesario'nun vücut hatlarını görebildiğini düşündü. Keşke bebek odasından çıkmadan önce üzerine sabahlığını giyebilseydi. Göğüsleri gerilmişti ve göğüs uçlarının sertleşip, geceliğin altından belli olmaya başladığını görünce paniğe kapıldı. Vücudunun ihanetine uğramıştı ve her an Cesario'nun alaycı bir yorumuna maruz kalabilirdi.

Cesario, derin bir nefes aldı ve Beth'in çenesinden tutarak, onun başını hafifçe kaldırdı.

Beth, Cesario'nun çelik grisi gözlerini görünce bir an titredi.

"Eğer yatağımdaki sen olsaydın, unutmazdım," dedi Cesario.

Beth kıpkırmızı oldu ve Cesario'nun, şatonun büyük salonundaki ilk konuştuklarından da aynı şeyi söylediğini hatırladı. Zaten bakışlarından da hakıkında ne düşündüğü okunuyordu. "Sıradan biri olduğumun farkındayım," dedi, kırılan gururunun etkisiyle acı bir ses tonuyla.

Cesario, onun bu sözlerine şaşırması gibi güldü. "Buna inanıyor olamazsın." Sonra kendisine engel olamıyormuş gibi, parmak uçlarını Beth'in çenesinin kenarında dolaştırdı. Ona incecik bir porselene dokunur gibi, yumuşacık dokunuyordu. "Sei bella," dedi boğuk bir sesle. "Oysa ben, seni çok hoş buluyorum Beth Granger."

Yüzleri birbirlerininine çok yakın duruyord.

Beth, onun sıcak nefesini dudaklarında hissetti. Hem zaman, hem de kalbinin atışı durmuştu sanki. Yoksa Cesario kendisini öpecek miydi? Ve bunu istiyor muydu?

Tanrım! Bu adam bir sihirbazdı ve onun sihrine kapılmıştı işte!

Mel'i de, böyle mi baştan çıkarmıştı acaba? Ona da bu seksi aksanı ve yumuşacık sesiyle tatlı yalanlar fısıldayıp, gözlerindeki şeytani pırıltılarla, hazlar mı vaat etmişti?

Neyse ki Cesario ismini söyledi de, Beth aklını başına toplayabildi. Güzel falan değildi. Eğer güzel olsaydı, yetimhanede geçen onca yıl içinde mutlaka bir aile yanına almış olurdu. Yetimhane yıllarından kalan fotoğrafını hatırlayarak, dudağını ısırды. Her çocuğun fotoğrafı çekilir ve ailelere gösterilecek dosyalara konurdu. Anlaşılan insanlar, hep en güzel çocukları seçiyorlardı.

Mel bir iki kez koruyucu aile yanına gitmişti ama ailelerin hiçbirisi onun zorlayıcı tavırlarıyla başa çıkamamış ve bir iki ay içinde yetimhaneye geri gönderilmişti.

Mel, 'İstenmeyen bir Noel hediyesi gibiyim,' diyerek kendisiyle dalga geçerdi.

Ama hiç olmazsa Mel, birkaç ailenin parçası olma şansını yakalamıştı ve bu tecrübeler Beth'e, insanların dış görünüşe önem verdiklerini acı bir şekilde öğretmişti. Böylece yetişkinliği de, hiç çekici bir yanı olmadığını düşünerek adım atmıştı ve bu hayatın kendisine sunduğu bir başka hayal kırıklığıydı. En iyi olduğunu sandığı özelliği sağduyusuydu ancak nefesinin kesildiği birkaç saniye boyunca, Cesario'nun bakışlarında bir arzu ifadesi gördüğünü sanmıştı ama yanıldığını kabul etmek zorundaydı. Tanrım! Cesario gibi bir adam, kendisi gibi sıradan bir temizlikçiyle neden ilgilenecekti ki?

Tabi Cesario nasıl görüldüğüyle ilgilenmiyor da olabilirdi. Belki de, elinin altındaki her kadınla birlikte olabilen biriydi. Tıpkı Mel'le birlikte olduğu gibi. Bu düşünce, Beth'i öylesine rahatsız etti ki, bir anda irkilerek geri çekildi ve Cesario'nun güçlü enerjisi karşısında bedeninin utanç verici tepkisini gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin yatağını paylaşmam söz konusu bile olmayacağı için hatırlayıp hatırlayamayacağının da bir önemi yok." Son derece soğukkanlı görünüyordu ama sesindeki titreme durumunu ele veriyordu. "Bence, Mel'le geçirdiğiniz geceyi hatırlamaya yoğunlaşmalısın. Mel'in, o gece hamile kaldığına inanıyorum."

Cesario'nun gözlerinde tehlikeli bir pırıltı belirdi.

Beth onu kızdırdığını fark etmişti.

Gergin bir sessizlik oldu sonra da bir bebek ağlaması duyuldu.

Beth şaşırdı. "Sophie'nin sesini, buradan nasıl böyle duyabiliyorum?"

"Bebek monitörünü çalıştırdım." Cesario duvardaki ufak aleti gösterdi. "Nicolo buradayken hep kullanırdım." Buradayken derken, oğlunu kaybetmiş olduğunun acısıyla derin bir ıstırap hissetti. "Yorgundun ve derin bir uykuya dalarsan, Sophie'nin sesini duyamayabilirsin diye düşündüm."

"Onu her zaman duyarım, merak etmene gerek yok." Beth, Cesario'ya bakarken dudaklarını ısırdı. Bu adam hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Sophie için böylesine endişelenmesi, kesinlikle beklemediği bir şeydi. Bu adam daha birkaç saat öncesine kadar, bir kızı olduğunu bile bilmiyordu. Ama değil bebeği reddetmek, eğer kendi çocuğuysa Sophie'nin bütün sorumluluğunu üstleneceğini söylüyordu.

Beth korkuyla irkildi. Peki, kendisine ne olacaktı? Cesario, Sophie'nin şa-toda büyümesine karar verirse, Sophie'nin hayatındaki yeri ne olacaktı? Tan-rım! Buraya hiç gelmemeli ve Sophie'nin varlığını bu adamdan gizli tutma-lydı ama artık pişman olmak için çok geçti. DNA testi gerçekleri ortaya çıkara-caktı. Mel'in de istediği gibi, Sophie'ye annelik edebilmek için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Monitörden bir ağlama sesi daha duyuldu.

"Gitmem gerekiyor," dedi Beth ve Cesario'nun odasından çıktı.

Cesario, Beth'in ince vücudunu güçlkle örten geceliğini ve onun tüm kıvrımlarını arkasından inceledi. Neler olduğunu bilemiyordu. Beth'le neden yakınlaşmaya çalışmıştı? Beth'in, yeşil gözlerinde korkuyla bakması ve bir-birlerine çok yakın durdukları o kısacık anlarda korkudan titremesi çok nor-maldi. Onun kalbinin nasıl hızlı hızlı attığını duymuştu. Aralarında yakıcı, açıklanamaz bir bağ kurulmuştu. Onun da tıpkı kendisi gibi hissettiğinden emindi. Sağlam bir küfür savurdu. Aylardır herhangi bir kadını arzulamamış-tı. Öyleyse, neden kendisinin peşine düştüğü bile belli olmayan, çelimsiz, solgun bir kadın için yanıp tutuşuyordu böyle?

Sabah ilk iş olarak DNA testinin yapılmasını sağlayacak ve bu bebeğin gerçekten kendisinin olup olmadığından kesin emin olacaktı.

Cesario, odasının yanındaki özel banyosuna gidip, suyu soğuğa ayarlaya-rak düşün altına girdi. Böylelikle Beth'in, vücudunda sebep olduğu etkiden kurtulmayı umuyordu. Tanrım! Ne kadar sarhoş olursa olsun, Melanie Stewart'ı hatırlamaması olacak iş değildi.

Sophie'nin, kendi çocuğu olmama ihtimali çok yüksekti ve eğer durum buysa, Beth Granger ve yanındaki o ufaklığı, ilk uçakla İngiltere'ye göndere-cekti. Böylece kendisine büyü yaptığını inandığı o yeşil gözlerden de kurtul-muş olacaktı.

Beth sabahın köründeki vardiyasından ve Sophie'yi komşusuna bıraktığından söz etmişti. Üstünden başından zaten parasız olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Cesario, bebek odasındaki güzelim bebeği düşündü. Ne kadar da güzel gülümsemişti öyle. Bir an düşündü. O bebek kendisinin onun değilse bile, finansal olarak onlara destek olacak ve Beth'in işi bırakıp, sadece o bebeğe bakmasını sağlayacaktı. Ne yapacağını bilmediği kadar çok parası vardı nasıl olsa. Nicolo'yu kaybettikten sonra, kendisi için çok önemli olan zenginlik ve güç gibi kavramlara verdiği önemi yitirmişti. Kendi hayatı da dâhil olmak üzere, hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Beth'in saati dokuzu gösteriyordu.

Aralık kalmış perdeden giren gün ışığı da çoktan sabah olduğunun işaretiydi.

Beth uyuyakalmıştı ve sabah vardiyasını kaçırmıştı. Paniğe kapılarak üzerindeki örtüleri kenara attı, sonra derin bir nefes alarak zihnini toparlamaya çalıştı. Geceyi Cesario Piras'ın şatosunda geçirmişti ve saati her zamanki gibi dört otuzda çalmanınca da bu saatlere kadar uyuyakalmıştı.

Sophie'ye saat üçte mamasını vermişti. Hemen bebek odasına gitti.

Sophie uyuyordu.

Birden odanın kapısı hafifçe çalındı ve hemen ardından da açıldı.

Beth'in şatoda çalışanlardan birisi olduğunu tahmin ettiği bir kadın, bir servis arabasıyla içeri girdi.

"Uyanmışsın, *bambina* hâlâ uyuyor, çok iyi. Benim ismim Filomena," diye fısıldayarak kendini tanıttı kadın. "Signor Piras'ın aşçısıyım, aynı zamanda şatosunu idare ediyorum. Diğerleri, ben ne dersem onu yaparlar."

Filomena kısa, tıknaz bir kadındı. Ateşli gözleri, çok zorlu birisi olduğunu belli ediyordu. Ancak gülümsemesi içtendi ve Sophie'ye bakarken yüzündeki ifade iyice yumuşamıştı. Elindeki tepsiyi pencerenin önündeki masaya bırakırken, "*Angioletto*," diye mırıldandı. "*Bambina* uyurken kahvaltını yapabilirsin. Uyanırsa, sen kahvaltını bitirene kadar onunla ben ilgilenirim."

Taze çöreklerin ve kahvenin kokusu Beth'in boş midesini hemen harekete geçirmişti. Koca bir tabak dolusu şeftali ve kiraz, yanında hemen yoğurtla birlikte çok cazip görünüyordu. Ancak, Sophie her zamanki zamanlamasıyla hareket ederse, daha tek bir lokma bile yemeden uyanıp, ağlamaya başlayacaktı. Aşçıya bakıp, mahcup bir tavırla gülümsedi. "Çok nazıksınız ama emnim yapacak başka işleriniz..."

Kadının boncuk gibi gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Signor Piras, senin bir şeyler yemen gerektiğini söyledi, öyleyse ye." Sonra Beth'i baştan aşağı bir süzüp, yüzünü buruşturdu. "Çok zayıfsın. Bu halinle asla koca bulamazsın."

Beth, babasının ihanetinden sonra annesinin nasıl mahvolduğunu gördüğü için evlenmeyi hiç düşünmediğini anlatmaya uğraşmayarak masaya geçip, sıcak çöreklerden birini alıp, yemeğe başladı. "Signor Piras'ın sözü kanun mudur?"

"Elbette," dedi Filomena neşeli bir tavırla. "O, Castello del Falco'nun efendisidir. Buranın *il capo*'sudur. Nasıl diyorsunuz siz? Hah, patronudur yani!"

Beth kuru bir sesle, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi, Cesario'nun sert yüz hatlarını ve granit rengindeki gözlerini hatırlayarak. Cesario bu şatonun kralıydı ve İtalya'nın en büyük bankalarından birinin sahibiydi. Yani son derece güçlü, zengin ve nüfuzlu bir adamdı. Yine de Sophie'yi kucagina aldığımda, yumuşacık ve şefkatli bir yanı olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu adam çok şaşırtıcı biriydi...

Cesario'nun odasındayken, onun kendisini öpeceğini düşündüğü anları hatırlayınca hafifçe titredi. Elbette Cesario kendisini arzulamış falan değildi. Onun gibi, sonuçlarını düşünmeden önüne gelenle birlikte olabilen adamlar birilerini arzulamazlardı. Beth, önündeki tepsiye baktı. Cesario bunların a hazırlanmasını emretmişti. Sadece iyi bir ev sahibi olmaya çalışıyor olmalıydı.

Beth, bütün sabahı Sophie'yle birlikte, bebek odasında geçirmişti. Filomena'nın getirdiği ve yiyene kadar başından ayrılmadığı öğle yemeğinden sonra, dışarıda bulutlar dağılmaya başlamış, pırıl pırıl bir güneş çıkmıştı. "Biraz yürüyüşe çıkalım," diyerek, Sophie'yi giydirdi.

Evdeyken Sophie'yi hemen hemen her gün temiz havaya çıkarırdı. Doğu Londra'da, tek parça kocaman bir binadaki tek göz evi ufacıktı ve hele bebek eşyalarıyla dolduktan sonra adım atacak yer kalmamıştı.

Neyse ki, Hackney Sazlığı yakınlardaydı ve burası Londra'nın bu kalabalık bölgesindeki bir vaha gibiydi.

Teodoro, Sophie'nin arabasını şatonun merdivenlerinden indirdi.

Beth, Sophie'yi arabaya oturtuktan sonra emniyet kemerlerini bağladı ve avluda dolaşmaya başladı.

Castello del Falco gündüz gözüyle, o kadar da korkutucu görünmüyordu. Dağın zirvesine yakın bir düzlüğe kurulmuştu ve etrafı yüksek dağlarla çevrenmişti. Aslında bu şato, bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Beth bir gece önce o fırtınada şatoya vardığında korkunç görünen duvarlardaki heykel suratları bile gün ışığında muzip ve sevimli görünüyorlardı.

Arabanın sarsıntısı Sophie'ye ninni gibi gelmiş olmalıydı ki, hemen uykuya dalmıştı.

Beth, onu şimdi içeriye taşımaya kalkışırsa uyanabileceğini düşünerek, şatonun arkasındaki, düzenlenmiş olan bahçelere bakmaya karar verdi.

Bahçelerin her basamağı ayrı bir şekilde düzenlenmişti ve aralarda çakıl taşıyla döşenmiş yürüyüş yolları vardı. Süslü çeşmelerden akan sular havuzlarda toplanıyor, yemyeşil bitkilerin arasına serpiştirilmiş zarif heykeller çok güzel görünüyordu.

Burası bir çocuğun büyümesi için harika bir yerdi.

Beth, yaşadığı yeri düşünerek iç geçirdi. Oturduğu binanın merdivenleri duvar yazıları ve resimleriyle doluydu. Uyuşturucu çeteleri etraftan eksik olmuyordu ve her yer betondtu. Sophie gerçekten de Cesario'nun kızı çıksa ve bu cennet gibi yerde büyüse ne kadar güzel olurdu.

Peki, o zaman kendisi nerede yaşayacaktı? Acaba Oliena yakımlarına taşınıp, buralarda bir iş bulursa Sophie'nin hayatına dahil olabilir miydi?

Şatonun arkasından dolanan yolda dalgın dalgın yürürken, Cesario'nun bir atın üzerinde avluya doğru geldiğini gördü. Muhteşem görünüyordu.

Beth'in yüreği hop etti.

Kocaman, çok güçlü bir atın sırtındaki Cesario baştan aşağı siyahlar giyinmişti. Siyah çizmeler, siyah kot pantolon, koyu gri bol bir kazak ve siyah deri mont. Bir elinde de neredeyse dirseğine kadar uzanan kalın, deri bir eldiven vardı. Siyah saçları rüzgârdan geriye doğru yatmıştı. Yüzündeki yara izi bu mesafeden bile seçilebiliyordu ama cazibesinden bir şey kaybettirmiyordu.

Cesario'nun tavırlarında, duruşunda Beth'i derinden etkileyen bir şeyler vardı. Aslında o, tam hayallerindeki adamdı. Maceracı, tehlikeyle haşır neşir olmaya alışık ve tutkulu bir âşık.

Beth derin bir nefes aldı, neler düşünüyordu böyle! Cesario'yla, bambaşka dünyaların insanlarıydılar ama ne yaparsa yapsın vücudunun ona tepki vermesine engel olamıyordu. Bir an için onunla göz göze geldi ve yine başı döndü. Ve bunu, kırmızı kan hücrelerinin azlığına veremeyeceğini çok iyi biliyordu.

Cesario, muhteşem siyah atını ondan tarafa sürdü.

Tam bu sırada Beth, başının üstünden bir şeyin geçtiğini ve sonra da saçlarının bir esintiyle havalandığını hissetti. Başını kaldırıp bakınca da, yırtıcı

bir kuşun avluda bir tur attıktan sonra, Cesario'nun eldivenli eline konduğunu gördü.

Cesario, Beth'in şaşkınlıktan donakaldığını fark edince hafifçe gülümse-di. "Bu, Gratia."

Onun sesi, Beth'in ürpermesine neden oldu.

"Onurlandırıldın çünkü yabancı biri varsa gelmez aslında," diye devam etti Cesario.

"Çok güzel. Ne tür bir kuş bu?"

"Ala doğan, yırtıcı kuşların en hızlısıdır. Grazia, zarafet anlamına gelir. O sadece hızlı ve güçlü değil aynı zamanda inanılmaz derecede de zariftir." Cesario güldü. "Aslında, onun için gerçekten sevdiğim tek dişi diyebilirim."

Beth, iri, gri beyaz benekli, kancalı gagalı, korkunç pençeli kuşu izlerken onun şaka yaptığını düşünerek, "Karından daha fazla değil herhalde," dedi.

Cesario'nun bakışları gölgelendi. "Öyle olsaydı, oğlum hayatta olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

Cesario başını iki yana salladı. "Boş ver, önemli değil. Seni daha çok ilgilendirecek başka haberlerim var. Tahmin ettiğim gibi, dün geceki sesler dağın alt kısmındaki toprak kaymasının sesleriymiş."

Daha yakınlarda Hindistan'da, muson yağmurlarından sonra oluşan heyelan haberlerini hatırlayan Beth, Cesario'ya endişeyle baktı. "Kimseye bir şey olmuş mu?"

"Neyse ki dağın o yamacında yerleşim yeri yok ama ciddi bir heyelan olmuş ve Olieana yolu kapanmış. Bu da geçici olarak burada mahsur kalmamız anlamına geliyor. Yani ne biz aşağıya inebiliriz ne de birileri yukarı çıkabilir. DNA testi için ayarladığım doktor da dahil."

Beth, Cesario'yu dikkatle dinliyordu. "Ne yapabiliriz peki?"

Cesario omuz silkti. "Yolun açılmasını beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok, bu da en az birkaç gün sürer." Beth'in bir sonraki sorusunun ne olacağını tahmin ederek devam etti. "Gidip kaktım. Kayaların kaldırılması için ağır iş makinelerinin getirilmesi gerekiyor."

"Ama test hemen yapılmazsa ve sonuçların gelmesi de uzun sürerse, hatta buraya çakılıp kalabilirim," dedi Beth endişeyle. Çalıştığı temizlik şirketindeki patronunun kendisini uzun süre idare edemeyeceğini biliyordu.

Cesario önce pırıl pırıl güneşin aydınlattığı avluya sonra da şatoyu çevreleyen dağlara baktı. "Çakılıp kaldığın yer, çok daha kötü bir yerde olabilirdi. Duruma şöyle bak. Bu zorunlu hapis hayatı sırasında birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz ve eğer Sophie'nin benim çocuğumsa bu ikimiz için de çok önemli."

Cesario'nun sözleri e Beth'i heyecanlandırmıştı ama düşündüğü şeyleri hemen aklından uzaklaştırdı. Cesario, kendisiyle sadece Sophie'nin vasısı olduğu için ilgileniyordu. Onun kendisini büyülemesine izin vermeye devam etmesi aptallık olurdu. Ancak Cesario gülümseyerek bakınca, kalp atışları yine hızlandı.

Cesario, atını avluya doğru sürmeden önce, "Akşam yemeği saat sekizde. Senin de bana eşlik etmeni istiyorum Beth," diye mırıldandı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

BETH'in sadece bir elbisesi vardı ve o da diğer kıyafetleri gibi bir hayır kurumu mağazasından alınmıştı. Ancak bu koyu yeşil renkteki elbise, renksiz gardırobundaki diğer parçalardan farklı olarak, tanınmış bir modacının imzasını taşıyordu. İnce askılı, kalp şeklinde göğüs dekoltesi olan bu zarif elbisenin eteği dökümlü şifon kumaşlandı ve işçiliği de çok iyiydi.

'Böyle bir elbiseyi bedavaya aldığına inanamıyorum. Bu elbise yeni olsaydı kaç a alabileceğin hakkında bir fikrin var mı acaba?' demişti Mel şaşkınlıkla.

Daha önce bir tasarımcı butiğine hiç gitmemiş olan Beth de arkadaşının bu sorusu karşısında sadece tahmin yürütebilmişti. Özel dikim kıyafetler hakkında hiç bir fikri yoktu ve Mel'in öyle pahalı giysiler alabilmesine de hep hayret ederdi.

Mel, 'Bazen erkekler bana hediye vermek istiyorlar,' diye üstü kapalı açıklamalar yapardı. "İkimiz de biliyoruz ki, hayat çok zor. Ben de, benim için para harcamak isteyen erkekleri geri çevirmiyorum."

En yakın arkadaşını hatırlamak Beth'in gözlerinin dolmasına neden oldu. Mel'in zorluklarla geçen çocukluğu onu çok sert görünümlü bir kadın yapmıştı ama Beth onun bu görünümünün altında ürkek yapılı bir kız çocuğu olduğunu biliyordu.

'Artık o aptal koruyucu ailelere ihtiyacımız yok. Biz kız kardeş gibiyiz ve kimseye ihtiyacımız yok,' derdi Mel.

Ama artık Mel yoktu ve son isteği de kızına annelik etmesi olmuştu.

'Sophie'yi benim için sev,' diye fısıldamıştı Mel son nefesinde.

Beth arkadaşının bu isteğini, hayatının sonuna kadar yerine getirmeye kararlıydı. DNA testi sonucunda Sophie'nin, Cesario'nun kızı olduğu anlaşılırsa babasının, Sophie'nin hayatında olması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Cesario'nun sabahki hali gözünün önüne gelince, onunla akşam yemeği yiyeceğini hatırladı ve midesi kasıldı. Bu adam, yüzündeki o korkunç yara izine rağmen hayatında gördüğü en çekici erkekti. Çevresine adeta enerji ve güç dalgaları yayıyordu. Hele gülümsediği anlarda... O gülümsediğinde, kalbine bir ok saplanmış gibi hissediyordu.

Beth aynadaki görüntüsüne bakarak, hayal gücüne kapılmaması konusunda kendini uyardı. Ancak gözlerindeki pırıltılar ve genelde solgun duran yanaklarındaki pembelik için bir şey yapamazdı. Dudaklarına hafif bir parlatici sürerken elleri titriyordu. Yeni yıkanmış saçları toplanamayacak kadar yumuşak olduğu için dağınık bıraktı. Keşke böyle dümdüz saçlar yerine, gür ve dalgalı saçları olsaydı.

Tek mücevheri, annesinin fotoğrafının bulunduğu kolyeydi. Elbisesinin rengine boyadığı düz balerin ayakkabılarını giydi ve aynaya son kez baktıktan sonra bebek odasına geçerek, bu gece Sophie'nin yanında kalacak olan hizmetçi Carlotta'ya gülümsedi.

Beth, Carlotta'nın duruma hakim olduğundan ve herhangi bir şey olursa kendisine haber vereceğinden emin olduktan sonra koridora çıktı ve kendisini yemek salonuna götürecek olan Teodoro'yu buldu.

Kâhyanın hafif şaşkın bakışları Beth'in gözünden kaçmadı. Muhtemelen Teodoro, kendisinin şatoya geldiği andaki halini hatırlamıştı. Tanrım! O üstündeki mont... O mont, hayır kurumu dükkânındaki en iyi parçalardan biri değildi ama kışlık bir monta ihtiyacı vardı ve daha iyisi de yoktu.

Balo salonu gibi, yemek salonu da çok büyük ve tavanlıydı. Duvarları koyu renkli ahşap panellerle kaplanmıştı ve köşedeki şömine çok ince bir taş işçiliğiyle süslenmişti. Taş zemin üzerindeki desenli kilimler de, odanın ciddiyetine biraz renk katmıştı. Salonun tam ortasında, en az otuz kişinin oturabileceği cilalı meşeden, uzun bir masa vardı ve bir ucuna iki kişilik bir sofra hazırlanmıştı.

Beth içeri girince, pencereden dışarıdaki karanlığa bakmakta olan Cesario ona doğru döndü.

Cesario, yarım saat önce yaptığı telefon görüşmesinden sonra henüz sakinleşmemişti ve Beth'e büyük bir öfke duymasına rağmen ona karşı olan arzusunu da kontrol edemiyordu. Zaten bu arzusu yüzünden, bu kadın şatoya ilk geldiği anda onun nasıl değersiz biri olduğunu anlayamamıştı ya...

Beth, gözlerinin rengini ortaya çıkaran yeşil elbiseyle çok zarif görünüyordu. Dudaklarındaki belli belirsiz parlattıcı dışında yüzünde hiç makyaj yoktu ve Cesario, onun bu masum görünüşünden yine etkilenmişti işte. Ancak artık onun bu görünümünün sahte olduğunu biliyordu.

Tamam, kadının üstündeki elbise çok zarifti ama Cesario bunun özel tasarım olduğunu ve çok pahalıya satıldığını biliyordu. Yani ya ofis temizlikçileri sandığından çok daha fazla maaş alıyorlardı ya da bir şeyler karşılığında bunlar ona erkekler tarafından hediye ediliyordu.

Cesario dişlerini sıkarak öfkesini gizledi ve hafifçe gülümsedi. Bu gülümsemesini kendisini yakından tanıyanlar çok iyi bilirlerdi ve korkarlardı. “İyi akşamlar Beth.” Bakışları bir an için Beth’in üzerinde gezindi ve onun yanaklarının hafifçe kızardığını görünce, kendisinden etkilendiğini gizleyememesine bir zafer kazanmış gibi sevindi. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Bakışlarını ondan güçlükle ayırıp, kâhyasına döndü. “Hepsi bu kadar Teodoro, teşekkürler. Kimse bizi rahatsız etmesin lütfen.”

Teodoro çıktı ve kapıyı kapattı.

Kapının sesi, Beth’e artık yalnız olduklarını bildiren bir işaret gibiydi. Birdenbire gerildi.

Cesario oturması için onun sandalyesini çekti.

Beth, kendi kendisine sakin olmasını söyleyerek yerine oturdu ama kendini bildi bileli bulunduğu ortamların havasına çok duyarlıydı ve şu an bulunduğu ortamda da, çok tuhaf bir gerilim seziyordu.

“Ne içmek istersin? Filomena bir tavuk yemeği yapmış, ben de Sauvignon Blanc ikram etmeyi düşündüm ama istersen kırmızı şarap da var.”

“Beyaz iyi olur, teşekkür ederim.” Beth limonata isteyerek toy bir görünüm sergilemek istememişti. Hem bir kadeh şarap rahatlamasını da sağlardı belki.

Cesario ona kadehini uzattı.

Beth mahcup bir ifadeyle gülümsedi ama gülümsemesine karşılık alamadı. Cesario gözlerini kısmıştı ve bakışlarında anlamlandıramadığı bir pırıltı vardı.

Cesario kadehini kaldırdı ve hafif alaycı bir ifadeyle, “Yeni dostluklara,” dedi sonra da yerine geçip, tam Beth’in tam karşısına oturdu. Sonra da ona içinde soğuk et ürünleri ve yerel peynirler olan bir tabak uzattı. “Lütfen başla ve yemeklerimizi yerken bana Beth Granger hakkında bir şeyler anlat.”

Cesario’nun sesindeki meraklı tonlama, Beth’i tedirgin etti ve iştahı hemen kaçtı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Kariyerinden söz et istersen.”

"Temizlikçi olarak çalışmaktan kariyer diye söz edilebilir mi bilmiyorum," dedi Beth yavaşça.

"Ama bildiğim kadarıyla sertifikalı bir dadıymışsın ve yakın zamana kadar Berkshire'da bir ailenin yanında çalışıyormuşsun."

Beth'in ağzı bir anda kupkuru oldu ve titreyen elleriyle kadehine uzanıp bir yudum şarap içti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni araştırdım," dedi Cesario kaşlarını kaldırarak. "Yoksa araştırmaya-çağımı mı düşünmüştün? İnanılmaz bir hikâyeyle evime gelen biri hakkında her şeyi öğrenmek istemem çok doğal."

"Öyle fantastik bir hikâyem yok. Mel, senin Sophie'nin babası olduğundan son derece emindi, hepsi bu kadar." Beth, Devingtonlar'da çalışırken olanları, Cesario'nun öğrenemeyeceğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Alicia Devington, Devington Malikânesi'nden son maaşını bile almadan hemen ayrılması durumunda, polisi işe karıştırmayacağını söylemişti. Tabi bu, Beth onun yaptığını anlatır diye işe polis karışmasını istemeyen Hugo Devington'un fikriydi.

Beth'in elinde hiç bir kanıt yoktu ve eğer mahkemeye gidecek olsalar, saygın bir avukatın karşısında, zavallı bir dadının sözlerinin hiç bir önemi olmayacaktı. Hugo zekice bir hamleyle kendisini hırsız konumuna düşürdükten sonra, o adamın kendisine cinsel tacizde bulunduğunu söylese bile kimseyi inandıramazdı ki.

Beth, Hugo Devington'un cüzdanından çıkardığı beş poundu, istasyona gitmesi için çağırdığı taksinin parası olarak kibirli bir şekilde kendisine uzattı ve terli ellerini eteğinin altına sokmaya çalışırken ki o sıcak nefesini de bir an için bile unutamamıştı. Hafifçe midesi bulanarak, Cesario'nun gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Saklayacak bir şeyim yok."

"Sahi mi?" Cesario, avının üstüne atlamaya hazırlanan bir panter gibiydi. "Kırk bin dolar değerindeki elmas küpeleri çaldığını saklamak isteyeceğini tahmin etmiştim zaten."

"Ben çalmadım." Beth'in inkârı çok atakça ve hızlı olmuştu ama Cesario'nun yüzündeki ifadeyle de mahvolmuştu. "Öyle bir olay oldu ama polis işe karışmadı. O olayı, sadece ben ve Bay, Bayan Devington'lar biliyordu. Araştırmacının bu bilgiye nasıl ulaştığını anlayamıyorum."

Cesario omuz silkti. "Devingtonların yanında pek çok çalışan var ve hepsi de senin Devington Malikânesi'nden neden apar topar ayrıldığını biliyorlar. İnsanlar dedikodu yapmayı severler, hele de birkaç kadeh içtikten sonra. Özel dedektifim, Devingtonların aşçısıyla, oralardaki bir barda karşılaşmış ve ondan çok şey öğrenmiş."

"Nora gerçekte neler olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor." Beth'in sesi titriyordu. "Ben ve Bay Devington'un dışında hiç kimse bilmiyor."

"Yani sen, Hugo Devington'un karısına doğum günü hediyesi olarak aldığı Cartier küpelerin, onun mücevher kutusundan kaybolduktan sonra senin odadaki çekmecede bulunmadığını mı söylüyorsun?"

Beth'in yüzü bembeyaz oldu. Kendini savunmak istiyordu ama Cesario'nun saldırganlığı karşısında sinmişti. Böyle çatışmalardan nefret ederdi.

Beth, bir anda, yıllar öncesinde, okul zamanlarında olan bir olayı hatırladı. Sınıftaki kızlardan biri, çekmecesinden pahalı bir saatin alındığını söylemişti.

Stephanie Blake güzel, popüler, varlıklı kızlardan biriydi ve Beth asla onun arkadaş çevresine dâhil olmamıştı. Saati oyun alanında bulunca, Stephanie'nin orada düşürdüğünü düşünerek koş koşu gidip, saati kıza vermişti ancak Stephanie teşekkür edeceğine, kendisine şüpheli bir ifadeyle bakmış daha sonra da başkalarına, saati çalmış olabileceğini söylemişti. Beth o zaman on dört yaşındaydı ve kendini savunabilecek öz güveni yoktu.

'Babam yetimhanede büyüyen çocuklara asla güven olmaz der. Beth saati satacaktı ama sonra korktu herhalde.' demişti Stephanie hep beraber dolaştığı kızlara.

Beth başını kaldırıp, Cesario'nun, taştan oyulmuş gibi duran sert yüz ifadesine bakarken alt dudaklarını ısırırdı. "Yemin ederim ki o küpeleri ben almadım. Odamda bulunduklarında dehşete kapılmıştım ve odama kimin koyduğunu bilmiyorum."

"Bunu nedene zaman söylemedin?"

Beth, Cesario'nun sesindeki alaycı tonu fark edince, ne derse desin onu masum olduğuna inandıramayacağını anladı.

Zaten hiç kimse önemsiz bir dadiya inanmazdı...

Hugo Devington ise, babası Lordlar Kamarası'nda bulunan çok güçlü biriydi. Beth, yapmadığını ispatlayamayacağı bir suçtan dolayı hapse girmek-tense işini kaybetmeyi tercih etmişti.

Cesario, Beth'in bakışlarını kaçırmasıyla, onun kesinlikle suçlu olduğuna karar verdi ancak Devingtonların, onu neden mahkemeye vermediklerini anlayamıyordu. Belki de onu, bir an önce evlerinden ve çocuklarından uzaklaştırmak istemişlerdi. Bir hırsız, çocukların masum ruhlarında çok olumsuz etkiler bırakabilirdi.

Beth bir anlığına karşısındaki adama baktı.

Cesario çok öfkeli olmasına rağmen, onun gözlerindeki yalvaran bakışı fark edip üzülür gibi oldu. Tanrım! Onun için nasıl üzülebilirdi ki? Bu kadı-

nın kırılğan hali gerçek değildi, arkadaşının çocuğuna bakma hikâyesi de sadece para sızdırmak için uydurulmuştu. “Buraya neden geldiğini anlatman için sana son bir şans veriyorum,” dedi soğuk bir ifadeyle. “Yukarıda, bebek odasında uyuyan o çocuğun bana ait olduğuna inanamıyorum ama olurda bir mucize gerçekleşir ve Sophie benim çocuğum çıkarsa, senin onunla hiçbir şekilde ilgilenmene izin vermeyeceğim. Ve eğer bebeğin bir anneye ihtiyacı var diyorsan, ne yazık ki ahlak anlayışınla, pek de ideal bir anne modeli değilsin.”

Beth yıllar önce, sınıf arkadaşları tarafından hırsızlıkla suçlandığı zaman ki gibi aşağılanıyordu. Okul hayatı boyunca, yetimhanede büyümüş bir çocuk olduğu için hep dışlanmış, hiç sevilmemiş, asla güvene layık görülmemişti. Şimdi de Cesario kendisini yargılamış ve suçlu bulmuştu. Demek böyle şeyler hiç değişmiyordu.

Beth sandalyesini geriye itip ayağa kalktı, duygu yoğunluğundan titriyordu. “Benim ahlâk anlayışım gayet sağlam,” diye yavaşça. “Ben hırsız değilim, Alicia Devington’un küpelerine elimi bile sürmedim. Ve ayrıca asıl ben, önüne gelenle yatıp kalkan bir çapkının Sophie için ideal bir baba modeli olabileceğini düşünmüyorum.” Durup derin bir nefes aldı. “O gece Mel’le birlikte olduysan bile hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu söyledin. Öyleyse, Mel’in o gece birlikte olduğu adamın sen olmadığını farz edelim ve bu DNA testi meselesinden hemen vazgeçelim, ne dersin? Ben Sophie’yi alıp İngiltere’ye döneyim, sen de bizi unut.”

“Bir çocuğu kendi başına yetiştirebileceğini düşünüyorsun yani? Herhangi bir para yardımı olmadan, öyle mi?”

“Ben, sadece kendi çocukluğumda sahip olamadığım şeyleri ona verebilmek için biraz yardım istemiştim. Ona güzel kıyafetler alabilmek, sinemaya götürebilmek, arada sırada tatile çıkarmak gibi. Tabi öyle yurt dışı tatillerinden falan söz etmiyorum, deniz kenarında bir hafta geçirmek gibi bir şey söylemek istediğim. Aslında bu maddi şeylerin çok da bir önemi yok. Sophie’yi çok seviyorum ve bir çocuk için de sevildiğini bilmek, her şeyden önemlidir.”

Dio, bu kadın ne kadar da ikna edici konuşuyordu.

Cesario, onu yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşünerek, şüpheyi üşti. Gerçekten de onun yanında çalıştığı ailenin mücevherlerini çaldığı, doğru olmayabilir miydi? Bu sadece bir dedikodu olabilirdi ve dedektif de duyduklarını olduğu gibi rapor etmiş olabilirdi. “Sophie’nin iyiliği için o testi yaptırmak zorundayız,” dedi kararlı bir ifadeyle. “Biyolojik annesi ölmüş ve sen onu ne kadar seversen sev, babasının kim olduğunu öğrenmeye hakkı var.”

Cesario, dedektifin yanıltmış olabileceğini düşündükçe sakinleşiyordu. Elindeki bilgilerin doğruluğundan kesin olarak emin olmadan, bu kadına karşı bir tavır alması hiç doğru değildi. Ancak dürüst olması gerekirse, Beth'e duyduğu çekimin kendisini öfkelenirdiğini kabul etmeliydi. Belki de, ona karşı böyle şeyler hissettiği için onun hakkında bulabildiği en kötü bilginin üstüne atlayıvermişti. "Otur," dedi ve şarabından büyükçe bir yudum aldı. Beth Granger hakkında adil bir fikir sahibi olabilmemesinin tek yolu, onu daha iyi tanımaktı. Belki içeceği birkaç kadeh şaraptan sonra Beth rahatlar ve açılırdı. "Teodoro'ya, ana yemeği getirmesini söyleyeyim."

Cesario'nun küstahlığı karşısında, Beth öfkelenmişti. Aslında öyle kolay sinirlenen biri değildi ama o kadar kırılmıştı ki, eline geçen her şeyi ona fırlatmak ve yüzündeki o küstah ifadeyi silmek istiyordu. "Beni korkunç suçlamalarla itham ettikten ve Sophie'yi benden almakla tehdit ettikten sonra gerçekten burada oturup, seninle yemeğe devam etmemi mi bekliyorsun benden? Sence benim hiç mi duygularım yok? Param ya da ailem yok diye daha mı az değerli bir insanım? Herkes kadar özenli davranılmayı hak etmiyor muyum?" Başını kaldırdı ve Cesario'nun gözlerinin içine baktı. "Seninle birlikte yemek yemek istemiyorum." Sonra da masadan kalktığı gibi, odadan çıkıp gitti.

Beth, yağmur yüklüymüş gibi duran kasvetli gökyüzüne bakıp içini çekti. "Sardunya'da bu kadar çok yağmur yağdığını bilmiyordum." Sonra pencereden uzaklaştı ve kendisine öğle yemeği getirmiş ama neredeyse hiç dokunulmamış tabakları toplayıp giden, Filomena'nın yanına doğru gitti.

"Özel domates soslu makarnamı sevmedin mi?" diye sordu aşçı.

"Harika olmuş ama bugün pek aç değilim."

Filomena, ona ters bir bakış attı ama iştahsızlığıyla ilgili bir şey söylemedi. "Bazı yıllar çok yağışlı geçer," dedi omzunu silkerek. "Ama görürsün, birkaç hafta sonra gökyüzü masmavi olur ve güneş de senin o nazik cildine fazla gelecek kadar yakıcı bir hal alır."

Beth, havalara düzeldiğinde hâlâ Sardunya'da olup, olmayacağını merak etti. O zamana kadar DNA testinin sonuçları belli olur muydu? Eğer belli olursa ve tahmin ettiği gibi Cesario'nun, Sophie'nin babası olduğu anlaşılırsa bebeğinin hayatında var olabilmek için nasıl bir mücadeleye girişecekti?

Akşamki tartışmadan sonra o kadar endişelenmişti ki, gece doğru düzgün uyuyamamıştı. Sophie de gerginliğini hissetmiş olmalıydı ki, bu sabah çok huzursuzdu.

Beth, Sophie'nin beşiğine baktı. Yavrucak neredeyse bir saat ağladıktan sonra bitkin düşüp uyumuştı.

"Bambina'yı bana bırak," dedi Filomena yumuşak bir sesle. "Hazır yağmur durmuşken gidip bahçelerde biraz yürüyüş yap. Hep dört duvar arasında kalmak iyi bir şey değil."

Beth başını iki yana salladı. "Uyanırsa beni arar diye onu bırakmak istemiyorum."

"Uyanırsa onunla ben ilgilenebilirim. Bebeklerden anlamadığımı mı sanıyorsan, tam altı oğlan büyüttüm ben."

Biraz temiz hava almak gerçekten de iyi olabilirdi. Beth biraz yürürse başının ağrısının da geçebileceğini düşünerek, "Peki o halde. Yirmi dakikalığına çıkıyorum. Sophie en az bir saat uyur," dedi.

Beth dışarı çıktığında havanın sıcak olduğunu fark edip, montunu bıraktı.

İlerideki dağların zirveleri hâlâ sis bulutlarıyla kaplı olmasına rağmen güneş bulutların arasından yüzünü göstermeye başlamıştı.

Beth, avluyu geçip şatonun ana kapısından dışarı çıktı. Castello del Falco bugün gözüne çok kasvetli ve boğucu görünüyordu. Bu duvarların dışına çıkmak iyi gelecekti.

Dağa doğru tırmanan ana yoldan saparak, dar bir patikada yürümeye başladı. Yol bir süre dik bir seyir izledikten sonra, sonra kır çiçekleriyle bezeli geniş bir düzlüğe açılıyordu, düzlük alanın kenarındaysa sık ormanlık başlıyordu. Manzara muhteşemdi, sessizliği sadece kuşların cıvıltısıyla uzaklardan gelen koyun melemeleri bozuyordu.

Bir süreliğine bütün sıkıntıları unutup, doğada olmanın keyfini çıkarmak çok hoştu. Gennargentu Dağları, Doğu Londra'nın kalabalık caddelerinden çok farklıydı ve Beth kısa sürede zaman kavramını yitirdi.

Ancak birden tuhaf sesi duyunca irkildi. İnleme ya da ulumaya benzer ses, ağaçların arasından geliyordu. Etrafına korkuyla bakındı. Acaba Sardunya'da kurt var mıydı?

Uluma yeniden duyuldu ve Beth, sesin bir çocuğa ait olabileceğini düşününce korkusunu unutarak, sesin geldiği çam ağaçlarına doğru koşmaya başladı ve karşılaştığı manzara karşısında, "Olamaz!" diye bağırdı dehşete kapılmış bir halde.

Ayağı kapana sıkışmış bir köpek yerde yatıyordu. Korkunç görünümünü metal dişler, hayvancağızı kısıkvrak yakalamıştı.

Beth, hemen hayvanın yanına çömeldi ama onu kapandan kurtaramayacağı anladı. Köpek ıstırap dolu kahverengi gözleriyle kendisine bakınca da

İç i parçalandı ve yaralı bir hayvanın yırtıcı olabileceğine aldırmadan, köpeğin başım okşadı.

Köpek yavaşça Beth'in elini yaladı.

"Gidip yardım getireceğim," dedi Beth. Aslında yaralı hayvanı orada bırakmak istemiyordu ama hemen yaradım getirip, onu kapandan kurtaramazsa hayvan fazla yaşayamazdı.

Cesario, "Beth bir saat önce mi çıktı?" diye sordu, Sophie'nin ağlama sesini bastırabilmek için bağırarak.

Filomena, bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu. --

"Bahçelerde yürüyüşe çıkacağımı söylemişti. Ona bakması için birilerini gönderdim ama bulamadılar." Filomena, Sophie'ye biberonunu verdi.

Ancak bebek biberonu itip, daha da yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Signorina Beth *bambinaya* çok bağlı, onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmazdı," dedi Filomena endişeyle.

Cesario, aşçının kucagındaki bir türlü susmayan bebeğe baktı ve yanaklarından süzülen yaşları görünce iç i acımayla doldu. "Ben tutayım." Uzanıp, bebeği Filomena'dan aldı.

Sophie o kadar küçük o kadar kırılgandı ki. Cesario, onu hemen göğsüne bastırdı ve yumuşak bir sesle, "*Piccola*. Ağlama canım. Acıktın mı sen?"

Sophie, bir anda sustu ve kahverengi gözlerini kocaman açıp, sanki kendini tamamen güvende hissediyormuş gibi Cesario'ya baktı.

Filomena'nın gözleri yaşlarla doldu. "Oğlunuzu da hep böyle sakinleştirebilirsiniz," diye mırıldandı, biberonu Cesario'ya uzatarak.

Cesario, sevgili oğlu Nicolo'nun hatıralarının canlanmasıyla yine derin bir acı hissetti. Nicolo, artık bir an için bile gözlerinin önünden gitmiyordu. Sophie'yi her gördüğünde, bu odaya her gelişinde Nicolo'nun bebekliğine, hayatının o en güzel günlerine dönüyordu sanki.

Bu dayanılmaz bir acıydı ve birden Sophie'yi bırakıp, küçük oğlunu kendisine hatırlatıp duran bu bebek odasından kaçmak istedi. Ancak Sophie'ye biberonunu öyle güzel emiyordu ki, ona kıyamadı. O, olağanüstü güzellikte bir bebekt i ve doğrusu, onun kendi çocuğu olabileceğine hâlâ ihtimal vermiyordu. Ancak emin olduğu bir şey vardı ki, eğer DNA testi sonucunda onun kendi kızı olduğu ortaya çıkarsa, Sophie'ye sevgi beslemekte hiç zorlanmayacaktı.

Cesario, bebeğe mamasını vermeye devam ederken, aklına Sophie'nin vasisi geldi ve endişeyle pencereden dışarı baktı.

Yine yağmur başlamıştı. Dağlarda yağmurun ne zaman başlayacağı belli olmazdı ve atlattıkları son fırtınadan sonra çok şiddetli yağmurların gelmesi de olasıydı.

Sophie mamasını bitirince, bebeği Filomena'ya geri verdi ve hizmetçi Carlotta'ya dönerek, "Seyise söyle, atımı eyerlesin. Gidip Signorina Granger'a bakacağım," dedi.

Beth, yaralı köpeği kurtarmak için yardım bulmak amacıyla düzlüğü koşarak geçmeye çalışıyordu. Buraya gelirken bu kadar uzaklaştığının farkında değildi. Manzaranın güzelliğine dalmış ve yürüdükçe yürütmüştü demek ki.

Gök gürlledi ve yağmur yeniden başladı.

Beth hızla koşmaya çalışırken yağmur damlaları tenine iğne gibi batıyordu. Bir anda sıırıslıslam olmuştu. Yağmurdan korunmak için sık çalılıklara yakın koşuyordu. Ne kadar korunabilirse o kadar iyiydi.

Birden bir gürültü duydu ve sonra da ses giderek yakınlaşmaya başladı.

Sonra bir anlık bir sessizlik oldu.

Ardından da Beth'in ne olduğunu anlayamadığı kocaman bir şey çalılıkların üzerinden fırladı ve kendisini kıl payı iskeleyip, diğer tarafa geçti.

Beth bir çığlık attı ve neye uğradığını anlayamadan sendeleyerek düştü. Yanağı ıslak çimenlerin üzerindeydi, ıslak toprağın kokusunu alabiliyordu. Ve birden küfreden bir erkek sesi duydu, ardından da güçlü bir kendisini kavracağı gibi ayağa kaldırdı.

"Santa Madre! Tanrı aşkına, ne yapıyorsun burada?" Cesario, ona öfkeyle bakıyordu. Saçları gözlerinin önüne dökülmüştü ve dişlerini sıkıyordu. "Nereledeydin? Filomena'ya bahçelere doğru gideceğini söylemişsin ama seni bulamamışlar. Cevap ver bana lanet olası," diye gürlledi.

Beth hiçbir şey diyemeden sadece bakıyordu. Hem korkudan hem de Cesario'nun iri ve güçlü vücuduna bu kadar yakın olmaktan dolayı, istemsiz bir şekilde tir tir titriyordu. Birden Cesario'nun hemen arkasındaki kocaman siyah atı gördü. Duyduğu o sesler, bu atın nal sesleri olmalıydı. Demek üzerinden atlayıp, çalılığın diğer tarafına geçen o şey Cesario ve atıydı. Tanrım! Tam üzerinden geçmiş olsalardı şimdi ölmüş olabilirdi. Ürperdi, başı dönmeye başladı...

"Hayır, sakın," dedi Cesario. "Sakın bir daha kollarımda bayılma *mia belleza*." Aslında Beth'in ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde neden o kadar endişelendiğini bilmiyordu. Atına atlayıp, dörtnele avluyu geçerken Beth'in başına bir şey gelmeyeceğini düşünerek rahatlamaya çalışmıştı ama bir gece önceki sahne gözünün önünden gitmiyordu. Beth bembeyaz olmuş, hırstan

titremiş ve eski işyerinde hırsızlık yapmasıyla ilgili suçlamaları kesin bir dille reddetmişti. Onun ağlamamak için kendisini nasıl tuttuğunu ve onu bu hale kendisinin getirdiğini düşünerek vicdan azabı duymuştu.

Neyse ki, şimdi ona bakarken biraz rahatlamıştı ancak bakışları onun ince vücuduna ve ıslak bluzundan belirginleşen göğüslerine takılınca damarlarında daha ilkel bir duygu canlanmaya başladı. .

Beth, Cesario'da bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Sesi artık öfkeli ve sert değildi, baştan çıkarıcı, boğuk bir tonla konuşuyordu. Gözlerini açınca onun bakışlarıyla karşılaştı. Teninde onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve kokusunu içine çekerken başı yine döner gibi oldu. Cesario'nun kendi kokusu ıslak deri montunun ve tıraş losyonunun kokusuyla birleşerek büyüleyici bir kokuya dönüşmüştü, sadece ona has bir kokuya...

Beth'in hafızası, tüm bunları bir iki saniye içinde, asla unutmamak üzere kaydetmişti.

Derken Cesario eğildi ve dudaklarıyla, Beth'in dudaklarını buldu.

Beth zevkten mest olmuş, ne yaptığının farkında bile olmadan hemen dudaklarını aralamıştı. Aslında çok şaşırmış olması gerekirdi ama doğrusu, Cesario'yu balo salonunda ilk gördüğü andan itibaren bu öpüşmeyi hayal ediyordu. Aslında onu hayatı boyunca bekliyormuş gibi hissediyordu. Sanki bu adamla bu am yaşamak için doğmuştu ve Cesario istekli dudaklarıyla ruhuna dokunurken, ona karşı koymayı aklından bile geçirmiyordu.

Cesario yumuşak davranmıyordu ve Beth de onun öyle yumuşak davranmasını ummuyordu.

Cesario ateşli bir ıhtirasla dilini onun dudaklarının arasından ileriye itip hareket ettirirken Beth ona sarılıp yere uzanmak ve vücudunu en ilkel arzularıyla ona teslim etmek için kıvranıyordu. Ne yazık ki, arada sırada çıktığı adamlarla olan öpüşmeleri, onu Cesario'nun bu pervasız öpüşüne hiç hazırlamamıştı. Cesario'nun dudakları, dudaklarını örseliyor, dizginleyemediği tepkiler vermesine neden oluyordu.

Yağmur aman vermeden yağmaya devam ediyordu.

Beth'in bluzu vücuduna tamamen yapışmış durumdaydı ve ıslak kumaşın göğüslerinde bıraktığı his muhteşemdi. Cesario'nun ellerini göğüslerinde dolaştırmaya başlamasıyla da kendini tutamayarak hafifçe inledi. Çok tahrik olmuştu ve Cesario'ya daha da yakın olabilmek için içgüdüsel olarak kollarını onun boynuna sıkıca doladı.

Cesario, İtalyanca bir şeyler mırıldandıktan sonra onu kendisine çekip, sıkıca sarıldı.

Beth göğsü, Cesario'nun sert göğsünde ezilirken, yumuşak teninde onun güçlü kaslarını hissedebiliyordu. Kasıklarında iyiden iyiye kendisini belli

eden bir sancı vardı ve bacaklarının arası sıcacık olmuştı. Cesario'nun çene-
sindeki sert sakallar yanağını tahriş ediyordu ama umurunda değildi. Cesario
kendisini öpmeye devam ettiği sürece hiçbir şey umurunda değildi. Benliği-
nin derinliklerindeki bir his, Cesario'nun kollarının arasında olması gerektiği-
ni söylüyordu. Ona aitti. Parmaklarını onun saçlarından geçirdi ve yüzünü
zihnine kazımak isteyen bir kör gibi onun yüzüne dokundu. Bütün hatlarını
parmaklarıyla geçti, çıkık elmacık kemiklerini okşadı. Parmak uçları, yara-
izinin kabartısı üzerinden hafifçe geçti.

Cesario, onun bu dokunuşuyla gerildi ve hızla dudaklarını, onun dudakla-
rından çekti.

Beth hazırlıksız yakalandığı için sendeledi ve Cesario'nun vücudunun sı-
caklığından yoksun kalmasıyla, bu anı hayatı boyunca özlemle hatırlayacağını
düşünerek, içinde bir sızı hissetti.

Cesario kollarını iki yanına bırakmış ve Beth'in geri çekilerek uzaklaşma-
sına izin vermişti.

Beth, yaşadıkları şeyi daha yeni anlıyormuş gibi elini örselenmiş dudakla-
rına götürerek, şaşkınlıkla karşısındaki adama baktı. Sonra da, "Bunu neden
yaptın?" diye fısıldadı.

Cesario güldü. Gözlerinin rengi koyulaşmış, arzuyla parlıyordu. "Neden
mi? Nedenini biliyorsun *cara*. Aramızdaki güçlü çekimi sen de hissediyorsun.
Belki, sen de benim gibi bundan hiç hoşlanmıyorsun ama ancak aramızda
alevlenen tutkuyu da inkâr edemezsin."

Beth, Cesario'ya karşı hissettiklerinin farkındaydı ama onun birdenbire
böyle kendisini arzuladığını söylemesi karşısında irkilmişti. Cesario, yüzünü
ellerinin arasına alırken ona baktı, kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Cesario yeniden eğildi ve Beth'i öpmeye hazırlandı.

Beth farkında olmadan dudaklarını aralamıştı ama sonra birdenbire aklına
gelen bir şeyle kendine geldi ve bir çığlık atarak Cesario'dan uzaklaştı. "Kö-
pek! Kapana kısılmış bir köpek buldum," dedi şaşkınlıkla bakan Cesario'ya.
"Onu kurtarmalıyız yoksa ölecek. Lütfen..." Cesario'yu kolundan yakaladı.
"Geliyor musun?"

Cesario homurdanarak, "Nerede?" diye sordu. Köpek de nereden çıkmıştı
şimdi? Cesario'nun tek istediği, Beth'i yeniden kollarına alıp, başladıkları
şeyi hemen oracıkta, ıslak çimenlerin üzerinde bitirmektir ve harekete geçme-
mek için kendisiyle mücadele ediyordu. Bir kadına sahip olmak için hiç böy-
lesine ilkel bir arzu duymamıştı. Bu kadının narin güzelliğinden ve çekik
yeşil gözlerinden resmen büyülemişti.

“Düzlüğün kenarındaki ağaçlıkta.” Beth, Cesario’nun kollarındayken zavallı köpeği unuttuğu için suçluluk duyarak o tarafa doğru koşmaya başlamıştı bile.

Cesario, atının sırtında onun yanına geldi ve “Elini ver bana,” diye emretti buyurgan bir sesle. Sonra da eğilip, Beth’in itiraz etmesine fırsat bile vermeden, güçlü kollarıyla, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi Beth’i kaldırdığı gibi eyerin üstüne, önüne oturttu. “Şimdi yolu göster bana.”

Beth yükseklikten hoşlanmazdı ve atın başının üstünden yere baktığında epey yüksekte olduklarını görebiliyordu.

“Güvendesin, seni düşürmem merak etme.”

Beth, onun göğsüne yaslandı.

Cesario, onu iki yandan kollarının arasına sıkıştırdıktan sonra dizginlerden tutup atı dörtlüye kaldırdı.

Beth, tuhaf bir şekilde kendini güvende hissediyordu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“SENCE kapanı sopa ya da dal parçası gibi bir şeyle aralayabilir miyiz?” dedi Beth, Cesario yaralı köpeğin yanında yere diz çökerken endişeyle.

Cesario, birkaç dakika kapanı inceledikten sonra, “Eğer yay mekanizmasının üzerine basarsam serbest kalması gerekir,” dedi. “Tilkilerle başı deritte olan bir çoban, koyunlarını korumak için kurmuş olmalı bu kapanı. Geri çekil. Yaralı bir hayvanın ne yapacağı belli olmaz, şimdi bir de köpek saldırmasın sana.”

Beth hayvanın acı dolu gözlerine baktı. “Beni ısıracağını sanmıyorum.” Yere diz çökerken bir yırtılma sesi duydu. Eteği bir böğürtlene takılarak yırtılmıştı. “Harika, üç beş kuruşa alınan kıyafet bu kadar olur işte,” diye söylendi kendi kendine.

“Dün akşam giydiğin elbisenin üç beş kuruşa alınabileceğini sanmıyorum,” dedi kuru bir sesle Cesario.

“O elbiseyi çok ucuz bir fiyata almıştım ve verdiğim paranın multiple skleroz hastalarına yardım için kullanılacağını öğrenince de çok sevinmiştim. Çünkü annem de yıllarca bu hastalıkla mücadele etmiş ve sonunda da hayatını bu yüzden kaybetmişti.” Beth bakışlarını köpektan ayırmadığı için Cesario’nun kendisini dikkatle süzdüğünü fark etmemişti.

Cesario söylediği gibi, yay mekanizmasının üstüne basarak kapanı açtı ve kurbanı kurtardı.

Beth hemen köpeği ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Dikkatli ol,” diye uyardı Cesario onu.

Ama hayvan kurtarıldığı için minnettar bir ifadeyle, kendini sakince Beth'in kollarına bıraktı.

Beth, hayvanın üzerindeki kanı fark ederek, "Bacağı kesilmiş," dedi.

"Taze yara." Cesario köpeğin yarasına göz attı. "Bırakalım da sahibini bulsun."

Beth dönüp, ona sanki seri katilmiş gibi baktı. "Bu zavallı hayvancağızı burada bırakacak değilim. Sahibi olsa böyle bir deri bir kemik olmazdı."

Cesario hayvanın matlaşmış tüylerine bakarken, "Bu bir erkek ve sevimli bir köpek olmadığı da kesin," dedi.

"Güzel değil diye bir yuvası olmasın mı yani?" diye atıldı Beth hemen. Yetimhanede hiçbir koruyucu ailenin kendisiyle ilgilenmediği, hayal kırıklığıyla dolu yıllarını hatırlamıştı. "Onu şatoya götürebilir miyiz, lütfen? Eminim Filomena en azından iyileşene kadar onun mutfakta kalmasına izin verir. Yemek parasını ben öderim."

Cesario alçak bir sesle küfredip, atına yöneldi. Bu kadın çok nahif biri gibi görünse de, çok inatçı ve tutkuluydu. Onun, çirkin köpeği büyük bir şefkatle okşamasını izledi. "Boğulmadan şu yağmurdan kurtulalım artık," diye homurdandı sonra da onu belinden kavradığı gibi köpekle birlikte eyerin önüne oturttu.

Beth iliklerine kadar ıslanmıştı ve tir tir titriyordu.

Cesario, "Şunu bir dakika tut," diyerek dizginleri ona verdikten sonra montunu çıkarıp, Beth'in omuzlarına koydu.

Deri mont hâlâ Cesario'nun sıcaklığını taşıyordu ve üzerine sinmiş erkek-si koku Beth'in tüm algılarını harekete geçirmişti. "Ben zaten ıslandım. Senin de ıslanmana gerek yok," diye mırıldandı.

Cesario ona sabırsızca bakarak, "Kırk sekiz saat içinde hayatımı alt üst ettin, başıma bir bebekle, bir pire torbasını sardın, bir de zatiürree olmanla uğraşamam," diye homurdandı.

On dakika sonra şatoya varmışlardı.

Cesario ahırların önünde attan indikten sonra, Beth'i de indirdi ve onun incecik vücudu, vücuduna değince dişlerini sıktı. Ona karşı fazlasıyla duyarlı bir hale gelmişti. Herhalde bunun nedeni, uzun süredir bir kadınla birlikte olmamasıydı. Roma'da, arada sırada aradığı kadınlar vardı ve onlar kimseye bağlanmak niyetinde olmadığını, sadece ihtiyaçlarını gidermeye çalıştığını, karşılığını da cömertçe alacaklarını bilirlerdi.

Cesario köpeği kucağına alıp, ahırdaki boş bir bölmede, samanların üstüne bıraktı. Hayvanın bacağındaki kesik çok derin değildi.

Cesario, yarayla ilgilenirken, Beth yanına diz çöküp, köpeğin başını okşadı.

"İyileşecek mi sence? Zavallı hayvan. Kapandan kurtulmak için çok mücadele etmiş olmalı," dedi Beth.

Onun bu yufka yürekliliği Cesario'nun içinde bir yerlere dokundu. Beth'in, köpeğin kulaklarını sevgiyle okşayan solgun parmaklarına bakarken bu parmakların kendisine dokunduğunu, en hassas bölgelerinde gezindiğini hayal etti. Saçlarında yağmur ve hafif bir limon kokusu yayılıyordu ve ıslak bluzunun altından, koyu pembe göğüs uçlarını belli oluyordu. Yutkundu ve sert bir şekilde, "Toparlanacağına eminim," dedi. "Seyislere söylerim, ona yiyecek bir şeyler verirler."

"Teşekkür ederim." Beth minnetle gülümsedi. "Şimdi hemen Sophie'nin yanına gitmem gerek. Saatlerdir dışarıdayım, çoktan uyanmıştır."

"Sana bakmaya geldiğimde ağlıyordu. Ben de mamasını verdim. Onu Filomena'yla bırakırken keyfi yerinde görünüyordu."

"Ona, sen mi mama verdin?" Beth dudağını ısırды. "İyi miydi? Yani bana çok alışkındır ve..."

"Eğer sorduğun buysa, mamasını verirken boğulacak gibi falan olmadı," diyerek onun sözünü kesti. "Bebekler konusunda fena değilimdir. Oğluma da mama verirdim hep."

"Küçük oğlunu çok özleyorsun olmalısın," dedi Beth elini onun elinin üstüne koyarak.

Cesario, Beth'in nazik sözleri üzerine yüzünü buruşturdu. "Onu düşünmediğim tek bir gün olmuyor." Beth'in klişe bir laf söylememesi içini rahatlatmıştı çünkü oğlunu kaybettiğini öğrenen insanlar genellikle öyle yaparlardı.

"Ben de Mel'i çok özleyorum," dedi Beth. "Sophie'nin büyüdüğünü görmeyeceği için o kadar üzülüyorum ki." İçini çekti. "Annemi de özleyorum, hem de aradan on iki yıl geçmiş olmasına rağmen."

"Uzun süre hasta olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

Beth başıyla onayladı. "Anneme MS teşhisi konduğunda beş yaşındaydım. Hastalığı ilerledikçe yürüyemez oldu ve tekerlekli iskemleye mahkûm oldu. Yine de durumundan hiç şikâyet etmeden hayata tutunmaya çalışıyordu. Babam ona bakabilmek için işi bırakmak zorunda kalmıştı, bu yüzden fazla paramız yoktu. Doğum günü partilerine ya da okul gezilerine katılamadığımızda annem çok üzülürdü."

Cesario, onu merakla süzdü. "Melanie Stewart'la yetimhanede tanıştığını söylemiştin. Babamı da mı kaybettin sonra?"

"Hayır." Beth bir an tereddüt etti. "Babam bizi terk etti. Başka bir kadınla ilişki vardı. Sonunda onun yanına taşındı ve annemle, beni terk etti."

"Dio!" Cesario nasıl bir tepki vereceğini bilememişti. Annesi, sevgilisi için kendisini terk ettiğinde nasıl mahvolduğunu çok iyi hatırlıyordu ama Beth'in bir yandan da yoksullukla baş etmek zorunda kaldığını düşündüğünde, kendi çektiklerinin lafı bile olmazdı. "Baban gittikten sonra annene kim baktı?"

"Bir süre ben baktım ve bundan hiç yüksünmedim. Annemin yanında kalmak istiyordum ancak MS ilerledikçe onun özel bir bakım evine yatırılması gerekti. Zaten kısa bir süre sonra da öldü. Sosyal Hizmetler, babama beni yanına alıp alamayacağını sordu ama o yeni hayat arkadaşıyla Avustralya'ya göç etmeye karar vermişti, beni istemediğini söyledi." Beth, babasının kendisini reddetmesinin ne kadar yaralayacağı olduğunu saklamayı başardığını umarak omuz silkti. "Böylece yetimhaneye gittim."

Beth başını kaldırıp, bir süre Cesario'ya baktı. "Babalar hakkında iyi düşüncelerim yoktur. Senin de tıpkı benim babam gibi, Sophie'yi istemeyeceğini düşünmüştüm. Sardunya'ya sadece Mel'e seni arayı, bulacağıma dair söz verdiğim için geldim. Paranı istemiyorum. Testin sonucunda Sophie'nin babası olduğun anlaşılrsa bile senden bir şey beklemiyorum. Tek istediğim, ona annelik yapabilmek." Gözünün önüne Sophie'nin tatlı yüzü gelmişti. Tatlı bebeği kollarına almak için büyük bir özlem duydu. Sophie'den sadece bir saatlğine ayrılmış olmasına rağmen onu çok özlemişti.

Tanrım! Cesario her gün küçük oğlunu özleyerek nasıl yaşayabiliyordu? Onun bu kadar sert ve haşın görünmesine şaşırması gerekirdi. Beth, matem hissinin insanın yüreğine nasıl çöktüğünü çok iyi biliyordu. Bazı geceler Mel için gözyaşı döktüyordu ama Cesario ıstırabını çok derinlere gömmüştü ve onun acıyla baş etme yöntemi, acıyı yok saymaktı.

Köpek sessizce yatıyordu, rahatı yerinde gibiydi.

Beth, onun etrafına biraz daha saman yerleştirdikten sonra ayağa kalkarak, ahırın kapısına yöneldi. "Artık gitmeliyim. Sophie'den çok uzun süre ayrı kaldım."

Cesario da ayağa kalktı. "Akşam yemeği yine saat sekizde. Teodoro seni alıp, yemek salonuna getirir."

Beth, bir önceki akşam aralarında geçen tartışmayı hatırlayınca ürperdi. Cesario'yla akşam yemeği yiyeceği için tek güzel elbisesini giyip, hazırlanırken ne kadar heyecanlandığını düşününce utanıyordu. Ancak Devington Malikânesi'nde çalıştığı sırada hırsızlık yapmakla suçlanınca, bütün o romantik fantezileri yerle bir olmuştu. Kapıda durup, Cesario'ya baktı. "Bu akşam

odamda yemeyi tercih ederim. Filomena yemeğimi yukarıya getiremeyecek kadar meşgulse, mutfağa inip sandviç hazırlayabilirim.”

“Akşam sekizde hazır ol Beth,” dedi Cesario kararlı bir tavrıyla. “Yoksa gelirim ve seni sürükleyerek o odadan çıkarırım.”

Cesario’nun kibri akıl alır gibi değildi ve Beth, karakterine hiç uymayacak şekilde öfkelenmişti. Ancak onun bakışlarındaki tekinsiz pırıltıları görünce oradan uzaklaşmasının en iyisi olacağına karar verdi.

Vefakâr gri etek onarılabilecek gibi değildi.

Beth, duş alıp Sophie’ye mamasını verdikten sonra dikkatle eteğini gözden geçirmiş ve üzüntüyle bir kenara bırakmıştı. Akşam ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Yeşil elbisesini giymesi söz konusu olamazdı. Cesario’nun dün akşamki aşağılamasından sonra o elbiseyi bir daha giyebileceğini sanmıyordu. Geriye sadece gri eteğinden daha eski ve uzun olan siyah eteği kalıyordu. Neyse ki Carlotta, denizci mavisini bluzunu temizlenmiş olarak çamaşırvaneden getirmiş ve dolaba asmıştı.

Siyah etek ve mavi gömlek giydiğinde cenazeye gidiyormuş gibi görünecekti ama zaten Cesario’nun, kendisini etkilemek için giyindiğini düşünmesini istemiyordu. Saçlarını geriye doğru toplayıp, başının üstünde sıkıca topuz yaptı.

Teodoro koridorda bekliyordu.

Beth, onun peşinden merdivenlerden inerken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Tıpkı bir gece önceki gibi, Cesario yemek salonuna önceden gitmişti. Özel dikim siyah pantolonu, üstten bir iki düğmesi açık beyaz ipek gömleği ve simsiyah saçlarıyla inanılmaz derecede çekici görünüyordu.

Beth, Teodoro salondan çıkıp, Cestello del Falco’nun esrarengiz sahibiyle baş başa kalınca gerildi. Cesario’nun konuşmasını ya da arada sırada yaptığı gibi gülümsemesini bekledi.

Ancak Cesario hiç konuşmuyor, sadece onu süzüyordu ve bakışları sık sık boynuna takılıyordu. “Rahibe gibi giyinerek güzelliğini benden saklayabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi sonunda. “Ya da bu biçimsiz kıyafetlerin, sana karşı duyduğum arzuyu öldürebileceğini mi düşünüyorsun? Eğer öyleyse çok yanılıyorsun.” Sonra da uzanıp, Beth’in topuzundaki tokayı çıkardı.

Beth’in yumuşacık kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

“Bu ne cüret!”

Cesario, onu ensesinden tutup kendisine çekince, Sophie’nin itirazı da tüm etkisini kaybetti.

Cesario'nun gözleri bir çelik gibi parlıyordu.

Beth bu gözlerin derinliklerinde büyük bir açlık ve arzu olduğunu görebiliyordu. Zihninde, Cesario'yla yağmur altında öpüşmeleri canlandı.

Şatoya döndükten sonra, Sophie'yle ilgilenip duş alırken, Cesario'yla aralarında geçenleri düşünmemek için elinden geleni yapmıştı ama şimdi onun sert yüz hatlarına bakarken, onun güçlü göğsüne iyice sokulup, dudaklarından öpmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Cesario başını eğerken, Beth nefesini tuttu.

Cesario'nun dudakları, onun dudakların üzerinde dolaşmaya başladı. Dilini kullanarak daha derinlere ileriye gitmeye çalışıyordu.

Beth sersemlemiş bir şekilde Cesario'ya iyice yaklaştı.

Ancak Cesario birden ciddileşerek. "Yemek yiyelim," dedi ve Beth'den uzaklaşarak, oturması için onun sandalyesini çekti.

"Filomena yemekleri servis arabasıyla getirdi, kendi yemeğimizi kendimiz alacağız. Ne içmek istersin?"

"Limonata lütfen." Beth normal bir ses tonuyla konuşmayı başarmış, onun hiç etkilenmemiş gibi davranabilmişti. Şarap içerek riske giremezdi, zihninin tamamen açık olması gerekiyordu.

Başlangıç olarak balık çorbası içtiler, tadı nefisti.

Çorbanın ardından Cesario makarna servisini yaptı.

Makarnanın üzerine fesleğenli domates sosu dökülmüştü.

"Bu geleneksel bir Sardunya yemeğidir," diye açıkladı Cesario.

Beth makarnadan bir iki lokma yedikten sonra, tadının çok güzel olduğunu söyledi.

Cesario kırmızı şarabından bir yudum aldıktan sonra Beth'e baktı. "Teodoro, ona şatonun tarihini sorduğunu söyledi."

Konuşmanın özel hayatından farklı bir seyir izlemesi Beth'i rahatlatmıştı. "Burası muhteşem bir yer. Kaç yıllık demiştin?"

"Binanın orijinali on üçüncü yüzyılda inşa edilmiş. Zaman içinde bina genişletilmiş, daha yakın yıllarda da elektrik ve kanalizasyon sisteminde iyileştirmeler yapılmış. Anladığım kadarıyla suyun kuyudan çekilip, odalarına taşındığı dönemlerde ataların fazla banyo yapamıyorlarmış." Cesario hafifçe gülerken Castello del Falco'nun tarihini anlatmaya devam etti.

O konuştukça, Beth daha da rahatlıyor, kendini Cesario'nun anlattığı hikâyelere onun derinden gelen sesinin keyfine bırakıyordu. "Burada yüzlerce yıl öncede insanların yaşadığını düşünmek çok tuhaf," diye mırıldandı ve Cesario'yu dinlerken farkına bile varmadan tabağındaki her şeyi silip süpürdüğünü görünce şaşırды.

Cesario, Beth'e bir fincan kahve uzatırken, "Yüzlerce yıl önce Sardunya'da, Nuragic adındaki bir uygarlığın yaşadığı biliniyor," diye devam etti. "Bölgede Nuraghi adı verilen, yedi binden fazla antik taş yapı bulundu. Arkeologlar bu yapıların İsa'dan önce on beşinci yüzyılda, Bronz Çağ'da yaşayan insanların barındığı yerler olduğunu düşünüyor."

Beth'in gözleri kocaman açılmıştı. "Bu binalar hâlâ ayakta mı? Görmeyi çok isterdim."

"Elbette bir kısmı yıkıntı halinde, sadece temel yapıları kalmış. Dorgali'de, Oliena yakınlarında, Serra Orrios denen bir yerleşim var. Ayrıca, Dev Mezarı da denen ve isminin belirttiği gibi, bir mezar yeri olduğuna inanılan bir yer daha var." Cesario, Beth'in anlattıklarıyla ilgilendiğini görünce gülümsedi. "Belki burada kaldığın süre içinde Dorgali'ye gitme fırsatın olur."

Beth irkildi. Cesario'nun bu sözleri, şatoda ne kadar kalacağını DNA testine bağlı olduğunu hatırlatmıştı. Eğer Mel yanıldıysa ve Sophie'nin babası Cesario değilse, bebeği alıp İngiltere'ye dönebilirdi ama ya Sophie onun kıızıysa, o zaman ne olacaktı? Bir şey söylemeden duvarlardaki tablolara göz gezdirdi ve üzerinde modern giysiler olan, sert görümlü bir adam dikkatini çekti.

Cesario, onun bakışlarını takip ederek, "Babam," dedi.

Beth tereddüt ederek, "Aristokrat biri gibi görünüyor," dedi. Sonra da bu konuyu açtığına pişman oldu.

"Çok soğuk, mesafeli bir adamdı," dedi Cesario portreye bakarken. "Çocukken ondan ödüm kopardı." Beth'in endişeyle baktığını görünce de, "Bana hiçbir zaman fiziksel şiddet uygulamadı," diye ekledi hemen. "Ama zalimliğin pek çok türü vardır. Babam Piras erkeklerinin asla duygusal olmaması ve duygularını belli etmemesi gerektiğine inanıyordu." Soğuk bir kahkaha attı. "Duvardaki flamaya bak, hani şu iki kılıçla süslenmiş aile nişanına. Ailemizi, Zafer ve İktidar Her Şeydir, sözü temsil eder. Babam sadece Piras ismine ve iktidara önem verirdi. Bu değerlerin benim içime işlemesi için de çok uğraşırdı."

"Peki ya annen?" diye sordu Beth, şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. Teodoro, Cesario'nun babasının yıllar önce öldüğünü söylemişti ama annesinden hiç söz etmemişti. "Annenin portresi yok burada." Beth yemek salonunun duvarlarındaki kadın portrelerinin birkaç yüz yıllık olduğunu tahmin ediyordu.

"Evliliklerinin sona ermesinden sonra babam, şatoda annemden kalan bütün izleri sildi. Yedi yaşındayken, onu göreceğime sevinerek eve gelmiştim ama annem bana veda bile etmeden çekip gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim."

"Seni hiç ziyaret etmedi mi ya da yeni evine hiç davet etmedi mi?"

Cesario başını iki yana salladı. "Babam benim velayetimi alabilmek için ona çok büyük miktarda para vermişti. Babama, annemi görüp göremeyeceğimi sorduğumda, bana bunu anlattı ve yemin ederim ki, annemin parayı çocuğuna tercih ettiğini anlatmaktan büyük bir zevk almıştı."

Cesario sert bir ses tonuyla konuşsa da, Beth karşısında kırılgan ve incinmiş genç bir adam olduğunu biliyordu. Tekrar çatık kaşlı yaşlı adamın portresine bakınca, Cesario için üzüntü duydu. İnsanın, ebeveyni tarafından reddedilmesinin ne demek olduğunu kendi başına da geldiği için çok iyi biliyordu, Acaba Cesario da, kendisi gibi insanlara güven duyma sorunu yaşıyor muydu? Annesi gibi bazı ebeveynler mükemmel rol model olabiliyorlardı ama kendi babası ve Cesario'nun annesi, babası gibi olanlar, bir insanın duygularını dünyasını ömür boyunca alt üst edebiliyorlardı. "Bütün kadınlar öyle değildir," dedi yavaşça. "Yani bütün kadınlar paranın, sevgiden daha önemli olduğunu düşünmezler."

"Sahiden mi?" dedi Cesario şüpheyle ona bakarak. İlişkiye girdiği kadınları gözünün önünden geçirdi. Bu kadınların kendisini çekici bulmalarının en önemli nedeni servetiydi. Raffaella'ya, babasının annesine yaptığı gibi, para önermeyi düşünmemişti çünkü karısı, Nicolo'yu seviyordu. Ancak Raffaella'nın oğlunu kendisinden kaçırmaya çalışması korkunç bir trajediye neden olmuştu.

Telefonun çalması, yemek salonundaki gergin sessizliği bozdu.

Cesario ayağa kalkıp telefona baktı. "Sophie uyanmış, Carlotta onu sakinleştiremiyormuş."

"Acıkmıştır," dedi Beth saatine bakarak ve ne kadar geç olduğunu görünce şaşırı. Cesario'yla birlikteyken saatler uçup gitmişti sanki. Onun yanında vaktin böyle hızlı geçmiş olması çok şaşırtıcıydı. Sophie'nin mama saatini unutmanın suçluluğuyla ayağa fırladı.

Cesario, Beth'in çıkması için salonun kapısını açtı. "Bebek odasına kadar seninle geleyim. Labirent gibi koridorlarda yolu bulamayabilirsin."

Birinci katın koridorlarında ilerlerlerken, Sophie'nin ağlaması daha fazla duyulmaya başlamıştı.

Beth bebek odasına girer girmez hemen beşiğin yanına koşup, kıpkırmızı olmuş bir halde hıçkıran bebeği kucağına aldı ve "Tamam hayatım, geldim işte," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. Bebeğin uykusu tulumunun ıslanmış fark edince de onu yalnız bıraktığı için duyduğu suçluluk duygusu daha da arttı. Hemen ıslak tulumu çıkarıp, onun altını değiştirdi ve üzerine temiz bir tulum giydirdi.

"Maması hazır mı?" diye sordu Cesario.

"Hayır. Gece için de bir iki biberon hazırlamam gerek."

"Sen mamayı hazırlarken onu bana ver." Cesario, Sophie'yi kucağına alırken, aralarında giderek kuvvetlenen bir bağ kurulmaya başladığını hissetti. Sophie'nin kendi çocuğu olup olmadığını bilmiyordu ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Şu an önemli olan tek şey, bu bebeği rahatlatabilmektir. Oğluna söylediği İtalyanca bir ninniyi mırıldanmaya başladı.

Sophie ağlamayı kesmiş, kocaman kahverengi gözlerini Cesario'ya dikmişti.

Cesario o anda, eğer Sophie kendi kızıysa, onu en az kadar Nicolo kadar seveceğine dair kendine söz verdi. Peki, bu durumda Sophie'nin vasisi ne olacaktı? Beth'in, Sophie'yi kendi kızıymış gibi sevdiğine inanıyordu ve onu Sophie'den uzaklaştırmaması hiç de adil olmazdı. Belki onu Sophie'nin dadısı olarak tutabilirdi. Böylece onu, bebeğin hayatından da çıkarmamış olurdu. Ancak ondan bu kadar etkilenirken, bu şatoda onunla birlikte yaşama fikri akılcı olur muydu? Beth şatoya geleli sadece iki gün olmuştu ve bu süre bile aklını başından gitmesine yetmişti.

Aslında Sophie'nin çocuğu olmaması, pek çok bakımdan en iyisi olacaktı. Böylece vicdanı sızlamadan Beth'i İngiltere'ye gönderir ve hayatına devam edebilirdi. Onu kısa sürede unutacağından da emindi.

"Büyülü bir dokunuşun olduğunu biliyordum," dedi Beth, bebek odasının hemen yanındaki ufak mutfaktan, elinde mama biberonuyla çıkarken. "Aslında acıktığında, Sophie'i hiçbir şey susturamaz." Sophie'nin Cesario'ya verdiği tepki karşısında şaşkınlıktaydı. Bebeği nazikçe kucağına aldıktan sonra mamasını vermek üzere bir koltuğa oturdu. Acaba Cesario'nun babası olduğunu mu hissediyordu? Kan mı çekiyordu? Eğer öyleyse, Sophie gerçekten de Castello del Falco'ya aitti.

Maması biterken, Sophie de uyuyakalmıştı.

Beth onu beşiğine yatırdıktan sonra, dışarıya bakarak, karanlıklara bürünmüş kaleyi ve çevredeki dağları izleyen Cesario'nun yanına gitti ve "Sabahki mama saatine kadar uyanacağını sanmıyorum," diye fısıldadı.

Cesario, dönüp ona baktı ve "Sen de yat artık," dedi. "Köpeğinin mutfakta uyumasına izin vermesi için Filomena'yı kandırdığımı duydum."

Beth kızardı ve endişeyle Cesario'ya baktı. Ancak onun kızmadığını, hatta durumla eğlendiğini anlayınca rahatlayarak, "Harry ahırda çok yalnız kalmıştı," dedi.

Cesario kaşlarını kaldırarak, "Harry mi?" dedi.

"Ona bir isim vermem gerekiyordu," diye hemen savunmaya geçti Beth. "Küçükken Harry diye bir köpeğimiz vardı, onu çok severdim. Ancak babam anneme zor baktığını söyleyerek onu sattı." Beth içini çekti. "Filomena, kız

kardeşinin Harry'yi evine alabileceğini söyledi. Onu İngiltere'ye götüremem tabi. Zaten bir apartmanın beşinci katındaki tek odalı bir evde köpek beslemek de hayvana haksızlık olur."

"Çocuk yetiştirmek için de ideal görünmüyor bu söylediğin ortam."

Beth dudakları ısırdı. "Doğru. Eğer Sophie'nin senin çocuğun olmadığı anlaşılırsa yeni bir ev için yerel yönetime başvuracağım. Bahçesinde oynayabileceği bir ev çok güzel olurdu." Şatonun harika bahçelerini düşündü ve Sophie'nin ayaklandığında bu bahçelerde nasıl koşup oynayacağı canlandı gözlerinin önünde. "Ancak Londra'da ev bulmak için uzun süreler beklemek gerekebiliyor."

"Arkadaşının çocuğunun vesayetini üstlenmek çok büyük bir sorumluluk doğrusu," dedi Cesario. "Gençsin, önünde uzun bir hayat var, hem iş hem de ilişkiler bakımından. Başka bir kadının çocuğunu yetiştirmek için kendi özgürlüğünden vazgeçiyorsun."

"Hayatımın farklı olduğu kesin ama kendimi Sophie için fedakarlıkta bulunuyormuş gibi hissetmiyorum. Onu her şeyden çok seviyorum ve ona mutlu bir çocukluk verebilmek için elimden geleni yapacağım." Beth belli belirsiz gülümsedi. "Küçükken balerin olmanın hayalini kurardım. Okuldaki diğer kızlar gibi bale kurslarına gitmek için çıldırıyordum ama annem kurs parasını ödeyemiyordu, özellikle de babam bizi terk ettikten sonra. Sophie büyüdükçe, istediği her şeyi yapması için ona bütün fırsatları sunacağım."

Cesario başını çevirdi ve pencereden gökyüzüne baktı. Simsiyah bir kadi-feye benzeyen gökyüzü gümüşten yıldızlarla süslenmiş gibiydi. "İnanılmaz derecede merhametli bir yüreğin var Beth Granger," dedi boğuk bir sesle. Sonra bir an durdu. "Söylesene, Alicia Devington'un küpelerini odana kim koydu?"

Beth irkilerek ona baktı. Bebek odasının loş aydınlığında Cesario'nun keskin yüz hatlarını ve onun ay ışığında parlayan bir zamanlar Castello del Falco'da savaşan ataları gibi görünmesine neden olan yara izledi. Sonunda, "Hugo Devington," dedi.

Cesario döndü ve delici bakışlarını Beth'e yöneltti. "Hugo Devington neden senin hırsızlıkla suçlanmak istesin ki?"

"Çünkü onu tehdit etmemden sonra beni evden kovmanın bir yolunu bulması gerekiyordu." Beth sustu ve başını eğip, parmaklarına baktı. Altı aydır unutmaya çalıştığı tüm iğrenç anılar geliyordu aklına. Cesario'nun sabırla konuşmasını beklediğini fark edince, kendisini zorlayarak, "Bayan Devington'a, kocasının bana saldırdığını söylemekle tehdit etmemden sonra yani."

"Saldırıyla neyi kastediyorsun?"

Beth'in yanakları kızarmıştı. "Cinsel saldırı."

"*Santa Madre!* Yoksa sana tecavüz mü etti?" Cesario öylesine öfkelenmişti ki o anda Hugo Devington'u eline geçirse lime lime edebilirdi.

"Hayır, o kadar ileriye gidemedi. Başlangıçta sadece vücudumla ilgili yorumlar yapıyordu. Ne zaman bir odada onunla yalnız kalsam ya da yakınıma gelse, popoma hafifçe vurarak, bir şaka yapıyordu." Beth kıpkırmızı olmuştu. "Ne yapabileceğimi bilmiyordum, sadece ondan uzak durmaya çalışıyordum. Ama bir gece, Bayan Devington dışarıdayken o, beni çalışma odasına çağırdı. Oğullarından biriyle ilgili olarak görüşmek istediğini söylemişti." Parmaklarını sıkıca birbirlerine kenetledi. "Neyse, uzun lafın kısası, beni öpmeye çalıştı. Elbette onu ittim, bunun üzerine öfkelenildi ve beni sıkıca yakaladı. Sonra eteğimi sıyrıp, bana dokunmaya çalıştı. Ona karşı koydum ama pesimi bırakmıyordu. Bunun üzerine, bu yaptıklarını karısına anlatacağımı söyledim. Böylece bu durumdan kurtulacağımı ve onun bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağını umuyordum. Ertesi gün, Bayan Devington'un küpeleri kayboldu. Bayan Devington evin altını üstüne getirip küpelerini aradı ve sonunda küpeler, benim odamdan çıktı. Bayan Devington polisi aramak istedi ama Hugo onu durdurarak, benim pılımı pırtımı topladığım gibi Devington Malikânesi'ni hemen terk etmemin en iyisi olacağını söyledi."

"Sen neden polis çağırımları için ısrar etmedin? Küpeleri çalmadıysan neden kendini savunmaya çalışmadın? Neden polise Devington'un sana saldırdığını anlatmadın?"

"Elimde kanıt yoktu. Kimse Hugo gibi ünlü bir avukat dururken, benim sözümüne inanmazdı. Sen de inanmamıştın," diye hatırlattı Beth.

"O gece gerçekleri bilmiyordum." Cesario rahatsız olmuştu. "Sana özür borçluyum. Tuttuğum özel dedektifin gönderdiği rapora göre, senin hakkında duyduğu şeylerin gerçek olduğuna inanmamam için bir sebep yoktu."

Beth dudaklarını ısırdı. "Peki, şimdi neden bana inanıyorsun? Sana yalan söylüyor olabilirim."

Cesario, dikkatle Beth'in zarif yüz hatlarını inceledi. Onun solgun yüzünde hiç makyaj yoktu ve kahverengi saçlarıyla çok doğal görünüyordu. Beth'de doğal olmayan hiçbir şey yoktu. Birden onun bu bakire havasının gerçeğı yansıtıp yansıtmadığını merak etti. "Her yanından dürüstlük akıyor senin. Duyguların yüzünden okunuyor. Sophie'ye duyduğün sevgi, yaralı bir hayvana gösterdiğün merhamet... Senin yalan söyleyebileceğini sanmıyorum."

Cesario'nun sesi boğuklaşırken, Beth'in içi titredi.

"Seni öptüğümde vücudun yalan söylemiyordu, bana verdiğün tepkiyi hissettirdim," dedi Cesario, Beth'in yüzünü ellerinin arasına alarak. Sonra da saçla-

rını geriye atarak, parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Sen de en az benim kadar, aramızda alev alev yanan arzunun tutsağısın *mia bella*."

Beth bunu inkâr edemezdi, hele de Cesario'nun dudakları dudaklarına bu kadar yakinken ve sıcak nefesleri birbirine karışıyorken. Cesario'yu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki tüm vücudu titriyordu.

Cesario'nun dudakları onun dudaklarını buldu.

Beth, dudaklarını aralayarak onun öpüşünü karşıladı.

Bu, yağmur altındaki öpüşmelerinden farklı bir öpüşmeydi.

Cesario farklıydı, daha nazikti. Elleri Beth'in yüzünden aşağıya, boynuna, oradan da gerdanına doğru ilerlerken parmakları hafifçe titriyordu. Dudaklarını Beth'in dudakları üzerinde nazikçe, neredeyse şefkatle dolaşıyordu.

Beth, güneşi görünce açan bir çiçek gibi onun öpüşüne başlangıçta ürkek bir şekilde karşılık verdi ama sonra Cesario'nun bundan hoşlandığını anlayınca daha cesur davranmaya başlayıp, onun dilinin kendisini keşfetmesine izin vermek için dudakların iyice araladı.

Cesario sabrı taşıyormuş gibi, "Beth," diye inledi ve onu kendisine sıkıca çekti. Bir eliyle onun saçlarını kavrayarak onun başını geriye attı ve büyük bir tutkuyla onu öpmeye devam etti.

Beth, hiçbir şey düşünmeden ona cevap veriyor, ince vücuduyla ona sokularak dudaklarının ayrılmasına engel olmak ister gibi elleriyle onun yüzünü tutuyordu. Cesario'nun çenesindeki sert sakallar parmak uçlarına battı. Parmaklarını yavaşça onun yüzündeki yara izinde gezdirdi ve onun bir an irkildiğini hissetti.

Cesario, onu daha da derin bir ihtirasla öpmeye başladı ve elini Beth'in omzundan aşağı kaydırıp, bir göğsünü avucunun içine aldı.

Beth'in kalbi, yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Cesario'nun elinin sıcaklığını bluzunun üzerinden hissedebiliyordu. Artık aralarındaki tüm engellerin ortadan kalkmasını ve Cesario'nun tenini, teninde hissetmek istiyordu. Onun esmer tenini, beyaz göğüsleri üzerinde hayal edince içi titredi. Daha önce hiçbir erkek kendisini çıplak görmemiş, vücuduna dokunmamıştı. Cesario'nun ise, daha önce onlarca kadınla birlikte olduğundan emindi. Zaten Mel de onun bir kadın avcısı olduğundan söz etmişti.

Beşikten bir ses geldi. Sophie uykusunda dönerken iç geçirmişti.

Ancak bu ufaklık ses bile, Beth'in içine düştüğü büyüünün bozulmasına yetmişti. Hemen Cesario'dan uzaklaştı. Nefes almaya çalışırken yaprak gibi titriyordu. "Hayır, bunu yapamam," dedi paniğe kapılarak. Ne yapıyordu böyle? En iyi arkadaşıyla tek gecelik bir ilişki yaşamış ve muhtemelen Sophie'nin babası olan adama, vücudunu teslim etmeyi nasıl düşünebilmişti?

Cesario gözlerini kıstı ve o kendisinden uzaklaşırken, ellerini iki yanına bıraktı. “Ne oldu?” dedi yaşadığı hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. Aklında sadece Beth’i kollarına alıp odasına götürmek, orada soymak ve ince bacaklarının arasına yerleşmek vardı. Ancak Beth’in bakışlarındaki o yılmış ifade kendisini tutması gerektiğini söylüyordu. Sonra birden onun patronunun cinsel tacizine uğradığını hatırlayarak kendini kötü hissetti. “Yoksa benden korkuyor musun?”

“Hayır.” Beth başını iki yana salladı. Cesario’yu yatıştırmak istiyordu. “Senden değil ama kendimden korkuyorum.”

Cesario, Beth’in karakterini doğru anladığını fark etti. O gururunu kurtarmak için bile olsa yalan söyleyebilecek biri değildi.

Beth omuz silkti. “Birbirimizi çok az tanıyoruz. Eğer Sophie olmasaydı hiç karşılaşmayacaktık. Beni arzuladığını söylüyorsun ama belki de sadece geçici olarak yatağını paylaşacak herhangi bir kadın arzuluyorsundur. Şu anda ben müsait görünüyorum, tıpkı Mel’de olduğu gibi.”

Cesario, onu kollarına alıp sarsmamak, nefesini kesene kadar öperek hayatında onu arzuladığı kadar hiçbir kadını arzulamadığını kanıtlamak istedi ama kendini tuttu. Çünkü Beth’in haklı olabileceğinin farkındaydı. Belki de sadece basit bir ilişkiydi isteği. Belki de bir geceliğine Beth’le birlikte olursa, tüm arzusu dinecekti. Uzun süreli bir ilişki istemiyordu ve hayatına giren kadınlarla en uzun ilişkisi sadece birkaç hafta sürüyordu.

Öte yandan, ortada bir de Sophie vardı. Annesine dair hiçbir şey hatırlamasa da bu küçüklükten itibaren gerçekten çocuğu olabilirdi. Kısacası, Beth’in o çarpıcı yeşil gözlerinde müthiş bir şüphe pırlıltısıyla kendisine bakıyor olması normaldi.

Beşikten bir iç çekme sesi daha geldi.

Beth gerilmişti. “Gitsen iyi olur,” diye fısıldadı. “Onu rahatsız ediyoruz.”

Cesario kendisini uzun bir gecenin beklediğini biliyordu. Bir bakışı bir mahcup gülümsemesiyle aklını başından alan bu İngiliz kadın için yanıp kavrulurken, berbat bir gece geçireceği kesindi.

Ve Beth haklıydı, Sophie her şeyden önce gelirdi. “O halde sana iyi uykular Beth, tabii uyuyabilirsen.”

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

BETH ertesi sabah uyanıp, perdeleri açtığında bulutsuz, masmavi bir gökyüzüyle karşılaştı. Cesario'yla uğraşıp durduğu için yine uykusuz bir gece geçirmişti ama havayı görünce keyfi yerine geldi.

Sophie'yi kucagina alıp pencerenin önüne göttürdü. "Bak. Dağlar o kadar yakın görünüyor ki uzansa dokunabilirmiş gibi geliyor insana."

Sophie onu sesini duyunca mutlulukla gülüp, parmağını Beth'in kulağına sokmaya çalıştı.

"Sen çok tatlısın, biliyor musun?" Yanağını bebeğin ipek gibi yumuşak saçlarına sürerken Beth'in yüreği sevgiyle doldu. Sophie, annesinin gözlerini almıştı. Mel'i hatırlayınca yine ağlayacak gibi oldu. "Bir gün sana anneni anlatacağım," diye mırıldandı. "O, bir insanın sahip olabileceği en iyi dosttu. Senin doğmanı çok istemişti ve seni tüm kalbiyle severdi. Tıpkı benim sevdiğim gibi."

Hizmetçi içeri girdiği sırada Beth, Sophie'ye sevimli kıyafetlerinden birini giydirmiş, düğmelerini ilikliyordu. Bu kıyafet, komşusu Mauren'in torununun küçültmüş kıyafetlerinden biriydi.

Carlotta'nın çekmeceleri açtığını, sonra da Sophie'nin uyku kıyafetlerini alıp bir çantaya koyduğunu görünce şaşırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorsunuz. Sen ve *bambina*," dedi Carlotta yarım yamalak İngilizceyle. "Signor Piras, hemen gidin diyor. Bugün."

"Anlıyorum." Beth'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Sophie'ye sıkıca sarılarak bebek odasından çıktı. Yoksa Cesario, DNA testinden vazgeçip onları

doğrudan İngiltere'ye göndermeye mi karar vermişti? Buna, dün gece aralarında geçenler mi sebep olmuştu?

Beth merdivenlerden indiği sırada, Cesario da odasından çıkmış ona doğru yürüyordu.

Genç adam, bugün korsan görünümünden çıkmış, saygın bir bankacı gibi giyinmişti. Üzerine tam oturan koyu gri takım elbisesi, açık mavi gömleği ve koyu mavi kravatıyla nefes kesiciydi. Gür, dağınık saçları bile biraz yatışmış gibiydi ve her zamanki gibi etrafına güçlü bir enerji yayıyordu.

Beth onu görünce elinde olmadan kızardı. "Carlotta, Sophie'nin eşyalarını neden topluyor? Şatodan gideceğimizi söylemişsin ona?"

"Bugün Piras-Cossu Bank'ta toplantılarım var, sizin de Roma'ya benimle gelmenize karar verdim. Orada DNA testini yapacak bir klinikle görüştüm. Sonuçlar iki hafta içinde belli olurmuş. Sanırım sen de Sophie'nin babasıyla ilgili gerçekleri bir an önce öğrenmemizin iyi olacağını düşünüyorsundur."

Beth, testin sonucunda, o Sophie'nin babası çıkarsa, onun bebeğin velayetini almasından ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalıştı. "Yol açılmış mı peki?" dedi, daha birkaç gün şatoda mahsur kalacaklarını sanmıştı.

"Hayır, ama hava düzeldi, yani helikopterim şatonun çevresine inebilir. Birkaç gündür fırtınadan dolayı uçuş mümkün değildi."

Beth irkildi. "Sophie'yi helikoptere bindiremem." Sardunya'ya gelirken uçağa binmeleri bile yeterince sinir bozucuydu. Hayatında ilk kez uçmuştu ve bu deneyim hiç hoşuna gitmemişti.

"Son derece güvenlidir," dedi Cesario. "Roma'ya sık sık helikopterle giderim." Sonra da dönüp Sophie'ye baktı ve gülümsedi.

Beth, normalde yabancılara karşı çok çekingen olan bebeğin gülümsemesini ve kollarını Cesario'ya uzatmasını şaşkınlıkla izledi.

Cesario, "Gel bakalım *piccala*," diyerek Sophie'yi kucağına aldı ve ön kapıya yöneldi. "Gitmemiz gerekiyor." Sonra dönüp Beth'i baştan aşağı süzerek, "Neşeli Günler müzikalinin seçmelerine katılacaktıysın gibi giyinmişsin," dedi.

Beth birden öylesine öfkelenmişti ki, uçma korkusunu falan unutup gitti. Siyah eteğinin gereğinden fazla uzun olduğunun farkındaydı. Gri bluzu da çok biçimsizdi ama Cesario'ya modayla hiç işi olmadığını hatırlatması da gerekmiyordu. "Fazla kıyafetim yok," dedi onları bekleyen helikoptere doğru yürüyerek.

"Roma'ya gittiğimizde bu meseleyi de halledeceğiz," diye mırıldandı Cesario,

Ve Beth ona ne demek istediğini sormadan, pilot helikoptere binmesine yardımcı olup, emniyet kemerini bağlamasını söyledi.

Beth etrafına göz gezdirdi. Krem rengi deri koltuklar, mini bir bar... Bu hiç de Sardunya'ya gelirken bindiği ekonomi sınıf uçağa benzemiyordu. Bu adamın gerçek bir milyarder olduğunu bu lüks helikopterden daha iyi hiçbir şey anlatamazdı. Cesario'nun bu derece süper varlıklı bir dünyaya ait olması için burkulmasına neden oldu. Ama eğer Sophie onun çocuğuysa, bu bebeği böylesine ayrıcalıklı bir hayattan esirgeyemezdi.

Helikopter havalandı.

Beth'in yüreği ağzına geldi ve yerden giderek uzaklaştıklarını görmemek için gözlerini kapattı.

"Rahatlamaya çalış," dedi Cesario yumuşak bir sesle ve elini Beth'in elinin üstüne koydu. "Eğer sağ tarafına bakarsan Cadrino Gölü'nü göreceksin, ilerideki yüksek dağ ise, Sardunya'nın en yüksek dağlarından olan Corassi Dağı."

Beth, istemeye istemeye gözlerini açtı. Manzara gerçekten de nefisti ve Cesario çevreyi anlattıkça rahatlamış, gerginliği azalmıştı. Tabi, ana kucagında uyuyakalan Sophie kadar rahat olamazdı elbette ama bu kadarına da razıydı.

İtalya ana karasına varmak için bir süre deniz üzerinden uçtular.

"Yirmi dakika sonra Roma'dayız," dedi Cesario. "Doğru benim evime gideceğiz. Orada klinikten birileri bizi bekliyor olacaklar ve test için örnek alacaklar."

"Neden buraya gelmemiz gerektiğini anlayamıyorum." Beth, uçuş boyunca Cesario'nun neden böyle bir karar verdiğini anlamaya çalışmıştı. "Klinikten birini helikopterle şatoya getirmez miydin?"

"Getirtibilirdim ama seni Roma'ya götürmemin başka bir sebebi daha var." Beth'in merakla baktığını gören Cesario devam etti. "Bale için bilet aldım. Teatro dell'Opera di Roma orkestra ve balesi, Romeo ve Jülyet'i sahneliyor. Bu gece de gala gecesi, benimle gelmek istersin diye düşündüm."

"Daha önce hiç bale izlemedim, yani sadece televizyonda izledim." Beth çok heyecanlanmıştı. "Ama biletleri önceden aldığına göre başka biriyle gitmeyi planlıyordun herhalde." O kişinin kim olduğunu çok merak ediyordu. "Arkadaşına ayıp olmasın," diye toparladı lafı.

Cesario omuz silkti. "Davet ettiğim hanım gelemiyor ve bileti heba ederssek yazık olurdu."

"Anlıyorum." Cesario'nun baleye aslında sevgilisiyle gitmeyi planladığını düşününce, Beth'in yüreğini bir kıskançlık sardı. O kadın, muhtemelen İtalya'nın en seçkin milyarderlerinden birine yakışacak güzellikte biriydi. "Keşke beni getirmeseydin. Kız arkadaşınla aranda saçma bir şeye sebep olmayayım şimdi."

Cesario, Beth'in sesindeki hayal kırıklığını hissedince eğilip onu öpmek istedi. "Şu anda bir kız arkadaşım yok. Bileti, benim için gece gündüz çalışan sekreterime teşekkür etme amacıyla almıştım ama son anda işi çıktığı için gelemiyor." Alt tarafı beyaz bir yalandı bu, yani içi rahattı.

Beth dün gece, küçükken bale kursuna gitmeyi çok istediğini ama paraları olmadığı için gidemediğini anlattıktan sonra, tanıdığı birisini arayıp, ne kadar mal olursa olsun iki bilet bulmasını istemişti ama bunu ona söyleyemezdi değil mi?

Bunları söylerken Cesario'nun çantasında bir şeyler arıyormuş gibi yaparak kendisiyle göz göze gelmekten kaçınması Beth'in gözünden kaçmamıştı.

"Baleden hoşlandığını söylemiştin ama eğer ilgini çekmiyorsa..."

"Elbette ilgimi çekiyor. Gelmeyi çok isterim," diye atıldı Beth ama birden aklına bir şey geldi. "Sophie ne olacak peki? Onu bırakamam ve bildiğim kadarıyla da bebekler opera binasına alınmıyor."

"Merak etme, her şey ayarlandı. Biz dışarıdayken, Sophie'ye çok iyi bakılacak."

Helikopter, yüksek bir binanın tepesine iniyordu.

Beth yine gerildi ve koltuğun kenarını sıkıca kavradı. Cesario'nun söylediklerini yarım yamalak dinliyordu, bu yüzden de onunla operaya gideceğinden emin olmadan neden bir bebek bakıcısı ayarladığını sormak aklına bile gelmedi.

Helikopter, Roma'nın iş bölgesinde yer alan, Piras-Cossu Bank'ın genel müdürlüğüne inmişti.

Beth, binanın içine girip, kapıda onları bekleyen limuzine gidene kadarki kısa süre içinde, gri halı kaplı koridorları, sık ofisleri ve ısıllı camları görebilmişti.

Cesario'nun evi, Campo de' Fiori denen piazzaya bakıyordu.

Cesario, piazzanın İtalyanca'da, halka açık geniş alan anlamına geldiğini, burada her sabah taze sebze, meyve ve çiçek pazarının kurulduğunu söylemişti.

Cesario'nun dairesinin bulunduğu bina, çok güzel tarihi bir binaydı.

Beth daireden içeri girdiğinde, son derece modern bir tarzda döşendiği görünce şaşırdı. "Şehirdeki evin, şatodan çok farklıymış," dedi. Aslında, bembeyaz duvarlarıyla neredeyse bir laboratuara benzeyen bu evi biraz itici bulmuştu.

"Bunlar benim zevkim değil, karım seçmişti her şeyi. Raffaella şatodan hiç hoşlanmazdı ve vaktinin çoğunu burada geçirmeyi tercih ederdi. Benim içinse burası, sadece gerektiğinde kalabileceğim bir yer, o kadar. Bu yüzden de yeniden dekore ettirmekle uğraşmadım bile."

Sophie'yi arabadan incirlerken Cesario almıştı ama binaya girmeden önce Beth'e vermişti. Sonra da onları bekleyen iki adamla bir süre İtalyanca bir şeyler konuşmuştu. Sonra da Beth'e, genç olan adamın klinikten geldiğini, yaşlı olanın ise doktor olduğunu söylemişti.

Genç adam, DNA örneği için bebeğin ağızdan biraz örnek alınacağını ve bunun kesinlikle acısız bir işlem olacağını söyleyerek, Beth'i rahatlatmıştı. "Önce Signor Piras'tan, sonra da çocuktan örnek alacağım."

Sophie hiç sorun çıkarmadı ve örneğin alınması bir dakikayı bile bulmadı.

Beth şimdi de, test sonucunda Cesario'nun, Sophie'nin babası olup, olmadığını kanıtlanacağını düşünerek geriliyordu. Eğer Cesario, Sophie'nin babası değilse, Mel'in bebeğini alıp Hackney'e, ufacık evine dönecekti. Tamam, bunun üstesinden gelebilirdi. Daha iyi bir yerde yaşamalarını sağlayacak daha iyi bir iş bulabilirdi ama tabi Cesario'yu bir daha asla göremezdi. Bu düşünceyle, bir anda içinde derin bir sızı hissetti. Tanrım! Buna neden aldırıyordu ki? Cesario, tamamen yabancı biriydi. Çok zengin ve çok çapkın bir adamdı. Yani dünyaları tamamen ayrıydı. Neredeyse iki farklı gezegende yaşıyor gibiydiler. Ona doğru kısa bir bakış attı ve yine içinde bir sızı hissetti. O, kendisini büyük bir tutkuyla öpüp, kendisinde de aynı derecede büyük bir tutku uyandıran tek adamdı.

Cesario da döndü birden ona baktı.

Göz göze geldiler.

Cesario, Beth'in yanaklarının kızardığını görünce, düşünceli bir şekilde onu süzdü.

Klinik yetkilisi DNA örneklerini uygun muhafazalarına koyduktan sonra, "Sonuçları en kısa zamanda size bildireceğiz," dedi ve onları başıyla selamlayıp, gitti.

Beth, yaşlı doktorun da onunla gitmediğini görünce şaşırdı. Doktorun DNA örneği alınması işlemine nezaret ettiğini düşünmüştü.

Cesario durumu açıkladı. "Doktor Bartoli'den seni muayene etmesini istedim, böylece neden sürekli bayıldığımı anlayabiliriz."

Beth, doktora duyurmamaya çalışarak, alçak bir sesle, "Sanki hep bayılıyormuşum gibi konuşuyorsun," dedi Cesario'ya. "Sadece arada sırada biraz başım dönüyor, o kadar. Benim hiçbir şeyim yok, doktorun muayene etmesi gerekmez."

"Şimdi Signorina Granger, bana şikâyetlerinizi anlatır mısınız lütfen?"

Beth, yaşlı doktora gülümsemeye çalıştı. Adam öylesine nazik bir şekilde konuşmuştu ki ona cevap vermek zorundaydı. "Bazen başım dönüyor ve nefesim kesiliyor. Çok çabuk yoruluyorum. Tabi Sophie yüzünden geceleri uykusuz kalıyorum, bu yüzden bitkin düşünüyorum olmalıyım."

"Bebek bakmak, özellikle de ilk aylarda çok yorucu bir iştir," diyerek ona hak verdi doktor. "İyi ve size enerji verecek şekilde dengeli beslenmeniz gerekir."

Beth, İngiltere'de bir kahve ve bir tostla geçiştirdiği günleri hatırlayarak kızardı.

"Çocuğun vasisiymişsiniz galiba ve bebeğin doğumundan kısa süre sonra ölen annesi de en iyi arkadaşınızmış." Doktor, Beth'e anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Yas tutmak sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da yıpratıcıdır. Arkadaşınızın ölümünden sonra iştah kaybı yaşamış olabilir misiniz? Belki de bebek tüm zamanınızı aldığı için doğru düzgün yas bile tutamamışsınızdır."

"Doğru." Beth zorlukla yutkundu. Gözünün önüne Mel'in cenazesi ve ona son vedası gelmişti. Gözleri doldu ve bir an hıçkıra hıçkıra ağlayacakmış gibi oldu ama bir yabancıнын önünde ağlayamazdı. Zaten annesinin ölümünden sonra öğrendiği gibi, insan ağlamakla rahatlamıyordu sadece başı ağrıyordu. Sophie için güçlü olması gerekirken, kendisine acıyarak, ağlayıp duramazdı. "Son birkaç ay çok zor geçti," diye kabul etti. Odanın diğer ucundaki Cesario'nun bu konuşmaları dikkatle dinlediğinin farkındaydı. Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu ama şu an onunla göz göze gelebilecek durumda değildi.

"Bana anlattıklarınızdan ve genel görünüşünüzden, demir eksikliğiniz olduğunu anlıyorum," dedi Doktor Bartoli. "Bunu teyit etmek için kan örneğinizi alacağım ama test sonuçlarını almadan önce demir takviyesine başlamanız hiçbir zararı olmaz."

Beş dakika sonra da doktor kan örneğini almış ve çantasını toplamıştı. "Arrivederci, Signorina. Kendinize iyi bakmanız gerekiyor. Yalnız bir anne olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Cesario doktoru geçirmek için Beth'in yanından ayrıldı ve bir kadınla birlikte döndü.

"Beth, seni Luisa Moretti'yle tanıştırayım. Luisa, Roma'daki çok saygın bir ajansa bağlı olarak çalışan bir dadı. Sophie'ye bakman için sana yardımcı olacak."

"Tanıştığımıza sevindim Bayan Granger." Kadın mükemmel bir İngilizce konuşuyordu, elini nazikçe Beth'e doğru uzattı.

Beth de kadına aynı nezaketle cevap verdi ama Luisa, Sophie'nin yanına giderken, dönüp kızgınlıkla Cesario'ya bakmayı da ihmal etmedi.

Cesario, onun kızgın bakışlarına gülümseyerek cevap verdikten sonra da-dıya döndü. "Beth'le bizim bir randevumuz var. Sizi bir süre Sophie'yle yalnız bırakacağız. Mama verilmesi ve altının değiştirilmesi gerekecektir."

"Sophie, eminim yabancı birinin ona mama vermesinden hiç hoşlanmayacaktır," dedi Beth bu sözlerinin bir faydası olmayacağını bilerek.

"Merak etmeyin, benim yanımda rahat edecektir," dedi Luisa. "Yirmi yıllık dadıyım ve bebeklerle çalışmaya alışkınım."

Beth, Cesario'nun omzundan sıkıca tutup, sürüklemesiyle kendini dışarıda buldu ve limuzine binene kadar da konuşmamayı başardı. Ancak araca bindikleri anda düğmeye basıp şoförle aralarındaki paneli kapattı ve patladı. "Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı sanma. Sophie'nin kızın olduğuna inanıyorsun ve test olumlu çıkar çıkmaz beni ondan ayırıp, buradan göndereceksin. Bu yüzden de bir dadı tuttun. Ama onu benden alamayacaksın." Bir an durum derin bir nefes aldı. "Mel, beni Sophie'nin vasisi atadı ve gerekirse onun annesi olmak için hakkımı mahkemede arayacağım."

Beth, doktorla olan konuşmaları, Mel'le ilgili anılarını iyice canlandırdığı için Beth duygusallaşmıştı ve gözlerinin dolmasına engel olamıyordu.

Onun bu halini gören Cesario'nun yüreği sıkıştı. "Yanılıyorsun," dedi. "Luisa'yı işe aldım çünkü uykusuzluktan perişan olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduğunu görebiliyorum. Dio, Sophie'ye olan aşırı bağlılığın seni hasta etmiş ve sana söz veriyorum, eğer Sophie benim çocuğumsa bile, onun yetiştirilmesinde senin de payın olacak."

Cesario ne demek istiyordu?

Castello del Falco'da yaşamasına izin mi verecekti?

Yoksa arada sırada Sophie'yi ziyaret etmesine mi olanak sağlayacaktı?

Beth alt dudağını ısırıp ve başını pencereden yana çevirip, bir süre Roma caddelerini izledi. "Neyse, şimdi nereye gidiyoruz?"

"Alışverişe. Bu akşam giymen için kıyafet bakmamız gerekiyor."

Beth başını iki yana salladı. "Hayır, gerekmiyor. Kıyafetlerim çok şık sayılmaz ama gayet düzgündür. Muhtemelen bir daha giymeyeceğim bir giysiye verecek param yok ve bana bir şey almana da kesinlikle izin veremem."

"Mio Dio! Resmen sabrımı sınırıyorsun ve ben buna hiç alışık değilim."

Cesario'nun ses tonundaki bir şey, Beth'in irkilmesine neden oldu ve dönüp ona bakınca, Cesario'nun bakışlarındaki pırıltıdan aklından geçenleri anladı.

Cesario onun beline sarılıp, kendisine çekti ve dudaklarıyla, dudaklarını bulup, büyük bir ihtirasla öpmeye başladı.

Beth tam olarak anlayamadığı bir ihtiyaç hissiyle Cesario'ya iyice soku-lup, onun arzusuyla inlemesine neden oldu.

Cesario, onun teslim olduğunu hissedince, ruhuna dokunuyormuş gibi yumuşacık öptü.

Beth'in araca bindiklerinde göz pınarlarında toplanan yaşlar, yanaklarından süzölmeye başlamıştı.

"Yapma," dedi Cesario, parmağıyla onun yanaklarındaki yaşları silerken. "Sophie'yi ne kadar sevdiğini biliyorum ve testin sonucu ne olursa olsun onu senden ayıramam."

"Onun babası olduğun ortaya çıkarsa, Sophie'nin, Sardunya'da büyüyeceğini söylemiştin ama ben İngiltere'de yaşıyorum. Farklı ölkelerde yaşarken ona nasıl annelik yaparım ki?" Tanrım! Son derece bencilce duygularla, Sophie'nin, Cesario'nun çocuğu olmamasını istiyordu oysaki bir milyarderin kızı olmak Sophie için elbette çok daha iyiydi.

"Bir çaresini bulacağız," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Cesario. Aslında bu çarenin ne olduğunu kendisi de bilmiyordu ve Beth'in çok sevdiği bu bebekten ayrılmaktan ne kadar korktuğunu gördükçe yüreğini parçalıyordu. Raffaella'nın, Nicolo'nun vesayeti için verdiği mücadeleyi ve kendi inadını hatırlayınca da derin bir suçluluk hissetti. Aslında, bu tip mücadelelerde kazanan taraf diye bir şey olmuyordu. Beth'in gergin yüzüne baktı ve onu kendisine çekerek başını onun omzuna yasladı. "Sana söz veriyorum, daima Sophie'nin hayatında olacaksın."

Dairedeki diğer odalar gibi, bebek odası da bembeyazdı. Belki çok tarz görünüyordu ama Beth, Castello del Falco'daki bebek odasının sıcaklığını burada bulamamıştı.

Odanın dekorasyonuna hiç aldırmadığı açıkça belli olan Sophie ise, akşam mamasından sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Beth yüreği sevgiyle dolarak beşiğe eğildi ve Sophie'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Luisa Moretti, "Bütün biberonu bitirdi ve sakince uykuya daldı," dedi alçak bir sesle. "Siz dışarıdayken ona iyi bakacağım, lütfen merak etmeyin." Sonra da gülümseyerek, "Elbiseniz çok güzelmış Bayan Granger," diye devam etti.

"Lütfen bana Beth de." Beth, bu sıcakkanlı kadına hemen ısınmıştı. Aslında, Sophie'nin sorumluluğunu deneyimli ve iyi bir dadiyla paylaşmanın kendisine çok iyi geleceğini kabul ediyordu. Aynada kendisine bakıp güldü. "Evet, nefis bir elbise değil mi? Daha önce hiç kırmızı bir şey giymemiştim ve taşıyabileceğimden de emin değilim."

Beth bu endişesini, Roma'nın en lüks caddelerinden biri olan ve bütün lüks markaların bulunabildiği Via dei Condotti'deki stiliste de söylemişti.

Stilist denemesi için onlarca kıyafet getirmişti ve Beth fiyat etiketlerini görünce dehşete kapılmıştı. Cesario'nun verdiği kredi kartıyla bir şey almak istemediği için de hepsini reddetmişti ama sonunda, bir an önce Sophie'nin yanına dönmek istediği için bu kırmızı elbiseye razı olmuştu.

"İncekimsiniz ve bu elbise üzerinizde muhteşem duracak," demişti stilist.

Ardından da kuaför, güzellik salonu turları gelmişti ve Beth şımartılmanın keyfini çıkarıyordu.

"Bu kadar hoş görüldüğüme inanamıyorum," dedi Luisa'ya dönerek. Modern kesimiyle yüzünü çevreleyen parlak saçlarını dikkatle inceledi. Stilist gece için biraz daha ağır bir makyaj yapmasını önermiş ve gözlerini farla belirginleştirmiş, dudaklarına hafif parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Kıyafeti gülmüş rengi ayakkabı ve çantayla tamamlamışlardı. Aynada son kez kendine bakıp, Cesario'nun yanına gitti.

Cesario, onu salonda bekliyordu. Siyah takım elbisesi ve beyaz ipek gömleğiyle müthiş yakışıklı görünüyordu.

Beth, kapının eşiğinde heyecanla durdu ve Cesario'nun bakışlarındaki vahşi ifadeyi gördü.

Cesario, "*Bellissima!* Nefesimi kesiyorsun," dedi tüm samimiyetiyle.

Beth'in içi titredi.

Aralarındaki cinsel çekim çok yoğundu.

"Elbise yüzünden," diyebildi Beth.

Cesario bir kahkaha attı. "Hayır, *cara* senin yüzünden ve ben seni, elbisesiz çok daha da güzel bulabilirim." Gözlerinden hınzır bir pırıltı belirmişti. "Bunu kanıtlamamı istersen..." Elbisenin ince askılarını onun omuzlarından sıyrıp, elbiseyi yavaşça aşağı indirdiğini gözlerinin önünde canlandırdı.

Beth'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Yedide tiyatrodan olmamız gerekiyor dememiş miydin?" dedi.

"Gitmeden önce kıyafetine eklemem gereken bir şey var."

Cesario ceketinin cebinden ince, kadife bir kutu çıkarıp, açtı. Kutuda bir sıra parlak taş vardı. "Bunu vitrinde gördüğüm anda tam sana göre olduğunu düşünmüştüm. Gösterişli değil ve taşların da basit bir saflıkla parlamasını sağlayan bir tasarımı var." Tıpkı Beth'in güzelliği gibi... Sonra da onun yumuşacık saçlarını bir omzunun üstüne atıp, kolyeyi takmasına yardım etti.

"Çok güzelmiş," dedi Beth aynaya bakarken. Taşların ışıltısına bayılmıştı. "Neredeyse gerçek pırlanta gibi duruyorlar."

Cesario gülerek ona baktı. "Gerçek pırlanta zaten, sahte mi sanmıştın?"

Beth dehşete kapıldı. "Gerçek mi! Bir servete mal olmuştur. Kabul edemem ben bunu."

Cesario omuz silkti. “Opera binasındaki galalarda herkes çok özenli giyinir ve eminim orada dışlanmak istemezsin.”

Cesario kolyeyi aslında neden aldığını değil Beth’e, kendisine bile itiraf edemezdi. Beth, arkadaşı Mel’den çok büyük bir üzüntüyle söz etmişti ve onun yetimhanede çok zor yıllar geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Onun yüzünü güldürmek istemişti ama Beth kolyenin gerçek olduğunu öğrenince yüzündeki gülümseme silinmiş, yerini bir endişe ifadesi almıştı. “Bu gece kolyeyi takmanın keyfini çıkar *cara* ve bunun bir şey ifade ettiğini düşünme.” dedi soğuk bir tavırla. “Bu akşam mücevher takman gerekiyor. Senin olmadığı için ben sana almış oldum, hepsi bu.” Beth’in bakışlarındaki duygu karmaşasını izledi. Önce rahatlamış, sonra da hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bana böyle baktığında seni doğruca yatağıma götürmek istiyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Beth, “Böyle şeyler söylememelisin,” derken Cesario onun çenesini tutup başını kaldırmış ve onu öpmeye başlamıştı bile. “Gerçek buysa neden söylemeyeyim?”

Beth içten içe onun kendisini öpmesini istiyordu.

Cesario hemen ondan ayrıлып, kapıyı açtı. “İrademi daha fazla test etmeden gitsek iyi olacak *mia bella*.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

BETH Teatro dell'Opera'nın kırmızı kadife perdesini ve altın varaklarla süslü dekorasyonunu görünce adeta büyülenmişti.

Büyük salının tavanı kubbe biçimindeydi ve duvarlarında sayısız loca vardı. Kubbenin ortasında da olağanüstü büyüklükte bir avize vardı.

Beth tavandaki süslemelere bakarken ayağı takıldı ve sendeledi.

Cesario onu hemen tutup dengesini sağladı. "İyi misin?"

"Sadece nutkum tutuldu. Daha önce hiç böyle bir salon görmemiştim. Muhteşem bir yer." Beth, yerlerine oturmakta olan seyircilere göz gezdirdi. "Neden özel bir şeyler giyinmem gerektiğini söylediğini şimdi anlıyorum. Bu kadar çok mücevheri, sadece yaşadığım semtteki uyuşturucu tüccarlarında görmüştüm."

Cesario sessizce bir küfür savurduktan sonra Beth'in beline sarıldı. "Neden orada oturuyorsun?"

"Çünkü sadece oradaki bir evin kirasını ödeyebiliyorum."

"Oraya dönmeni istemiyorum," dedi Cesario sert bir ifadeyle. "Sophie'nin benim çocuğum olmadığı anlaşılabilir, onu yetiştirebileceğin iyi bir yer bulmana yardım edeceğim."

Beth, Cesario'nun onlara merhamet duygularıyla yaklaşmasına dayanamazdı. "Eğer Sophie'nin senin sorumluluğunda olmadığı anlaşılırsa onun nasıl yaşayacağıyla neden ilgileneceksin ki?"

Cesario kaşlarını çattı. Yusuvarlak kahverengi gözleri ve simsiyah saçlarıyla Sophie çok tatlı bir bebektir ve onu kesinlikle korumak istiyordu. Onu

kucağına aldığında, kendi çocuğu olup olmaması umurunda bile olmuyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı, DNA testi nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Beth'in Doğu Londra'daki o berbat semte ve apartman dairesine dönmesine izin vermeyecekti.

Sahneyi mükemmel bir şekilde görebilen özel bir locaya yerleştiler.

Perde açılır açılmaz, Beth tüm dikkatini, genç âşıkların trajedisini balenin tüm güzelliği ve zarafetiyle anlatan gösteriye verdi. Ancak hemen yanında oturan adamın da farkındaydı ve arada sırada ona dönüp, keskin hatlı profiline bakıyordu. Salonun karanlık ve sessiz atmosferinde onun göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını ve nefes alıp verdiğini görebiliyordu. Bir ara Cesario hafifçe pozisyon değiştirip, bacakları bacaklarına dokununca elektrik çarpmış gibi irkildi.

Ara olduğunda bara gidip, şampanya içtiler.

"Performans hoşuna gitti mi?" diye sordu Cesario.

"Hayatımda geçirdiğim en büyüğü gece bu." Beth görgüsüzce konuştuğu-nu düşünerek hemen kıpkırmızı oldu. Baleden büyük keyif aldığı kesindi. "Sekreterinin bu geceyi kaçırmasına üzıldüm ama beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Beth, Cesario'nun yanaklarının hafifçe kızardığını görünce şaşırıldı.

"Buraya aslında Donata'yla geleceğimi söylerken, doğru söylemiyordum," dedi Cesario.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biletleri ikimiz için almıştım."

Beth'in gözleri kocaman açıldı, kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Barın önü iyice kalabalık olmuştu. İnsanların sesleri ve kahkahaları kahkahaların çınlayan seslerine karışıyordu ama hepsi tuhaf bir şekilde Beth'in kulağına çok uzaktan geliyordu. Bu sanki sadece Cesario'yla kendisinin olduğu özel bir dünyadaydı. "Neden böyle hoş bir şey yaptın?" diye fısıldadı.

"Yüzünün güleceğini düşünmüştüm." Cesario uzun uzun Beth'e baktı. "Çok güzel gülümsüyorsun Beth Granger."

Beth mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

Cesario yine aynı şeyi hissetti, Beth'i öpmek istiyordu. Aslında böyle şeylere çok dikkat etmesine rağmen, şu an kalabalığın içinde olmalarının hiç önemi yoktu. Beth içine işlemiş gibiydi ve kimin neyi göreceği umurunda bile değildi. Sadece onu öpmek, onun tadına bakmak istiyordu.

Beth öylece ona bakıyordu.

Cesario onun halinden aynı şeyi istediğini anlamıştı. Eğildi ve onu dudaklardan hafifçe öptü.

Beth'in kalbi çılgınca atmaya başlamıştı.

Bir kadın sesi "Cesario!" dedi ve hemen ardından nefes almadan İtalyanca bir şeyler konuşmaya başladı.

Cesario keyifsiz bir şekilde Beth'den uzaklaştı. "Affedersin *cara* ama Allegra Ricci'yle tanışmak üzeresin. Kendisi sayısız hayırseverlik işiyle uğraşır ve ayaklı dedikodu gazetesidir. Herkesin işine burnunu sokar. Kocasını iyi arkadaşındır." Kadına mesafeli bir tavırla gülümsedi.

Kadının üzerinde elektrik mavisi, daracık bir elbise vardı.

"İyi akşamlar Allegra. Gilberto seninle mi?" dedi Cesario.

"Hayır, o bu tip şeylerden hoşlanmaz. Kız kardeşimle geldim." Cesario İngilizce konuşunca, Allegra da İngilizce konuşmaya başlamıştı ve bakışlarını Beth'den ayırmıyordu.

"Güzel misafirin kim Cesario? Tanıştığınızı hatırlamıyorum."

"Beth Granger."

"Roma'ya tatil için mi geldin hayatım?"

Soru bu kadar doğrudan olunca Beth cevap vermekten kaçınmadı. "Aslında Sardunya'da, Castello del Falco'da kalıyorum."

Cesario saatine baktı. "Artık yerlerimize geçsek iyi olur. Gilberto'ya selamımı söylersin Allegra."

Beth'in tuvalete gitmesi gerekince, Allegra da onun peşine düştü.

"Demek Cesario'nun evinde kalıyorsun? Çok ilginç. Onun hiçbir kadın arkadaşını şatoya davet ettiğini duymamıştım, onlarla genellikle Roma'da görüşür, zaten ilişkileri de pek uzun sürmez." Allegra aynadan Beth'e bakıp gülümsedi. "Çok gençsin. Beni affet ama kendini Cesario'ya fazla kaptırmandan korkarım. Onun çok cazip olduğunu biliyorum ama en az ataları kadar vahşi bir yönünün de olduğunu duydum. Karısı bunu fark edince onu şatodan atmış ve oğlunu görmesine izin vermemiş." Allegra başını iki yana salladı. "Zavallı Raffaella'yı, Nicolo'yu alıp kaçmaya kalktığı için kimse suçlayamaz. İkisinin ölmesi de büyük bir trajedi elbette. Şimdi ikisi de o şatonun topraklarında yatıyorlar ve Cesario da yalnız."

Beth performansın ikinci yarısında dikkatini sahneye vermeye çalışmasına rağmen Allegra Ricci'nin Cesario, karısı ve oğluyla ilgili sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Cesario, oğlunun iki yaşında öldüğünü söylemişti. Bu bir çocuğun annesinden ayrılabilceği bir yaş değildi.

Eve dönerlerken ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu.

Beth, eve girer girmez bebek odasına koştu.

Dadı Sophie, çok sakın bir gece geçirdiğini söyleyip bebeği onlara teslim etti ve gitti.

Beth beşiğin üstüne eğilmiş, Sophie'nin nefesini dinliyordu. Sabah konuştuklarında Cesario, testin sonucu ne olursa olsun kendisini Sophie'den ayırmayacağını söylemişti ama şimdi Allegra Ricci'nin sözleri içine kurt düşürmüştü. Cesario'nun bu gibi durumlarda çok sert olabileceği belliydi.

İçinden Sophie'yi kaptığı gibi oradan kaçmak geliyordu ama sağduyusu engel oldu. Sonuçta Roma'da yabancıydı, İtalyanca bilmiyordu, parası ve pasaportları da yanında değildi. Şatoda olduğu gibi burada da kapana kısılmış gibiydi. Ayrıca kaçsa bile Londra'da, Sophie'ye ne verebilirdi ki? Önemli olan tek şey Sophie'nin iyiliği idi. Ancak Cesario'nun, karısına davrandığı gibi davranmasından ve kendisini Sophie'den ayırmaya çabışmasından da çok korkuyordu.

Beth, Cesario'yu çalışma odasında buldu.

Cesario, elinde bir bardak içkiyle pencereden dışarı bakıyor, *piazzadaki* son koşturmaları izliyordu. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı.

Beth'in, Allegra Ricci'nin uyarılarına rağmen Cesario'ya bakarken içi titriyordu.

Cesario dönüp ona baktı. "Sophie nasıl?"

"Uyuyor, hiç ağlamamış. Ben de yatıyorum."

"Sana bir içecek hazırlayayım mı?"

Beth başını iki yana sallayarak reddetti.

Cesario yumuşak bir sesle, "Sana bu akşam çok güzel göründüğünü söylemiş miydin?"

"Birkaç defa." Beth gülümsedi.

Cesario uzanıp bir tutam saçını parmağına doladı.

"Kolyeyi vermek için gelmişim ama bir türlü açıp, çıkaramadım."

"Arkanı dönüp saçlarını kaldır."

Beth söyleneni yaptı ve Cesario'nun parmakları hafifçe boynuna değince ürperdi. Onun sıcak nefesini teninde hissediyordu.

Cesario eğilip, Beth'in kulağının hemen arkasındaki hassas bölgeyi öptü.

Öyle yoğun bir sessizlik vardı ki Beth, onun kalp atışlarını duyduğundan emindi. Cesario'nun bir karşılık beklediğini biliyordu. Tanrım! Ona karşı koymak o kadar zordu ki. Ve Cesario elbisesinin askılarından birini indirince damarlarında karşı konulamaz bir arzu dolanmaya başladı. Cesario dudaklarını omzunda dolaştırınca da kalbinin durduğunu sandı. Dikleşen göğüs uçları elbisenin kumaşının altından belirginleşmişti ve onun göğüslerini avuçladığını hayal ediyordu. Acaba Mel'i de böyle mi baştan çıkarmıştı? Allegra Ricci'nin sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Tıpkı ataları gibi vahşi... Zavallı Raffaella... Onu şatodan atmış ve oğlunu görmesine izin vermemiş...

Bu sırada Cesario onun kolyenin kilidini açtı.

Beth hemen saçlarını bırakıp, ondan uzaklaştı ve bakışları onun çalışma masasının üzerindeki fotoğraflara takıldı. "Oğlun mu?"

"Evet, Nicolo."

Bir diğer fotoğraftaysa Nicolo esmer, güzel bir kadının yanındaydı.

Beth, kadının Raffaella olduğunu anlamıştı. "Karin çok güzelmiş."

"Öyleydi sanırım." Cesario'nun sesi buz gibiydi.

"Onu sevmediğini söylemiştin, böylese neden evlendin?"

Cesario dönüp ona baktı.

Beth bir an sınırı aştığını düşündü.

Ancak Cesario içki şişesine uzanıp kadehini yeniden doldurduktan sonra anlatmaya başladı. "Evliliğimiz, Piras ve Cossu aileleri arasında bir iş anlaşmasıydı. Raffaella Cossu'yla evlenmem, bana babamı etkileyebileceğim kadar güçlü olma fırsatı verecekti. Tabi her şeyin bir bedeli olduğunu o zamanlar bilmiyordum. Babamdan öğrendiğim şey, duyguların zaaf anlamına geldiğiydi." İçkisinden bir yudum aldı. Nicolo'yu kaybettikten sonra acısını içkiyle unutmaya çalıştığı zamanlar olmuştu ama çocukluğundan beri ilk kez şu an duygularını kontrol edemiyordu. Bunlar hep Beth yüzünden oluyordu. Bu kadın o yeşil gözleriyle kendisini büyülüyor, hiç istemediği şeyler hissetmesine neden oluyordu.

"Raffaella seni seviyor muydu?" diye sordu Beth.

"Belki evliliğimizin ilk yıllarında seviyordu ama bunu bilmiyordum. Raffaella asla duygularından söz etmezdi ve bu benim de işime gelirdi. Oğlumu kucağıma alana kadar gerçek sevginin ne olduğunu bilmiyordum. Nicolo için canımı verebilirdim, hayatımda ondan değerli başka hiçbir şey yoktu. Ama Raffaella'nın da onu en az benim kadar çok sevdiğini anlayamamıştım."

"Allegra Ricci, senin Raffaella'yı kovup, Nicolo'yu görmesine izin vermediğini söyledi."

"Bu doğru değil. Raffaella'nın bir ilişkisi vardı ve sevgilisiyle birlikte olmak için beni terk etmek istiyordu. Onun oğlumuzu götürmesine izin vermezdim. Eşit velayeti kabul etmeye hazırdım. Ben, annemden uzak bir çocukluk geçirdiğim için oğlumun annesiyle görüşmesine engel olamazdım ama Nicolo'nun, Castello del Falco'da kalmasını istiyordum. Raffaella bunu kabul etmedi çünkü o da Nicolo'nun kendisiyle kalmasını istiyordu. Sonuç olarak aramızda büyük bir kavga çıktı." Cesario biraz durup, nefeslendi. "O büyük kavgadan sonra Raffaella, Nicolo'yu alıp şatodan kaçtı. Yağmurlu bir havaydı ve muhtemelen arabayı çok hızlı kullanıyordu. Sonra o sesi duydum, hâlâ

kâbuslarıma giren o sesi... Ne olduğunu tahmin ediyordum ve koşarken yarılmış olmak için dua ediyordum. Arabanın yoldan çıkmış ve dağın yamaçlarından aşağıya yuvarlanmıştı. Araba ters dönmüş durumdaydı. Raffaella ölmüştü ve ben oğlumun hayatla olması için dua ediyordum.”

“Aman Tanrım!”

“Oğlumu oradan çıkarabilmek için çıplak ellerimle camı kırmak zorunda kaldım ve kırık camın yüzümü parçaladığını hissetmedim bile.” Cesario elini istemsizce yüzündeki yara izinde gezdirdi. “Çılgına dönmüştüm. Oğlumu kurtarmak için çırpınıyordum. Onu kollarıma almak, gülümsediğini görmek istiyordum. Ama o da ölmüştü. Oğlum ölmüştü.”

Beth yanaklarından gözyaşları süzülerek, Cesario’nun yanına gitti. Onun yüzündeki ıstırap ifadesi kalbini paramparça etmişti.

Cesario bir an durdu, sonra Beth’e sıkıca sarıldı. “Kaza benim yüzümden oldu.”

“Hayır! Nasıl söylersin bunu? Raffaella...”

Cesario onun sözünü kesti. “Raffaella âşık olduğu adamla, oğlu arasında kalmıştı. Nicolo’nun iyiliği için, onunla uzlaşmanın bir yolunu bulmam gerekti.”

Cesario, Beth’in yanından uzaklaştı ve biraz daha içki aldı. “Geçen yıl Londra’da, Piras-Cossu Bank’ın iş ortağının verdiği parti, Nicolo’nun ölüm yıl dönümündeydi. Gitmeyi hiç istemiyordum ama mecburen gittim. Daha önce de yaptığım gibi içkiyle kendimi uyuşturmaya çalışıyordum. O gece ne kadar içtiğimi bilmiyorum.” Yüzünü buruşturdu. “Melanie Stewart’la ilgili hiçbir şey hatırlamadığım için kendimden utanıyorum. DNA testi, onunla birlikte olup olmadığını ispatlayacak ve eğer test olumlu çıkar, ona karşı olan davranışlarımdan dolayı ömür boyu utanç duyacağım.”

“Küçük oğlunun acısını unutmak için içtiğinden dolayı kimse seni suçlayamaz. Melanie sana anlayış gösterirdi.” Beth, onun Mel’e isteyerek kötü davranmadığını anlamıştı. O gece Cesario büyük bir ıstırap içinde olmalıydı. “Ben artık gideyim. Yalnız kalmak istiyorsundur.”

Cesario, Beth’in yumuşak ifadeli yeşil gözlerine bakınca içlerinde kaybolduğunu hissetti. Doğru düzgün tanımadığı bir kadına neden bu kadar açıldığını bilmiyordu ama hayatında hiçbir insana ona güvendiği kadar güvenmemişti. Onun yumuşak saçları yanaklarına değiyordu. Gözlerini kapattı. “Biraz daha kalsana.”

Beth başını onun omzuna koyup, öylece durdu.

Cesario şatoya dönmüştü.

Beth, güneşin doğuşunu izlerken duymuştu helikopterin sesini.

Roma'daki evde, üzerinde kırmızı elbisesiyle uyuyakalmış olmasının üzerinden üç gün geçmişti.

O gece, Cesario'nun çalışma odasındaki kanepede uyuyakalmıştı sonra da Cesario odasına taşınmıştı.

Sabah uyandığında hizmetçi, Cesario'nun, Piras-Cossu Bank'a gittiğini ve kendisinin de Sophie ve Luisa Moretti'yle birlikte şatoya dönmesi için bir helikopter ayarladığını söylemişti.

Beth, onun kendisiyle görüşmekten özellikle kaçtığından kuşkulanıyordu. Sabırsızlıkla yataktan fırladı ve gardırobun kapağını açtı. Roma'dan döndüğünde odasındaki dolabında birbirinden güzel kıyafetler olduğunu görmüştü.

Aslında bu pahalı kıyafetlerin hiçbirini giymek istemiyordu ama kendi kıyafetleri esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğu ve Carlotta bu konuda bir şey söylemeyi reddettiği için mecburen yeni bir şeyler giymek zorundaydı.

Duş aldı ve askıdan pastel mavi, kruvaze bir elbise seçip giyindi.

Sophie'ye sabah beşte mama vermişti, daha epey uyurdu.

Bebek odasından çıktı ve şatonun avluya açılan kapısına yöneldi.

Şatonun arkasındaki bahçelere gitmeyi düşünüyordu.

Tam bu sırada nal seslerini duyuldu.

Cesario, üzerindeki siyah kıyafetleriyle, altın ışıltılı güneşin altında muhteşem görünüyordu. Omzunda da o yırtıcı kuşu duruyordu.

Beth, onu nefesi kesilerek izledi.

Cesario, atıyla Beth'in yanına gelip durdu.

Beth kekeleyerek, "Döndün," diyebilirdi. "Yani, Roma'da daha ne kadar kalacağımı bilmiyordum da."

"Teknoloji sağ olsun, aslında işlerimin çoğunu şatodan halledabiliyorum ama özel olarak ilgilenmem gereken bazı işler yüzünden birkaç gün Roma'da kalmam gerekti. Ufak kiliseden geliyorum ve Nicolo'nun mezarına çiçek bırakanın sen olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?"

"Evet. Umarım, Raffaella'nın mezarına da bıraktığım için kızmamışsındır. Onun için de üzülmeden edemiyorum. Çok genç ölmüş."

"Neden kızayım. Çok iyi bir kalbin var Beth Granger. Ben yokken senin şu sokak köpeğini iyice sahiplendiğini ve seni gölge gibi takip ettiğini öğrendim."

Beth, onun ilk kez bu kadar içten gülmüşediğini görüyordu.

"Benimle gelir misin? Böyle temiz bir havada dağlar kadar güzel bir yer yoktur."

“Kıyafetim ata binmeye müsait değil.”

“Olsun, çok güzel görünüyorsun *cara mia*. Elbise çok yakışmış.” Cesario onu tuttuğu gibi eyerin önüne oturttu.

Bir süre sonra dağlardan kristal berraklığında akan bir şelalenin hemen kıyısındaki, yemyeşil bir düzlüğe gelmişlerdi.

Doğan, Cesario’nun emriyle havalandı ve bir anda gökyüzünde ufacak bir nokta gibi görünene dek yükseldi.

Beth çevredeki manzaraya bakarak, “İnanılmaz,” diye mırıldandı. Dağlar bütün heybetleriyle çevrelerinde yükseliyor, aşağıda uzaklarda Olenia, oyuncak evlerden kurulu bir kasaba gibi görünüyordu.

Cesario, onu belinden tutarak attan indirdi. “Kendimi Nicolo’ya en yakın hissettiğim yerdir burası,” dedi. “Yaşasaydı şimdi altı yaşında olacaktı. Onun buraya benimle birlikte geldiğini, ftbol oynadığım falan hayal ediyorum bazen. Geçen gün seninle, onun hakkında konuştuğumuzdan beri dşntyorum. Oğlumu kaybetmenin acısı çok büyük ama artık ondan, bana kalan hatıraları paylaşmak istiyorum.”

Beth elini, onun elinin üzerine koydu. “Bana Nicolo’yu anlat.”

Uzun uzun konuştular.

Cesario, Nicolo’yu anlattı, Beth de Mel’i.

Sert bir rzgr kmıştı ve gökyüzünde kara bulutlar toplanmaya başlamıştı.

“Yağmur mu yağacak?”

Cesario dağlara doğru baktı. “Kesinlikle.”

Kısa süre sonra da müthiş bir gök gürültüsüyle birlikte, bardaktan boşanırçasına yağmur yağmaya başladı.

“Hadi gel.” Cesario, Beth’i atın sırtına bindirdikten sonra kendisi de bindi.

“Peki ya Gratia ne olacak?”

Cesario tiz bir ışlık çalınca heybetli kuş hemen geldi ve omzuna kondu.

Cesario atı patika bir yola soktu ve dağa tırmanmaya başladılar.

Sonunda ufak, ahşap bir kulbeyeye geldiler.

Cesario fırtınadan sesini duyurmak için bağırarak, “İçeri gir,” dedi.

Burası çok basit döşenmiş bir kulbeydi.

Cesario bir yerlerden bulduğu havluyu Beth’e uzattı.

Beth’in ışlak giysilerinden sular damlıyordu ve dişleri birbirine vurmaya başlamıştı.

“Gel *cara*, ıslak giysilerini çıkarman gerek.” Cesario, Beth’in yanına yaklaşıp, elbisesinin belindeki kuşağa uzandı.

Beth, “Yapma,” diyerek onun ellerini itmeye çalıştı.

Cesario ona aldırmadı.

Beth çaresizlik içinde onu durdurmaya çalışırken, “İçimde sutyenim yok,” diyebildi.

“Evet, görüyorum.” Cesario hayranlıkla ona bakıyordu. “*Santa Madonna*, çok güzelsin.”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

CESARIO'nun sesindeki ilkel arzu, Beth'in içini titretti.

Yağmur kulübenin çatısını döverken içerde müthiş bir sessizlik vardı.

Cesario, elini yavaşça Beth'in köprücük kemiklerinde dolıştırdıktan sonra nazikçe göğsüne doğru indirdi.

Beth nefesini tutmuş, onun bronz teninin kendi beyaz teni üzerindeki hareketlerini izliyordu.

Cesario kısık gözleriyle ona bakarken, onun göğüs ucunu okşadı.

Beth kendisini tutamayarak inledi. Göğüslerinden kasıklarına doğru bir elektrik akımı iletilmiş gibi sarsılıyordu.

Cesario boğuk bir sesle, "*Sei bella, Beth,*" diye mırıldanarak, diğer göğsünü okşamaya başladı. "Seni istiyorum," dedi hafifçe çatlayan bir sesle. "Kanımı tutuşturuyorsun ve sen de, beni istiyorsun. Vücudun yalan söyleyemez *cara*. Birbirimizi gördüğümüz anda aramızda yanmaya başlayan ateşi daha fazla görmemezlikten gelemeyiz."

Beth, bunun doğru olduğunu biliyordu, Cesario'yu gördüğü anda kalbine saplanan şeyin ne olduğunu da biliyordu. Bu aşktı... Onun gözlerinin içine baktı ve sanki sonsuza dek kaybolmuş gibi hissetti.

"Beth, beni yakan şeyi yakan şey seni de yakıyor, öyle değil mi?"

Beth ayakta dururken yükselerek, Cesario'yu öptü. "Öyle."

Cesario boğuk bir ses çıkararak onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı.

Bu muhteşem bir duyuydu. Beth'in nefesi kesiliyordu.

Dudakları birbirlerinininkini buldu ve büyük bir tutkuyla öpüştiler.

Artık geri dönüş yoktu.

Cesario dudaklarını onun dudaklarından ayırdı ve yavaşça boynunu aşı-

ğrıya doğru öpmeye başladı. Elleri, onun göğüsleriyle ilgilenmeye devam ediyordu. Sonra dudakları, onun göğüs uçlarında dolandı ve Beth artık bu hazzı dayanamayacak hale gelene kadar onu öptü.

Beth, hissettiği arzusun şiddetinden titriyordu. Bacaklarının arasında sıcak bir ıslaklık belirmişti, tam orası bir şey istiyordu, bu istekle kıvranıyordu.

Cesario, onu kollarına aldı ve kulübenin köşesindeki yatağa götürüp bıraktı, kendisi de yanına uzandı, parmaklarını onun iç çamaşırının kenarında gezdirdi. Onun pamuklu külotu aklını başından almıştı. Külotu yavaşça aşağı indirdi ve gördüğü manzara vücudunun hemen sertleşmesine neden oldu. Beth'in de kendisini soymasını isterdi ama bir an önce soyunmak istediği için üzerindeki kileri hemen çıkarıp, yatağa uzandı.

Beth'in saçları ipek gibiydi.

Cesario parmaklarını, onun saçlarından geçirdi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu bir kez daha yumuşacık öptü. Beth de kendisine karşılık veriyordu ama tuhaf bir şekilde çok utangaç davranıyordu. Aslında, onun hayatına çok fazla erkek girmediğini tahmin ediyordu. Ayrıca eski patronunun cinsel tacizine uğradığı için de böyle tedirgin davranıyor olabilirdi. Tamam, iradesini zorlayacak ve ağırdan almaya çalışacaktı.

Cesario ellerini vücudunda dolaştırırken, Beth'in kalbi çılginca atıyordu.

Cesario hiç acele etmeden, ona yumuşacık dokunuyor ve sanki Hugo Devington'un iğrenç anılarını onun zihninden silip atmaya çalışıyordu.

Beth, Cesario'ya tamamen güveniyordu.

Cesario, onun karnını okşadıktan sonra parmaklarını belinde gezdirdi, sonra da yavaşça aşağı inerek bacaklarını araladı. Bu yepyeni ve harika bir duyguydu. Onun nemlenmiş bacak arasına nazikçe dokundu.

Beth derin bir nefes aldı. Artık utanmıyordu ve Cesario parmaklarını biraz daha ileri götürebilsin diye bacaklarını iyice açtı. Sonra da gözlerini aralayıp ona baktı ve onun gözlerindeki arzu kıvılcımlarını gördü. Tanrım! Bu adamı çok istiyordu.

Cesario onu uzun uzun öptü sonra ellerini onun kalçalarına götürüp, biraz yukarı kaldırdı.

Beth dizlerini aralayıp, hayatında ilk kez yaşayacağı şeyi beklemeye başladı.

Cesario boğuk bir sesle inledi ve "Seni korumam gerek *cara*, bir yere gitme," diyerek yataktan kalktı.

Beth, onun neden banyoya gittiğini anlamamıştı, acaba kendisini beğenmemiş miydi?

Cesario birkaç saniye sonra döndü ve elindeki paketi açıp, kondomu takarak, yeniden Beth'in bacaklarının arasına yerleşti. Sonra da "*Carissima*," diye

fısıldayarak biraz ilerledi. Ve birden Beth'in bekâret engelini fark ederek, "Beth, bu ilk defa mı olacak?" dedi hayretle.

Beth'in yalan söylemesi anlamsızdı. "Evet," dedi. "Ne o yoksa duracak mısın?"

"Beni istiyor musun?"

"Senin ilk olmanı istiyorum."

Cesario nefesini tuttu. İşte bu muhteşimdi. Bu kadın bir İngiliz gülüydü. "Eğer bilseydim daha ağırdan alırdım," diyerek, onun koyulaşmış göğüs uçlarını dudaklarının arasına aldı. Onun inlediğini duyunca da, dikkatlice ileri doğru atıldı.

Beth bir acı çığlığı attı.

Cesario'nun dudakları, onun dudaklarını buldu ve devam etti.

Beth kendini harika hissediyordu. Tamamlanmış hissediyordu. Cesario kendisini tam anlamıyla doldurmuştu ve bu muhteşem hazzın bitmesini hiç istemiyordu. Cesario'nun tutturduğu ritimle, daha önce hiç gitmediği bambaşka yerlere gidiyordu. Sonunda vücudunun merkezinden yayılan ilk haz dalgalarıyla sarsılmaya başladı.

Cesario onu kalçalarından sıkıca tutmuş ve iyice hızlanmıştı.

Beth onu sıkıca kavradı.

Cesario benliğinin derinliklerinden kopan bir hazla doruğa ulaştı ve bir süre sonra da bitkin bir halde, yüzünü Beth'in mis kokulu saçlarına gömdü.

Bir süre öylece, nefes nefese yattılar ve kendilerine gelmeleri zaman aldı.

Beth, yağmurun hafiflediğini fark etti ve Cesario dirseklerinin üzerinde doğrulup kendisine bakınca, gerildiğini hissetti. Ne beklediğini bilmiyordu. Sevişen insanlar, daha sonra ne yaparlardı acaba?

"Demek bu senin ilk tecrüben oldu *mia bella*," dedi Cesario gülerek. "Fark etmiş olabileceğin gibi, pek sabırlı bir hoca sayılmam ama vücudum sana ikinci dersi vermek için sabırsızlanıyor."

"O halde neden derse devam etmiyorsun?"

"Çünkü sabırlı olmam ve senin biraz toparlanmanı beklemem gerek." Cesario eğilip onu yavaşça öptü. "Daha çok vaktimiz var *cara*."

Beth zamanı düşünmek istemiyordu. DNA testi birkaç gün sonra sonuçlanacaktı ve sonrasında neler olacağını bilmiyordu. Bacaklarını yataktan aşağı sallandırınca, çarşıdaki kan lekesini fark etti ve çok utandı. "Değiştireyim hemen."

Cesario onu durdurup, kucağına aldı. "Çarşafı boş ver, bana gel."

Birlikte banyoya gittiler, küvet sıcak suyla dolmuştu bile.

Cesario, Beth'i köpüklerin arasına bıraktı.

Beth içini çekti. "Neden böyle aptalca davrandığımı bilmiyorum."

"Aptal değilsin, çok tatlısın ve beklediğimden çok daha masumsun."

Cesario, onun bekaretini aldığı için suçluluk duyması gerektiğini biliyordu ama hayatının en etkileyici tecrübesini yaşadığı için de pişman değildi. Beth'in, ilk erkeği olarak kendisini seçmesinden onur duymuştu ve çok uzun zamandan beri kendini ilk kez bu kadar mutlu hissediyordu.

Cesario kendisini sabunlayıp, durularken Beth böyle ilgi görmenin keyfini yaşıyordu. Hayatında hiç böyle güzel bir şey yaşamamıştı. Bu nasılsa uzun sürmeyecek bir şeydi, bu yüzden de sadece anı yaşamaya kararlıydı.

Cesario onu tekrar yatağa götürdü ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Biraz uyu," diye mırıldandı Cesario. Nasılsa daha sonra birbirlerine ayracak çok zamanları olacaktı. DNA testinin sonucu ne olursa olsun, Beth'in şatoda kalmaması ve sevgili olmaması için bir neden yoktu.

Tamam, bu elbette sonsuza kadar sürecek bir şey değildi.

İlişkileri hiçbir zaman uzun sürmezdi, öyle değil mi? .

Beth, "Sophie bence biraz kilo aldı," dedi bebeği Cesario'ya uzatırken. "Luisa daha sonra tartacak onu."

Şatonun bahçesindeydiler ve bahar güneşinin tadını çıkarıyorlardı.

Sophie bir kilimin üzerindeydi ve çevresi yastıklarla çevrelenmişti.

"Senin de kilo aldığın anlaşılırsa şaşırمام doğrusu *cara*. Sakın şikâyet ettiğimi düşünme, tam tersine, göğüslerin daha dolgun görünüyor. Tanrım! Sen böyle dikkatimi dağıtırken nasıl çalışabilirim ki?"

Beth, gülerek saçlarını geriye attı. Yüzü artık solgun değildi ve ince vücudu gibi, yüzü de bronzlaşmıştı. İyi beslenme ve demir hapları sayesinde kansızlığı geçmişti. Geceleri yine uykusuz kalıyordu ama artık bunun sebebi Sophie değil, başka bir şeydi.

"Dün gece kaç kez seviştığımızı düşünenecek olursan, çalışma odanda bin kaç saat geçirip, enerji toplamaktan memnun olmalısın."

"Enerjimi tamamen yeniledim ve Sophie'nin de öğleden sonra uykusu vakti de yaklaşıyor."

Beth kıpkırmızı oldu. "Şatodakiler bizim yatakta geçirdiğimiz süre için kim bilir neler diyorlardır."

"Herkesin sana bayıldığını biliyorsun. Teodoro bile senin ismin geçince gülümsüyor, geçen gün onu şu senin çirkin köpeği beslerken gördüm."

"Harry çirkin değil, o çok tatlı," dedi Beth, yanlarında çimlere uzanan köpeğin kulaklarını okşayarak.

Cesario kucağındaki Sophie'ye baktı. Bebek çoktan uyumuştı ve çok güzel görünüyordu. Onu özenle şatoya götürüp, dadısına verdi. Acaba Sophie

gerçekten de kendi kızı mıydı? Tanrım! Hâlâ şu Melanie Stewart'a dair hiçbir şey hatırlamıyordu. "Bence biz de Sophie gibi yapmalı ve biraz kestirmeliyiz."

Beth kollarını onun boynuna sararak, bu teklifi düşünür gibi yaptı. "Bence de. Ya da belki de sen, bana biraz binicilik dersi verebilirsin. Belki de doğanları ziyaret edebiliriz ya da kütüphaneye gidip şu senin kana doymayan atalarının tarihini okuyabiliriz."

Cesario, oğlunu kaybettikten sonraki dört yıl içinde, son iki haftadır olduğu mutlu olduğunu hiç hatırlamıyordu. "Bütün zamanımı senin yanında geçirmek isterken çok az çalışabilmem çok normal." Onu büyük bir tutkuyla öptü.

"Keşke bugün gidiyor olmasaydın," dedi Beth. "Dört gün çok uzun..."

"Ne yazık ki Japonya'ya gitmek zorundayım *cara*. Seni çok özleyeceğim." Cesario, ondan dört gün ayrı kalacağı için bu iş gezisine gitmek istemiyordu. Tanrım! Beth bunun farkında bile değildi ama hayatında çok önemli bir yeri vardı. "İşleri çabuk halledersem daha erken dönebilirim. Önümüzdeki bir saat içinde ne yapalım istersin?"

"Benimle ilgilenip, sevmeni rica edebilir miyim lütfen?" Beth, gözlerindeki hınzır pırlıtya hiç uymayan masum bir sesle sormuştu bunu.

Cesario bir kahkaha attıktan sonra, durup ona baktı. "Bu şato kahkaha sesine alışkın değildir. Benim çocukluğumda da fazla kahkaha sesi duyulmazdı, Nicolo'nun ölümünden sonra ise burada sadece keder vardı."

"Benim çocukluğumda da fazla kahkaha yok. Beni, sen mutlu ediyorsun."

Cesario, onun da kendisini mutlu ettiğini söylemek istiyordu ama hayatında kimseye duygularından söz etmemiştir ki. Duygularını ifade etme konusunda hiç iyi değildi. Aslında Beth'le her sevişmelerinden sonra ona duygularını anlatmaya çabalıyordu.

Tam yatak odasına girdikleri sırada, Cesario'nun telefonu çaldı. Arayan sekreteri olmalıydı. Günlerdir toplantılarını erteleyip duruyordu. Ancak Cesario arayan numarayı görünce irkildi. "Kusura bakma *cara*, cevap vermem gerekiyor."

"Ben de banyoya gideyim bu sırada."

Cesario, banyo kapısı kapanana kadar bekledi, sonra telefonu açtı.

Beth banyodan çıktığında yatak odasında kimse yoktu. Onun çalışma odasına gitmiş olabileceğini düşündü ve tam bu sırada bebek monitöründen Sophie'nin sesini duyunca, hemen bebek odasına gitti.

Cesario beşiğin başında durmuş, bebeğe bakıyordu.

"DNA testiyle ilgili aradılar. Sophie'nin babası değilmişim."

Beth donakalmıştı. Sophie bir milyarderin kızı olarak büyüymeyecekti ve babasını da hiç tanımayacaktı. Onu da sevip, koruyacak bir babası olmayacaktı. "Mel yanılmış demek ki... Ama..." diye kekeleydi. Aslında Mel hastanede, aylar önce birlikte olduğu adamın fotoğrafını gazetede gördüğünü söylediği gün içine bir şüphe düşmüştü.

Gazetede adının Cesario Piras olduğu yazıyor, Piras-Cossu Bank'ın milyarder sahibiymiş. Sophie'nin babası bu adam, Sophie'nin ondan para istemeye hakkı var.

Tanrım! Mel, Cesario'yla birlikte olduğunu uydurmuş olamazdı değil mi? DNA testi yapılabileceği aklına gelmemiş miydi yani? Belki de fazla ömrü kalmadığını bildiğinden ve Cesario'nun o gece partide çok fazla içtiğini hatırladığından, böyle bir yalan uydurmaya karar vermişti.

"Ama ne?" diye sordu Cesario.

Beth'in zihni durmuştu sanki. Mel, gerçekten de kızının geleceğini garanti altına alabilmek için Cesario'ya ithamda bulunmuş olabilir miydi? Eğer durum böyleyse, kendisi de bu tezgâha karışmış oluyordu. Cesario'nun böyle soğuk davranması çok normaldi. Ona yalan söylendiği ortaya çıkmıştı.

"Yok, bir şey," diye fısıldadı Beth. "Büyük bir hata olmuş demek ki."

Daha birkaç dakika önce neler yaşamayı umarken şimdi Cesario'nun gözlerine bile bakamıyordu. Cesario kendisine artık hiç umursamıyormuş gibi bakıyordu ve haklıydı da. Artık bu şatoda kalamazdı. "Mel'in yalan söylediğine inanmıyorum. O benim en iyi arkadaşımdı. Senin, bebeğinin babası olduğundan, nasıl bu kadar emin olduğunu anlayamıyorum."

Cesario omuz silkti. "Testin sonuçları kesin. Sophie benden değil." Bunları söylerken yüreği parçalanmıştı. Artık bir kızı yoktu. Beşiğinde melek gibi uyuyan bu güzel bebek onun değildi. Pembe yanakları tıpkı Nicolo'nun yanaklarına benziyordu ve gülümsemesi de muhteşemdi. İnsanın bu bebeği sevmemesi için taş kalpli olması gerekirdi.

Anne ve babasını hiç tanıyamayacak olan bu ufakık bebek ne kadar aciz, ne kadar kırılgandı. Cesario, Beth'in onu ne kadar çok sevdiğini ve onu korumak için elinden geleni yapacağını biliyordu. Onlara rahat yaşayabilmeleri için para verecek ve onlar için İngiltere'de bir ev alacaktı. Daha fazlasını yapması da gerekmiyordu. Çocuk ve vâsisinden sorumlu değildi.

İyi de, neden onların şatodan ayrılacaklarını düşündünce kendini berbat hissediyordu?

~ ONUNCU BÖLÜM ~

CESARIO, Beth'i, birlikte kaldıkları büyük yatak odasında buldu.

Beth eşyalarını katlayıp, valizlere yerleştiriyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Eşyalarımı topluyorum tabii ki. Kendi kıyafetlerim olmadığı için, bana aldıklarımın bir kısmını götürmek zorundayım, kusura bakma. Ancak İngiltere'de bir işe girer girmez borcumu öderim."

"Saçmalama, bir şey ödemeni istemiyorum ve hiç bir yere gitmiyorsun." Cesario, onun gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. "Üzgünsün."

"Elbette üzgünüm çünkü artık Sophie'nin bir babası yok. Ona harika babalık yapıyordun ama şimdi o da benim gibi babasız büyüyecek."

Cesario'nun yüzünden ne düşündüğü anlaşılmasa da Beth onun aklından geçenleri anlayabiliyor ve onun kendisini yargılamasından nefret ediyordu. "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Sophie'yi senden para koparmak için Sardunya'ya getirdiğimi düşünüyorsun ama yemin ederim ki sadece Mel'e inandığım için geldi. Sophie'nin, babasını tanımaya hakkı olduğunu düşünüyordum."

"Biliyorum."

Beth şaşkınlıkla ona baktı. "Seni kandırmaya çalıştığımı düşünmüyor musun yani?"

"Hayır." Cesario bundan emindi. "Senin kesinlikle yalan söyleyemeyecek biri olduğunu düşünüyorum."

"Ama bebek odasında çok öfkeli görünüyordun."

"Sadece, Sophie'nin kızım olmadığı ortaya çıkmasıyla hayal kırıklığı yaşıyordum. Duygularımı ifade etme konusunda iyi değilim." Cesario içini çarptı. "Sanırım bu karışıklığın sebebini anlıyorum. Mel, beni tanıdığını söyledi. Fotoğrafı sana göstermiş miydi?"

Beth başını iki yana salladı. "Hayır, ben hastaneye gittiğimde temizlikçiler gazeteyi atmışlardı ama Mel'in bir fotoğraf gördüğünden eminim."

"Ben de öyle. Bu yüzden de, Halkla İlişkiler Departmanı'ndan geçen yıl Kasım ayının ilk haftalarında, İngiliz gazetelerinde benimle ya da bankayla ilgili çıkan haberleri çıkarmalarını istedim. Sophie, Ekim'in sonunda doğmuş sende annesinin doğumdan iki hafta sonra öldüğünü söylemiştin. O halde Mel birlikte olduğu adamın fotoğrafını bu süre içinde görmüş olmalı." Cesario, Beth'e bir kâğıt uzattı. "Elemanlarım bu fotoğrafı bulup fakslamışlar. O süre içinde İngiliz basınında Piras-Cossu'yla ilgili tek bir haber çıkmış. Mel'in bu fotoğrafı gördüğünden eminim."

Beth gazete kupürünün kopyasına baktı. Takım elbiseler içinde, ciddi görünümlü bir grup adam vardı fotoğrafta. "Bak, tam ortadasın sen," dedi Beth kaşlarını çatarak. "Eğer Mel'le birlikte olmadıysanız neden seni tanıdı?"

"Bence o başka birini tanıdı. Fotoğrafın altındaki satırda yazan isimlere bak, yanlış sıralamışlar. Benim isminin olması gereken yerde, sağımda duran Piras-Cossu'nun İngiltere genel müdürü Richar Owen'ın ismi yazılı."

Fotoğrafta, Cesario'nun hemen yanında duran genç, yakışıklı adama bakan Beth, "Solundaki adamın isminin yerine de Cesario Piras yazılmış," dedi yavaşça. "Bu fotoğrafa bakıp isimleri okuyan herkes, bu adamın Cesario Piras olduğunu düşünür. Peki, bu adam partide var mıydı?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse Sophie'nin babası, o olmalı. Mel adamın ismini bilmiyordu, sadece gazetede fotoğrafını görmüştü ve gazete de böyle bir hata yapmış. Aptalca bir hatanın yol açtıklarına bak," dedi Beth. "Çok üzgünüm. Buraya gelip seni suçlamadan önce daha iyi kontrol etmeliydim."

Cesario, Beth'in yanına oturdu. "Senin bir suçun yok. En iyi arkadaşını yasını tutmaya ve yeni doğmuş bebeğine bakmaya çalışıyordun. Mel senden bebeğinin babasını bulmanı istemişti, sen de onun son dileğini yerine getirmeye çalışıyordun."

"Peki, Sophie'nin babası olduğunu düşündüğümüz adam kim?"

"Luigi Santorio, bankanın müdür yardımcılarındandı. Londra'ya transfer edilmişti." Cesario yüzünü buruşturdu. "Çapkın bir adam olarak biliniyordu ve Mel'le tek gecelik bir ilişki yaşamış olmasına şaşırırmam."

"Neden geçmiş zamanda konuşuyorsun?"

"Üç ay önce bir motosiklet kazasında öldü."

"Olamaz... Ah tanrım! Yani Sophie yine yetim kaldı." Beth, artık Sophie'nin tüm sorumluluğunun kendisine kaldığını kabul etmek zorundaydı. "Zavallı yavrucağ. Benim en azından on iki yaşına kadar bir annem vardı. Sophie ne annesini, ne de babasını tanıyabilecek. Ona bakabilecek tek kişi benim."

"Bu doğru değil." Cesario ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. "Sophie'yle burada kalabilirsiniz. Ben de..."

Beth, onun cümlesini bitirmesini bekledi.

Cesario sırtı Beth'e dönük bir şekilde öylece duruyordu.

Beth, onun yüzünü görebilse, aklından geçenleri belki anlayabileceğini düşündü.

Sessizlik giderek dayanılmaz bir hal alıyordu.

"Sen de ne?" diye sordu nihayet Beth. "Anlamıyorum. Sophie senin çocuğun değil ve ben onu alıp İngiltere'ye dönmeliyim."

"Ona nasıl bir hayat sunabilirsin ki? Tek başına, bir yandan onu bakıp, bir yandan çalışarak ona nasıl olanaklar sunabilirsin ki?" Cesario, hışımla Beth'e döndü. "Sophie'ye ben bakarım." Beth, Sophie'yi alıp İngiltere'ye döneceğini söyleyince ne onu ne de bebeği kaybetmek istemediğini fark etmişti. Sophie, yüreğinde oğlu Nicolo'dan boşalan yeri dolduruyordu. "Onun için para..."

"Olmaz!" diye kestirip bağırdı Beth.

"Bu para onun bale derslerini, tatillerini ve kendi çocukluğunda yaşayamadığın ama Sophie'nin yaşamasını istediğin şeyleri karşılayacaktır," diye devam etti Cesario onu hiç duymamış gibi. "Gururun, ondan değerli mi Beth?"

"Hayır, ama..." Beth çaresizlik içinde başını iki yana salladı, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. "Bana ve Sophie'ye destek olmak zorunda değilsin. Senin hiçbir şeyin değiliz."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Sophie'yi seviyorum."

Cesario bir kör gibi, daha önce hiç bulunmadığı bir dünyada yolunu bulmaya çalışıyordu. Duygularını ifade etmesi çok zordu. Sophie hakkında konuşmak, Beth'e karşı hissettikleriyle yüzleşmekten daha kolay geliyordu. Ne hissettiğinden emin değildi ama Beth'e karşı, başka hiçbir kadına hissetmediği şeyleri hissettiğini biliyordu. "Sophie'nin ortak vasisi olalım ve ikiniz de şatoda kalın. Ben çocuğumu kaybettim, Sophie de babasını. Onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

Beth ona bakakaldı. "Peki ya ben ne olacağım? Benim de burada kalmanızı istiyor olamazsın ama ben de Sophie'yi asla bırakamam. Mel'e söz verdiğim gibi, onun annesi olacağım."

"Neden sen de şatoda kalmıyorsun?" Cesario, hâlâ yatağın kenarında oturmakta olan Beth'in yanına gitti. Artık o kadar gergin görünmüyordu.

Beth, onun gözlerindeki pırıltıdan, aklından bambaşka şeyler geçtiğini görebiliyordu. Birden kendini huzursuz hissederek, yerinden fırlayarak, kapıya yöneldi.

Cesario beline sarılarak onu durdurdu. "Aramızdaki tutkuyu hayatımda hiç yaşamadım ben. Daha şatoya adım attığın akşam fark ettik birbirimizi ve inkâr edemeyeceğimiz noktaya gelene kadar da arzularımızla mücadele ettik. Bu son birkaç haftada çok iyi arkadaş olmadık mı *cara*? İkimiz de Sophie'yi seviyoruz. Bırak, ikinize de bakayım ve ikimizin de yaşamadığı mutlu çocukluğu, Sophie'ye yaşatmana yardım edeyim."

Beth'in kafası karmakarışık olmuştu. Şimdi durum böyleydi ama ya gelecekte ne olacaktı? "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Cesario, onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Sonra, "Yüreğin sana ne diyorsa onu yap," dedi kendisini bile şaşırtarak. Hayatı boyunca mantığının sesini dinlemişti ve kalbine hiç aldırnamıştı oysa. Eğildi ve Beth'i öptü. Onun kalbinin de ona bir şeyler söylediğini duyar gibiydi ama dinlemeye korkuyordu. Beth'e karşı sadece cinsel bir çekim hissettiğine kendini güçlkle ikna etmişti ama bunun etkisi her an ortadan kalkabilirdi.

Beth'in bluzunun askılarını yavaşça indirdi, çıplak kalan göğüslerini okşadıktan sonra, onu biraz kaldırarak önce bir göğsünün, sonra diğer göğsünün ucunu dudaklarının arasına aldı ve Beth onun ismini fısıldayana kadar onu öptü, okşadı.

Beth, Cesario'ya duyduğu arzuyu bastırmaya çalışmaktan artık vazgeçmişti. Olmak istediği yer onun yanıydı. Onun kollarında olmak istiyordu. Kollarını onun boynuna sardı ve onu üzerine çekti. Çıplak vücutlarının bu şekilde birbirine dokunmasına bayılıyordu.

Cesario elini Beth'in bacaklarının arasına götürünce, onun tüm ıslaklığıyla kendisini arzuladığını gördü ve eğilip onu öperken, yavaşça onun bacaklarının arasına yerleşti.

Biraz sonra da vücutları birleşmiş ve birlikte çoktan doruğa ulaşmışlardı.

Bir süre yan yana yatıp nefeslerinin düzene girmesini beklediler.

Sonra Cesario dirseğinden destek alarak doğruldu ve Beth'e baktı. "Öyleyse kalıyorsun."

Bu bir sorudan çok bir yargı gibiydi.

Cesario'nun kalkıp, banyoya gitmesini izlerken Beth'in zihnine pek çok soru üşüşmüştü. Sophie'yle şatoda nasıl kalacaklarını bile konuşmamışlardı. Bu planda pek çok boşluk vardı. Cesario beş dakika sonra ıslak saçlarını kurularak banyodan çıkıp yanına geldiğinde, "Bir iş bulmam gerekiyor," dedi.

"Sophie'ye maddi destekte bulunacağını söylediğin için minnettarım ama benim kendime karşı da sorumluluklarım var. Bana bakmana asla izin veremem." Bir an tereddüt edip durdu. "Burada, bu şekilde ne kadar kalacaksam artık..." Cesario'nun eline bakıyor olmak, Beth için çok onur kırıcıydı. Yetimhanede büyümüşü ve insanların yardımlarına muhtaç olmaktan hep nefret etmişti. Okulu bitirdiğinden beri çalışıyordu ve kendi parasını kazanıyordu. Hızlı İtalyanca dersleri alıp, sonra da Oliena'da uygun bir iş bulabilirdi belki. Tabi kendisi isteyken Sophie'ye kimin bakacağını da düşünmesi gerekiyordu.

Cesario pantolonunu giydikten sonra dolaptan temiz bir gömlek alıp sırtına geçirdi. Sonra eğilip Beth'in dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Bunu, döndüğümde tartışırız." Ondan ayrı kalacağı birkaç gün içinde zihnini toplayıp, ne yapmak istediğine karar verebileceğini umuyordu. Şatoda kalmasını söyleyerek Beth'i şaşırttığının farkındaydı. Aslında buna kendisi de çok şaşmıştı. Beth, süre hakkında kendisini sıkıştırmakta haklıydı ve bu konuda aklından geçen tek süre, *sonsuz kadar* ifadesiydi.

Helikopterin sesi duyuldu.

"Çabuk gel," dedi Beth.

"Hemen geleceğim *tesoro*..."

Cesario bir anda her şeyi anladı ve şaşkınlıkla Beth'e baktı. Ancak uçağını kaçırmak istemiyorsa hemen gitmeliydi ve şu *sonsuz kadar* meselesiyle daha sonra ilgilenecekti. "Daha önce söyleyemedim ama sen de beni çok mutlu ediyorsun. Yakında görüşürüz *mia bella*."

Cesario olmayınca, şato bomboştu sanki.

Beth, uykusuz geçirdiği geceler boyunca hep aynı şeyleri düşünüp durmuştu. Cesario'nun, Sophie'yi koruyup kollamak istediğinden şüphesi yoktu. Ancak Japonya seyahatine çıkmadan hemen önce kendisine de öyle bir bakmıştı ve öyle şeyler söylemişti ki, onun neredeyse kendisine de değer verdiğini düşünecekti. Peki, ama onun günün birinde kendisinden bıkip bıkmayacağını bilmeden, onun sevgilisi olarak burada yaşayabilir miydi?

Cesario gittiğinden beri bir kez aramıştı ve sesi çok yorgun geliyordu.

Beth, arka taraftan gelen kadın sesinin, onun sekreterine ait olabileceğini düşünmüştü ama içindeki minik canavarlar, Cesario'nun ona herhangi bir taahhütte bulunmadığını, bu yüzden de ona kiminle birlikte olduğunu sormaya hakkının olmayacağını söyleyip duruyorlardı.

Allegra Ricci, Cesario'nun ilişkilerinin uzun sürmediğinden söz etmişti. Ne kadar sürüyordu peki? Hevesinin geçmesi birkaç haftayı mı buluyordu yoksa birkaç ayı mı?

Beth'in bütün o eski güvensizlikleri su yüzüne çıkmıştı. Koruyucu ailelerin dikkate bile almadığı bir yetimhane çocuğuydu. Kimse tarafından istenmemişti. Cesario'nun kendisine hissettiği cinsel ilgi yitip gittiğinde onun için sadece bir yük olacaktı, o kadar.

Arabası şatonun avlusuna girerken Cesario'nun midesine de kramplar girmeye başlamıştı. Daha önce hiç böyle bir gerginlik yaşamamıştı ve bu hiç de hoş bir tecrübe değildi. Çok yorgundu. Japonya'daki işlerini erken bitirebilmek için günde on sekiz saat çalışmıştı. Duş almaya, bir içkiye ve Beth'e ihtiyacı vardı. Ancak kasıklarındaki sancıyı hissedince, sıralamayı tersine çevirebileceğini düşündü.

Acaba Beth de özlemiş miydi?

Araba durdu.

Şoförü kapıyı açtıktan sonra, Cesario derin bir nefes aldı. Çabuk gelmesini söylerken, Beth'in gözlerinde beliren ifadeyi unutamıyordu. Elini ceketinin cebine soktu ve ufak kutuyu sıkıca kavradı.

Dio! Daha önce duygularını hiç bu kadar hayatının merkezine almamıştı ve yapmak üzere olduğu şeyi düşündükçe dehşete kapılıyordu.

Şoförünü başıyla selamlayıp, gönderdikten sonra şatonun basamaklarını çıkmaya başladı ve koridordan kendisini karşılamaya gelenin Beth değil de Teodoro olduğunu görünce keyfi kaçtı. Ancak öyle bir ruh halindeydi ki, neredeyse çocukluğundan beri tanıdığı ve babasından daha fazla babalık yapmış olan bu adamı sarılıp, öpecekti.

Birden durakladı. Ters giden bir şeyler vardı, Teodoro'nun yüzü allak bullaktı.

Teodoro ona bir zarf uzattı.

Cesario, "Ne oldu?" diye atıldı. "Beth nerede?"

"Dün *bambinayla* şatodan ayrıldı."

Cesario, üzerinde Beth'in düzgün el yazısıyla ismi yazılmış zarfa boş gözlerle baktı. Tüm benliğini uğursuz bir boşluk duygusu kaplamıştı. Tıpkı, annesini görmek için koş a koş şatoya geldiği o yedi yaşındaki haline dönmüştü. Teodoro o zaman da kendisine böyle bir mektup vermişti. Annesi o mektubunda, kendisini terk etmek zorunda kaldığı için çok üzgün olduğunu ve onu her zaman düşüneceğini yazmıştı. Annesinin bu sözünü tutup tutmadığını bilmiyordu çünkü annesini bir daha hiç görmemişti.

Geçmiş geride bıraktı ve içinde bulunduğu ana döndü.

Beth'in beklenmedik bir şekilde gidişinin pek çok sebebi olabileceğini düşünerek, kendisini rahatlatmaya çalıştı ve zarfı açtı.

Daha önce çalıştığım ajanstan arayıp, İngiltere'nin güney sahilindeki bir dadılık işi için görüşme teklif ettiler. Sophie'yi de yanımda götürmeme ve ailenin iki çocuğuyla birlikte bakmama olanak tanıdıkları için bu, ideal koşulları olan bir iş teklifi. Ailenin yanında kalacağım için kendime yer bakmam da gerekmeyecek. Böylece hem Sophie iyi bir yerde büyümüş olacak hem de ben özgür olacağım. Hayatımın sonuna kadar senin metresin gibi yaşamayacağıma göre, artık ikimiz için de sorumluluk hissetmene gerek kalmadı.

Cesario tıpkı otuz sene önce, annesinin yazdığı notu okurken olduğu gibi yıkılmıştı ve bu kez göz yaşlarına boğulup, Teodoro'ya da sarılamıyordu.

Erkekler ağlamaz... Piras erkekleri duygularını asla dışa vurmaz...

Beth'in mektubunu avucunda buruşturdu ve Teodoro'nun acıyan bakışlarından kaçarak, çalışma odasına gidip, içki dolabından bir şişe burbon çıkardı. Anlaşılan, Beth'in de kendisine karşı bir şeyler hissettiğini, hatta sevdiğini düşünmekle hata etmişti. İyi ki duygularını daha önce ona açmamıştı. İyi ki neler hissettiğini ona anlatarak, kendini aptal konumuna düşürmemişti.

Cesario acı bir sesle güldükten sonra cebindeki küçük kutuyu çıkarıp, sehpanın üstüne koydu. Zümritleri Beth'in gözlerine uyması için, pırlantaları da Beth kadar saf, göz alıcı ve güzel oldukları için seçmişti.

Başını geriye atıp, kanepeye yasladı. Boğazı ağrıyordu. Yoksa virüs mü kapmıştı, soğuk algınlığı mı başlıyordu? Gözleri yanmaya başlayınca, sınıksız kapattı, kirpiklerinin arkasından toplanan sıcak ıslaklık utanç vericiydi.

Belki de sorun kendisindeydi. İnsanların kendisini sevmemelerinin, terk edip gitmelerinin bir sebebi olmalıydı. Annesi, karısı hepsi terk etmişlerdi. Tamama, Raffaella'ya evlendikleri sırada birbirlerine âşık değillerdi ama oğulları doğduktan sonra yakınlaşmışlardı. Raffaella'nın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde yıkılmıştı ama bunu ona hiç belli etmemişti.

Kadehindeki içki bitmişti ve alkolün kanına karışmaya başladığını hissedebiliyordu. Raffaella ve Nicolo ölmüşlerdi, Beth ve bebekte gitmişlerdi.

İşte yine yapayalnızdı.

Bacağına bir şey sürtününce gözlerini açtı. Beth'in pasaklı köpeği ayaklarının üzerinde oturuyordu. Tamam, yapayalnız sayılmazdı. Uzanıp, Harry'nin başını okşadı.

Köpek hemen başını onun ayaklarının üstüne bırakıp, keyifli sesler çıkarırdı.

Köpeğin keyifli sesleri, Cesario'nun içini parçalıyordu. En azından bu köpek, Beth'in onu sevdiğini biliyordu. Çok daha şanslıydı.

Beth köpekle ne zaman ilgilenecek olsa, "Seni seviyorum Harry," diye bitirirdi sözlerini. Cesario, onun kendisine de bu sözleri söylediğini hayal etmeye çalışırken, birden derin bir kıskançlık hissetti.

Peki, kendisi Beth'e, ona karşı neler hissettiği konusunda en ufak bir ipucu vermemiş miydi?

O halde Beth'in kendisine bu konuda bir şey söylemesi için bir neden var mıydı?

Cesario kendisine bir kadeh içki daha aldı.

Beth çok mutsuz bir çocukluk geçirmişti ve kimseye güvenmemesi çok normaldi. Babası tarafından terk edilmişti annesi de o çok küçükken hayatını kaybetmişti. Yetmiyormuş gibi, en yakın arkadaşı da genç yaşta ölmüştü. Beth'in sevdiği herkes, onu bırakıp gitmişti.

Buna rağmen Beth, kendisine bütün kalbiyle güvenmiş ve sevişeceği ilk adam olarak kendisini seçmişti.

Cesario bunun, onun için anlamının çok büyük olduğunu tahmin edebiliyordu. Beth bekaretini kendisine teslim etmişti ve sonrasında bütün sevişmelerinde de çok tatlı ve sevgi doluydu. Sanki söylemeye cesaret edemediği şeyleri vücuduyla göstermeye çalışır gibiydi.

Öyleyse neden gitmişti?

Cesario elini saçlarından geçirdi. Bu çok anlamsızdı. Belki de yanılıyordu. Belki de Beth'in gözlerinde sevgi dolu bakışlar yoktu da sadece kendisi öyle görmek istediği için öyle geliyordu.

Beni mutlu ediyorsun...

Beth böyle demişti. Eğer gerçekten böyle olmasa söylemezdi herhalde. O çok dürüst bir insandı, onun en sevdiği özelliklerinden biriydi bu. Onun dürüstlüğü, nazik gülümsemesini, güzel yeşil gözlerini... Onun her şeyini seviyordu.

Sevmek!

Aşk!

Cesario güldü. Bunlar, çocukluğundan beri inkâr edip uzak durduğu, yetkinliğinde de neredeyse hiç yaşamadığı duygulardı. Oğlunu çok sevmişti ama onu kaybedince mahvolmuştu ve bir daha kimseyi sevmeyeceğine yemin etmişti. Çünkü insanın sevdiği birisini kaybetmesi çok acı vericiydi.

Şimdi de acı çekiyordu, yüreğinde büyük bir boşluk hissiyle dolu korkunç bir acı vardı. Zihninde tek bir düşünce vardı. Bir defasında Beth'i mutlu etmişti, bunu biliyordu ve nerede yanlış yaptığını öğrenmeden, Beth'in gitmesine izin vermeyecekti.

Kararını vermişti. Ayağa fırladı, odadan çıktı ve Teodoro'ya seslendi. "Bu akşam İngiltere'ye gitmem gerek. Bana bir bilet ayarla ve helikoptere beni havaalanına götürmesi için hazır olmasını söyle."

Dağın yamacında kıvrılarak yukarı çıkan yol, gün batımında altın gibi parlıyordu.

Taksi bir virajı daha döndükten sonra, Castello del Falco görüldü. Günün solan ışıklarında daha da eski görünüyordu ve sanki Beth'i bağrına basmak istencesine kapıları ardına dek açılmıştı.

Taksi avluda durduktan sonra şoför bagajdan valizleri indirmek için arka-ya geçti.

Beth de Sophie'yi ana kucağıyla arabadan indirdi.

Şoför, bir gün önce onu Olieana'ya götüren adamdı ve yüzünde bu gidiş gelişlerden akli karışmış gibi bir ifade vardı. "Burada uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu merakla.

Beth gergin bir ifadeyle gülmüsedti. "Umarım." Castello del Falco'nun sahibi kendisiyle görüşmeyi reddedecek olursa yeniden bir taksiye ihtiyacı olabileceğini adama söylemedi. Elbette Cesario kendisini dinlemek isteyebilirdi ama şansını denemek zorundaydı.

Bir gün önce Beth, havaalanında uçağın kalkış saatini beklerken, Cesario'dan ayrılıp, İngiltere'ye gitmeye kalkışmasının asıl nedeniyle yüzleşmek zorunda kalmıştı ve Castello del Falco'da kalmaktan korktuğunu anlamıştı. Karşısına çıkan bu iş fırsatı da, İngiltere'ye dönmesi için iyi bir mazeret sunmuştu.

Ancak asıl sebep başkaydı. Beth, Cesario'nun teklif ettiği ilişki biçiminden korkmuştu. Cesario'nun söylediğine göre, belirsiz bir süre için onunla sevgili hayatı yaşayacaktı.

Yani şımarık bir çocuk gibi, Cesario asıl istediği şeyi teklif etmedi diye hayal kırıklığına uğramıştı. Cesario, masallardaki beyaz atlı prens gibi, son- suza dek kendisini seveceğini söyleyerek, parmağına yüzüğünü takmamış ve kolundan tutup, kiliseye götürmemişti. İyi de Cesario bir masal kahramanı değildi ki... O, kanlı canlı bir erkekti. Üstelik de, kaybetmeyi, acı çekmeyi deneyimlemiş ve duygularını saklamayı öğrenmiş bir erkekti.

Cesario, geçmişte yaşadığı her şeyi ve duygularını ifade etmekte zorlandığını kendi ağzıyla itiraf etmişti. Buna rağmen de o, kendisini mutlu ettiğini söylemişti. Bu itirafları, havaya kalpler çizip, çiçekler alarak söylemediği için mi gururu incinmiş, keyfi kaçmıştı yani.

Beth, kendisinin de Cesario'ya duygularını hiç açmadığını düşünerek suçluluk hissetti. Evet, belki Cesario duygularını itiraf etmesinden hoşlanmayacak, dinlemek istemeyecekti, belki de ona âşık olmasını istemediğini söyleyecekti ama bu riski göze almak zorundaydı çünkü onu sevdiği için utanç duymuyordu.

Ve artık, duygularını daha fazla saklayamayacağını çok iyi biliyordu.

Teodoro kapıyı açıp da, karşısında Beth'i görünce şaşkınlığını gizleyemeyerek, "Beyefendi ahırlarda," dedi.

Beth, ana kucığında mışıl mışıl uyumakta olan Sophie'yi ona uzattı ve merdivenlerden koşarak inmeye başladı.

Teodoro, onun arkasından seslenerek, "Onu bulmak için acele edin. Bu akşam İngiltere'ye gidiyor," dedi.

Beth, ahırlara giden yolu rahatlıkla buldu ama Cesario ortalarda görünmüyordu. Kalbi hızla atarak, dağa tırmanan patika yolu tırmandı ve ileride gördüğü manzarayla olduğu yerde kalakaldı.

Cesario, muhteşem siyah atının üstündeydi ve güneş batmak üzere olduğu için sadece bir silüet olarak görünüyordu.

Süliet Beth'e doğru yaklaştıkça, yüz hatları seçilmeye başladı. Yüzü yine mermerden oyulmuş gibi duygusuzdu ve yanağındaki yara izi uzun, siyah saçlarının altında kalmıştı. Omuzlarının ve başının mağrur duruşuyla, yüzlerce yıl öncesinden gelen amansız bir krala benziyordu. Beth'e iyice yaklaştı ve tam önünde durdu.

Beth aralarındaki mesafeye rağmen onun çok gergin olduğunu fark edebiliyordu.

"Geri dönmüşsün." Bir iki dakika öylece durup Beth'i süzdü, sonra atından inip ona yaklaştı.

Beth onu izliyordu. Castello del Falco'nun efendisini, yani sevdiği tek adamı. Soğukkanlılığını koruyarak, ilişkilerini mantıklı bir şekilde tartışmak niyetindeydi ama Cesario yaklaştıkça onun yüzündeki perişan ifadeyi gördü ve tüm kararlılığı yok olup gitti. Sonra da koşarak, kendini onun kollarına attı.

"Dio, eğer beni bir daha bırakıp gidersen..." Cesario sözlerini tamamlamadan ona sıkıca sarıldı ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi.

Cesario'nun gözleri, Beth'in tanımlamaya korktuğu bir ifadeyle parlıyordu. Nasıl olmuştu da bu gözlerin soğuk baktığını düşünememişti? Cesario'nun dudakları dudaklarını bulurken zihnindeki bütün düşünceler silinip gitti.

Cesario, onu hiç doymayacakmış gibi büyük bir tutkuyla öptüyordu ama aynı zamanda da bu öpüşte derin bir şefkat vardı.

Beth'in gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"*Tesoro...*" Cesario, Beth'in gözyaşlarının tadını dudaklarında hissetmişti, parmaklarıyla onun yanaklarındaki yaşları sildi. "Neden gittin? Bu akşam senin peşinden İngiltere'ye geliyordum."

Beth, bu sözlerle tekrar gerçekliğe döndü ve ondan biraz uzaklaştı. Artık dürüst olma zamanı gelmişti ve bu hiç de kolay olmayacaktı. Konuşurken sesi titriyordu. "Havaalanına gittim ama kaçamayacağımı anladım."

"Neden benden kaçtın?" dedi Cesario kararlı bir ses tonuyla. "Seni mutlu ettiğimi söylemiştin ve ikimiz de senin yalan söyleyemediğini biliyoruz *carissima*. Bu dadılık işi gerçekten ilgini çekmiş miydi, yoksa gitmek istememenin başka bir sebebi var mıydı?" Cesario'nun sesinde belli belirsiz bir kıskançlık var gibiydi. "Ve eğer öyleyse, neden benden ilk erkeğin olmamı istedin?"

Cesario'nun içtenlikle ondan hiçbir şeyi gizleyemezdi. "Başka biri yok asla da olmayacak çünkü ben, seni seviyorum, hem de bütün kalbimle. Hayatımda ilk defa özel olduğumu hissettim. Ben her zaman, yetimhanede gelen önemsiz, seilmeyen insandım. Ancak Castello del Falco'ya geldiğimden beri bana nazik davrandın, saygı gösterip, güvendin. Kendimi güzel hissetmemi ve kendimle gurur duymamı sağladın." Beth'in sesi titriyordu. "Bütün bunlar ve daha fazlası için seni hayatımın sonuna kadar seveceğim."

Beth belki başka şeyler de söyleyecekti ama Cesario'nun dudakları dudaklarını çoktan hapsetmişti.

Kalp atışları birbirlerininine karışıyordu.

Cesario onu büyük bir tutkuyla, nefesleri kesilene dek öptü. "*Ti amo*, Beth. Ben de seni tüm kalbimle, ruhumla, her şeyimle seviyorum." Cesario'nun sesi, duygularının yoğunluğundan titriyor, yıllardır duygularının önüne çektiği setlerin birer birer yıkıldığını hissediyordu. Kollarındaki kadına duyduğu sevgi, yüreğindeki bütün acıları silip götürmüştü. İyileşiyordu.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye fısıldadı Beth. Bu sorunun cevabını hem merak ediyor hem de alacağı cevaptan çok korkuyordu.

Cesario sevgisiz büyümenin, sevgisiz yaşamının ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. İçinden, onu sevdiğini her gün ona söyleyeceğine dair yemin etti. "Benimle kalacak mısın *carissima*?" Bir an durdu ve sonra bir dizinin üstünde yere çöktü. "Benimle evlenir misin Beth Granger? Ben seni seviyorum, sen beni seviyorsun ve ikimiz de, annelik babalık yapmamıza ihtiyacı olan o dünyalar güzeli bebeği seviyoruz." Gömleğinin cebindeki küçük kutuyu çıkardı ve kapağını açtı.

Beth şaşkınlık içinde, pırlantalarla çevrelenmiş, damla şeklindeki zümrüt yüzüğe bakakaldı. Pırlantalar, batmak üzere olan güneşin altın ışıltılarında inanılmaz bir güzellikle parlıyordu.

Cesario, "Bu yüzükle seni sonsuza dek seveceğime söz veriyorum," diyerek, yüzüğü Beth'in parmağına taktı. "Bu yeminimi, karım olduğun gün şapelde de tekrar edeceğim." Beth'in gözlerinin içine baktı. "Benimle evleneceksin, değil mi Beth?"

Cesario'nun sesindeki tedirginliği fark eden Beth'in boğazına bir yumru oturmuş gibiydi. Karşısındaki bu güç abidesi adamın içindeki o küçücük, nahif çocuğu görebiliyordu. Sevmenin ve duyguları belli etmenin zaaf olduğu öğretilen o çocuğu görebiliyordu ve böyle yetiştirmiş biri için duygularını ifade etmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. İçinden, ona her gün ne kadar çok sevildiğini hissettireceğine yemin etti. "Evet, elbette seninle evleneceğim."

Cesario, sevdiği kadını kucakladığı gibi atına atladı ve şatoya doğru sürdü.

Teodoro, onlar şatoya varmadan, düğün hazırlıklarına başlamaları için tüm çalışanlara talimatlar vermeye başlamıştı bile.

